

KATE DiCAMILLO

Despero'nun Öyküsü

arkadaş
çocuk

2. BASKI

Sevgi. Üzüntü. Umut. Paylaşım. Affetme. Serüven... Öykümüz bir kalenin duvarları arasında, bir farenin doğumuyla başlıyor. Büyük hayalleri olan; öykülere, müziğe ve Prenses Pea'ya aşık bir farenin, Despero Tilling'in öyküsünü okuyacaksınız. Karanlıklarda yaşayan ve ışıklarla dolu dünyaya imrenen sıçan Roskuro ve gerçekleşmesi imkansız bir arzusu olan hizmetçi kız Miggyery Sow da öykümüzün diğer kahramanları.

Aynı kalede yaşayan bu üç kahramanımızın kalenin korkunç zindanına düşüşlerini ve Fare Despero'nun başından geçen diğer serüvenleri okurken, minicik bir farenin nasıl cesur bir şövalyeye dönüşebileceğine tanık olacaksınız.

arkadaş YAYINEVİ

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41

e-posta: info@arkadas.com.tr

www.arkadas.com.tr

Yayıncı Sertifika No: 12382

Kitabın özgün adı ve yazarı: The Tale of Despereaux/Kate DiCamillo

Walker Books Limited, London SE11 5HJ ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır.

© Kate DiCamillo, 2003

Kitapta kullanılan resimler ©Timothy Basil Ering, 2003.

© Türkçe yayım hakları **arkadaş** yayınevinindir. Yayıncının yazılı izni olmadan, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz veya dağıtılamaz.

ISBN: 978-975-509-437-3

ANKARA, 2011

2. Baskı

Çeviri	: Duygu Kayadelen
Redaksiyon	: Ümit Özkan
Yayına Hazırlık	: Selen Y. Kölay, Mehtap Çayırılı
Sayfa Düzeni	: Cem Çomak
Kapak Tasarımı	: Mehmet Yaman
Baskı	: Sözkese Matbaacılık

DESPERO'NUN ÖYKÜSÜ

Kate DiCamillo

2. BASKI

Resimleyen
Timothy Basil Ering

Çeviri
Duygu Kayadelen

DESPERADO YOKUZO

Volume 1

İçindekiler

Birinci Kitap
BİR FARE DOĞDU
9

İkinci Kitap
SAROSKURO
71

Üçüncü Kitap
VAY! MIGGERY SOW'UN ÖYKÜSÜ
105

Dördüncü Kitap
İŞİĞA DÖNÜŞ
145

SON SÖZ
223

Dünya karanlık, ılık değerli
Yaklaşın okuyucularım
Esirgemeyin güveninizi
Size bir öykü anlatıyorum

A highly detailed, symmetrical floral border in a dark, monochromatic style. It features a complex arrangement of leaves, vines, and flowers, with a central diamond-shaped opening. The border is composed of four quadrants, each with a distinct floral motif, and is framed by a thick, dark outer line.

Birinci Kitap

Bir Fare Doğdu

Bölüm Bir

Sonuncu

Öykümüz bir kalenin duvarları arasında, bir farenin doğumuyla başlıyor. Minik bir fare. Annesinin doğduğu son fare ve dünyaya beraber geldiği kardeşlerinin içinde hayatta kalan teki.

Bitkin düşmüş olan anne, “Bebeklerim nerede?” diye sordu doğumun hemen ardından. “Bebeklerimi göster bana.”

Baba fare, minik fareyi havaya doğru kaldırdı.

“Sadece bu var,” dedi. “Diğerleri öldü!”

“Aman Tanrım! Sadece bir fare bebek mi var?”

“Sadece bu. Ona bir ad verecek misin?”

“O kadar çaba bunun için mi?” dedi anne. Derin bir iç çekti. “Çok acı. Ne büyük bir hayal kırıklığı.” Uzun zaman önce Fransız bir diplomatın valizinde kaleye

gelmiş Fransız bir fareydi anne. “Hayal kırıklığı” en sevdiği sözlerden biriydi. Sık sık kullanırdı bunu.

“Ona bir ad verecek misin?”

“Ona bir ad verecek miyim? Ona ad verecek miyim? Tabii ki ona bir ad vereceğim ama o da diğerleri gibi ölecek sonunda! Ne acı. Ne büyük bir trajedi.”

Anne fare önce mendilini burnuna yaklaştırdı, sonra da yüzünün önünde salladı ve burnunu çekti. “Ona bir ad vereceğim. Evet. Bu farenin adını Despero koyuyorum, buradaki tüm acılar, tüm üzüntüler için. Peki, aynam nerede?”

Kocası üçgen şeklinde küçük bir ayna parçası uzattı. Adı Antionet olan anne fare, aynadaki yansımasına baktı ve derin bir iç çekti. “Toles,” diye seslendi oğullarından birine, “makyaj çantamı getir bana. Gözlerim bir facia.”

Antionet göz makyajını düzeltirken, baba fare, Despero’yu battaniye parçalarından yapılmış bir yatağa yatırdı. Zayıf ama inatçı Nisan güneşi, kalenin pencerelelerinden birinden içeri giriyor ve duvardaki bir delikten sızarak, altın rengi parmaklarını minik farenin üzerinde gezdiriyordu.

Daha büyük fare çocuklar, Despero’nun başında toplanıp gözlerini ona diktiler.

“Kulakları çok büyük,” dedi ablası Merlot. “Bugüne kadar gördüğüm en büyük kulaklar bunlar.”

“Bakın,” dedi Furlog adındaki ağabeyi, “gözleri açık. Baba, baksana gözleri açık. Böyle olmamalıydı.”

"Despero'nun gözleri açık olmamalıydı."

Bu doğruydı. Despero'nun gözleri açık olmamalıydı.

Ama açıktı. Annesinin aynasından yansıyan güneşe bakıyordu. Güneş ışığı, tavanda yuvarlak bir parıltı yaratıyor ve Despero'nun yüzünde bir gülümseme oluşturunuyordu.

“Bu faredede bir gariplik var,” dedi babası. “Onu rahat bırakın.”

Despero'nun abla ve ağabeyleri geriye çekilip yeni doğmuş fareden uzaklaştılar.

“Bu son,” dedi Antionet yattığı yerden. “Başka fare bebek doğurmayacağım. Hepsi büyük birer hayal kırıklığı oluyor. Güzelliğimi bozuyorlar. Beni, harabeye çeviriyorlar. Bu sonuncu. Başka olmayacak.”

“Sonuncu,” dedi baba. “Ve yakında ölür yaşayamaz! Gözleri böyle açıkken yaşayamaz!”

Ama okuyucularım yaşadı.

Bu, onun öyküsü.

Bölüm İki
Ne büyük bir hayal kırıklığı

Despero Tilling yaşadı.

Ama varlığı, fare toplumunda büyük çalkantılara yol açtı.

“Bu gördüğüm en küçük fare,” dedi halası Florens. “Çok komik. Hiç ama hiçbir fare bu kadar küçük olmamıştır. Bir Tilling bile.” Gözlerini kısıp Despero’ya baktı, sanki az sonra tamamen yok olmasını bekliyordu. “Hiçbir fare,” dedi yeniden. “Asla.”

Despero, kuyruğunu ayaklarının etrafına dolamış, halasına bakıyordu.

“Ayrıca kulakları da çok büyük,” dedi Alfred Amca. “Daha çok eşek kulaklarına benziyorlar bana sorarsanız.”

Despero kulaklarını oynattı.

Florens Hala nefesini tuttu.

“Gözleri açık doğduğunu söylüyorlar,” diye fısıldadı Alfred Amca.

Despero dik dik amcasına baktı.

“Mümkün değil,” dedi Florens Hala. “Hiçbir fare, ne kadar küçük ya da böyle ayıp bir şekilde koca kulaklı olursa olsun, gözleri açık doğmaz. Kesinlikle böyle bir şey olamaz.”

“Babası Lester, iyi olmadığını söylüyor,” dedi Alfred Amca.

Despero hapşırıldı.

Kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Halasının ve amcasının bütün söyledikleri doğrudu. Komik olacak kadar küçüktü. Kulakları utanacak kadar büyüktü. Gözleri açık doğmuştu ve hasta gibiydi. O kadar sık öksürüp hapşıırıyordu ki, pençesinde sürekli bir mendil taşıyordu. Ateşi bir çıkıp bir iniyordu. Yüksek bir ses duyduğunda bayılıyordu. Hepsinden daha endişe verici olanıysa, bir farenin ilgi duyması gereken hiçbir şeye ilgi duymuyordu.

Sürekli yiyecek bir şeyler geçirmiyordu aklından. Her kırıntının peşinden gitmek gibi bir derdi de yoktu. Kendisinden daha büyük ve iri yapılı kardeşleri yemek yerken, Despero başını yana eğmiş, kıpırdamadan öylece duruyordu.

“Şu tatlı sesi duyuyor musunuz?” dedi.

“İnsanların lokmalarından yere düşen pasta kırıntılarının sesini duyuyorum,” dedi ağabeyi Toles. “Sadece

onu duyuyorum.”

“Hayır.” dedi Despero. “Başka bir şey bu. Kulağa sanki.... mmm... bal gibi geliyor.”

“Büyük kulakların olabilir,” dedi Toles, “ama bey-nine doğru bağlanmamışlar galiba. Balı duymazsın. Balı koklarsın. Ortada koklayacak bal olduğunda, ki şimdi yok.”

“Evlat!” diye bağırdı Despero’nun babası. “Kendine gel. Aklını başına topla ve kırıntı aramaya başla.”

“Lütfen,” dedi annesi, “kırıntı ara. Benim hatırım için onları güzelce ye. Bir deri bir kemiksin. Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattıyorsun.”

“Özür dilerim,” dedi Despero. Başını eğdi ve yere eğilip etrafı koklamaya başladı.

Ama, okuyucularım, koklamıyordu.

Dinliyordu, kocaman kulaklarını dikmiş, sanki başka hiçbir farenin duymadığı o tatlı sesi dinliyordu.

Bölüm Üç

Bir varmış bir yokmuş

Despero'nun kardeşleri, onu, bir farenin neler yapması gerektiği konusunda eğitmeye çalıştılar. Ağabeyi Furlog, ona koşturma sanatını öğretmek için kalede bir tura çıkardı.

“Yan yan hareket et,” diye anlattı Furlog, kalenin cilalı zemininde hızla ilerlerken. “Sürekli etrafına bak, önce sağa, sonra sola. Ne olursa olsun durma.”

Ama Despero Furlog'u dinlemiyordu. Kalenin vitraylı pencerelerinden içeri akan ışığa bakıyordu. Arka ayakları üzerinde durdu ve mendilini kalbinin üstüne koyup, parlak ışığa doğru, yukarı dikti gözlerini.

“Furlog,” dedi, “bu ne? Bütün bu renkler ne? Cennete mi geldik?”

“Daha neler!” diye bağırdı Furlog uzak bir köşeden.

“Öyle cennetten bahsederek ortalıkta dikilme. Kıpırda. Sen bir faresin, insan değil. Koşturman gerek.”

“Efendim?” dedi Despero, gözlerini ışıktan alamıyordu bir türlü.

Ama Furlog gitmişti bile.

İyi bir fare gibi duvardaki bir deliğe girip gözden kaybolmuştu.

Despero’nun ablası Merlot, onu kalenin kütüphanesine götürdü. Burada, ışıklar uzun, yüksek pencerelerden içeri girip, sarı parlak lekeler halinde yere iniyordu.

“Hadi,” dedi Merlot, “Beni izle küçük kardeşim, sana kağıt kemirmenin inceliklerini öğreteceğim.”

Merlot bir sandalyenin üzerinden yukarı koşturdu ve oradan kocaman, açık bir kitabın durduğu rafa zıpladı.

“Bu taraftan küçük kardeşim,” dedi kitabın sayfaları üzerinde sürünürken.

Ve Despero da peşinden önce sandalyeye, oradan rafa ve oradan da sayfaya gitti.

“Şimdi,” dedi. “Bu tutkal, bak, çok lezzetlidir. Kağıdın kenarları da kıtır kıtırdır. Tam ağzına layık, işte böyle.” Sayfanın kenarını kemirdi ve Despero’ya baktı.

“Sıra sende,” dedi. “Önce biraz tutkal ısır ve üstüne bir kağıt parçası ye. Bir de bu karalamalardan al. Çok lezzetliler.”

Despero kitaba baktı ve olağanüstü bir şey oldu. Sayfadaki işaretler, yani Merlot'un bahsettiği "karalamalar", bir anda şekillere dönüştü. Şekiller sözcüklere dönüştü ve o sözcükler muhteşem bir cümle oluşturdular: Bir varmış bir yokmuş.

"Bir varmış bir yokmuş," diye fısıldadı Despero.

"Ne?" dedi Merlot.

"Yok bir şey."

"Ye," dedi Merlot.

"Mümkün değil," dedi Despero kitaptan uzaklaşırken.

"Neden?"

"Hımm," dedi Despero. "Öyküyü mahveder."

"Ökü mü? Ne öküğü?" Merlot dik dik baktı ona. Bir kağıt parçası öfkeli bıyıklarının ucunda titredi. "Babamın sen doğduğunda dediği gibi, sende bir gariplik var." Arkasını döndü ve yaşadığı son hayal kırıklığını anne babasına anlatmak için koşturarak kütüphaneden uzaklaştı.

Despero ablası gidene kadar bekledi ve sonra bir pençesiyle uzanarak güzel sözcüklere dokundu. Bir varmış bir yokmuş.

Önce titredi, sonra hapşırdı ve mendiliyle burnunu sildi.

"Bir varmış bir yokmuş," dedi yüksek sesle, sözcüklerin keyfini çıkararak. Ve sonra, pençesiyle her sözcüğü izleyerek, güzel bir prenses ve ona hizmet edip onu onurlandıran cesur Şövalye'nin öküşünü okudu.

"Bir varmış bir yokmuş," diye fısıldadı Despero.

Despero bilmiyordu ama çok yakında onun da cesur olması gerekecekti.

Kalenin altında bir zindan olduğundan bahsetmiş miydim size? Zindanda sıçanlar vardı. İri sıçanlar. Zalim sıçanlar!

Despero'nun yazgısında, bu sıçanlarla karşılaşmak vardı.

Okuyucularım, fare olsun, insan olsun, kurallara uymayan herkesi (bazen sıçanlarla ilgili olan, bazen olmayan) ilginç bir kaderin beklediğini bilmelisiniz.

Bölüm Dört

Prenses Pea

Despero'nun ağabeyleri ve ablaları, kısa bir süre sonra onu, bir farenin nasıl davranması gerektiği konusunda eğitmeye çalışmaktan vazgeçtiler.

Ve böylece Despero serbest kaldı.

Günlerini istediği gibi geçiriyordu. Kalenin odalarında dolaşıyor, vitraylı pencerelerden giren ışıklara hülyalı hülyalı bakıyordu. Kütüphaneye gidip defalarca güzel Prenses'in ve onu kurtaran Şövalye'nin öyküsünü okuyordu. Ve, sonunda, bal gibi tatlı sesin kaynağını keşfetti.

Bu ses, bir müzik sesiydi.

Bu ses, Kral Phillip'in her gece, kızı Prenses Pea uyu-
madan önce gitar ile çaldığı ve söylediği şarkılardı.

Prensesin odasının duvarındaki bir delikte saklanarak, bütün kalbiyle müziği dinledi minik fare. Kralın

çaldığı müzik, Despero'nun ruhunu okşuyor ve ona huzur veriyordu.

“Oh,” dedi, “kulağıma sanki cennetteymişim gibi geliyor. Bal gibi kokuyor.”

Müziği daha iyi duyabilmek için sol kulağını duvardaki delikten dışarı uzattı ve sonra daha da iyi duyabilmek için sağ kulağını da dışarı çıkardı. Ve başından sonra bir pençesinin de dışarı çıkması uzun sürmedi. Sonra bir pençe daha, sonra Despero farkında bile olmadan, müziği daha iyi duyabilmek için, bedeninin tamamı dışarı çıkmıştı bile.

Bu arada, Despero genellikle normal fare davranışlarını göstermese de, en temel ve en gerekli fare kuralına uyuyordu. Asla, hiçbir koşulda, insanlara görünme.

Ama...müzik. Müzik. Müzik kendini kaybetmesine ve zaten az olan fare içgüdülerinin aksine davranmasına neden oldu, bu yüzden ortaya çıktı ve gözleri çok keskin olan Prenses tarafından anında fark edildi.

“Aa, baba,” dedi, “bak, bir fare.”

Kral şarkıyı kesti. Gözlerini kısarak baktı. Kral miyoptu; yani burnunun ucunda olmayan hiçbir şeyi net göremiyordu.

“Nerede?” dedi Kral.

“İşte, orada,” dedi Prenses Pea. Parmağını uzatarak gösterdi.

“Hayatım, o bir böcek, bir fare değil. Bir fare olmayacak kadar küçük.”

“Hayır, hayır, bir fare o.”

“Böcek,” dedi Kral, haklı olmak her zaman hoşuna giderdi.

“Fare,” dedi Pea, haklı olduğunu biliyordu.

Despero’ya gelince, çok ciddi bir hata yaptığını anlamaya başlamıştı. Önce titredi, ardından sarsıldı ve hapşırdı. Bayılacağını sandı.

“Korkuyor,” dedi Pea. “Bak, o kadar korkuyor ki, titriyor. Sanırım müzik dinliyordu. Bir şeyler çal baba.”

“Bir böcek için gitar çalan bir kral, ha?” Kral Phillip kaşlarını çatı. “Sence bu uygun olur mu? Bir kral bir böceğe gitar çalarsa, dünya tersine dönmez mi?”

“Baba, sana söyledim, o bir fare,” dedi Pea. “Lütfen.”

“Hımm, şey, eğer seni mutlu edecekse, ben, Kral, bir böceğe gitar çalacağım.”

“Fare,” diye düzeltti Pea.

Kral büyük altın tacını düzeltti. Boğazını temizledi. Gitarını tıngırdattı ve yıldız tozu hakkında bir şarkı söylemeye başladı. Şarkı, vitraylı pencerelerden parlayan ışık kadar tatlı, bir kitaptaki bir öykü kadar büyüleyiciydi.

Despero bütün korkusunu unuttu. Tek istediği müziği dinlemekti.

Gitgide yaklaştı, yaklaştı, okuyucularım, ta ki Kral’ın ayağının dibinde oturana kadar.

Bölüm Beş
Furlog'un gördükleri

Prenses Pea Despero'ya baktı ve gülümsedi. Babası bahçenin sakın duvarları üzerine düşen koyu morluk hakkında bir şarkı daha söylerken, Prenses uzandı ve farenin başına dokundu.

Despero hayretle yukarı doğru baktı. Pea'nin, kütüphanede gördüğü kitaptaki güzel Prenses'e benzediğini düşündü. Prenses yeniden Despero'ya gülümseyince, o da aynı şekilde karşılık verdi. Ve sonra, olağanüstü bir şey oldu. Fare aşık oldu.

Okuyucularım, şu soruyu sormak isteyebilirsiniz, hatta sormalısınız: Minicik, hasta ve kocaman kulaklı bir farenin, Pea adındaki güzel bir Prenses'e, üstelik insan olan birine aşık olması saçma değil midir?

Bunun cevabı evet'tir. Tabii ki saçmadır.

Despero hayretle yukarı doğru baktı.

Aşk saçmadır.

Ama bir yandan da aşk muhteşemdir ve güçlüdür. Ve zamanla, Despero'nun Prenses Pea'ye olan aşkının da böyle olduğu ortaya çıkacaktır. Güçlü, muhteşem ve saçma.

“Çok tatlısın,” dedi Prenses Despero'ya. “O kadar küçüksün ki...”

Despero, taparcasına ona bakarken, Furlog, başını sağa sola oynatarak prensesin odasının önünde koşturuyordu.

“Daha neler!” dedi Furlog. Durdu ve Prenses'in odasına baktı. Bir anda bıyıkları, bir yayın telleri kadar gerginleşti.

Furlog'nun gördüğü şey, Kral'ın ayağının dibinde oturan Despero Tilling'di. Furlog'nun gördüğü şey, kardeşinin başına dokunan Prenses'ti.

“Daha neler!” diye bağırdı Furlog yeniden. “Daha neler! Delirmiş bu! Tırlatmış!”

Ve, klasik bir kaçışma gösterisi yaparak, az önce gördüğü korkunç, inanılmaz şeyleri babası Lester Tilling'e anlatmaya gitti.

Bölüm Altı

O davul

“Kesinlikle, ama kesinlikle benim oğlum olamaz,” dedi Lester. Ön pençeleriyle bıyıklarını çekiştirirken, umutsuz bir şekilde başını salladı.

“Tabii ki senin oğlun,” dedi Antionet. “Benim oğlum değil de ne demek? Saçma sapan konuşma. Neden her zaman saçma sapan şeyler söylemen gerekiyor?”

“Sen,” dedi Lester. “Bu senin suçun. Damarlarındaki Fransız kanı delirtti onu.”

“Neden ben?” dedi Antionet. “Neden ben? Neden her zaman ben suçlu oluyor muşum? Eğer oğlun bu kadar büyük bir hayal kırıklığı olduysa, bu benim kadar senin de suçun.”

“Bir şeyler yapmak lazım,” dedi Lester. Bıyıklarından birini o kadar şiddetli çekti ki, bıyık koptu. Bıyığı başının üzerinde salladı ve karısına gösterdi. “Kral’ın

ayağının dibinde oturmaya devam ederse,” diye bağırdı, “hepimizin sonu olacak! İnanılır gibi değil! Aklım almıyor!”

“Aman ne dramatik,” dedi Antionet. Bir pençesini havaya kaldırdı ve ojeli tırnaklarını inceledi. “O küçücük bir fare. Kime ne zararı olabilir ki?”

“Hayatımda tek bir şey öğrendiysem,” dedi Lester, “o da, fareler fare gibi davranmadıkça sorun çıkacağıdır. Fare Konseyi’ni olağanüstü toplantıya çağıracağım. Ne yapmamız gerektiğine birlikte karar veririz.”

“Uff,” dedi Antionet, “şu Konsey’in yok mu? Bana sorarsan sadece zaman kaybı.”

“Anlamıyor musun?” diye bağırdı Lester. “Onu cezalandırmak gerek. Mahkemeye çıkması lazım.” Karısını iterek yanından geçti, bir hışımla kağıt parçalarından oluşan bir yığının içine daldı ve arkasına deri gerilmiş bir yüksük çıkardı.

“Yapma,” dedi Antionet. Kulaklarını kapadı. “Fare Konseyi’nin davulu mu yine?”

“Evet,” dedi Lester, “o davul.” Davulu başının üstüne kaldırdı, önce kuzeye, sonra güneye ve ardından doğuya ve batıya doğru döndürdü. Daha sonra davulu aşağıya doğru indirdi, sırtını karısına döndü, gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yavaşça davula vurmaya başladı. Kuyruğuyla uzun bir vuruş, pençeleriyle iki kesik vuruş.

Bum. Ta-ta. Bum. Ta-ta. Bum. Ta-ta.

Davulun ritmi, Fare Konseyi’nin üyelerine bir duyuruydu.

Bum. Ta-ta. Bum. Ta-ta. Bum. Ta-ta.

Davulun sesi, önemli bir kararın alınması gerektiğini anlatıyordu onlara, tüm fare halkının güvenliğini ve mutluluğunu etkileyen bir karar.

Bum. Ta-ta. Bum. Ta-ta.

Bum. Ta-ta.

Bölüm Yedi

Aşık fare

Peki, Fare Konseyi'ne ait davulun sesi, kalenin duvarlarında yankılanırken, fare halkının en sevdiğimiz üyesi o sırada ne yapıyordu?

Okuyucularım, Furlog'un en kötüsünü görmediğini söylemek zorundayım. Despero, Prenses ve Kral'la oturup şarkı üstüne şarkı dinledi. Bir süre sonra, Pea çok dikkatli bir şekilde fareyi eline aldı. Avucunun içine oturttu ve kocaman kulaklarını okşadı.

“Ne şirin kulakların var,” dedi. “Minik kadife parçaları gibi.”

Despero, birinin kulaklarından minik ve şirin diye söz ettiğini duyunca bayılacağını sandı. Dengesini sağlamak için kuyruğunu Pea'nin bileğine doğru uzattı ve Prenses'in nabzını, kalp atışlarını hissetti ve aniden kendi kalbi de aynı ritimle atmaya başladı.

“Babacığım,” dedi Pea müzik kesilince, “ben bu fareyi yanımda istiyorum. Çok iyi arkadaş olacağız.”

Kral, kızının avucunda duran Despero’ya baktı. Gözlerini kıstı. “Bir fare,” diye mırıldandı. “Bir kemirgen.”

“Efendim?” dedi Pea.

“Onu yere bırak,” diye buyurdu Kral.

“Hayır,” dedi Pea, kendisine ne yapacağını söylemesine hiç alışı  değıldi. “Yani, neden?”

“      sana öyle yapmanı söylüyorum.”

“Ama neden?” diye ısrar etti Pea.

“      o bir fare.”

“Biliyorum. Sana onun bir fare olduğunu söyleyen benim zaten.”

“Düşünmemiştim,” dedi Kral.

“Neyi d ş nmemiştin?”

“Anneni. Kraliçe’yi.”

“Annem,” dedi Pea  z nt yle.

“Fareler kemirgendir,” dedi Kral ve tacını düzeltti. “Onlar... sıçanların akrabası. Sıçanlar hakkında ne düşündüğümüzü biliyorsun. Sıçanlarla olan karanlık geçmişimizi biliyorsun.”

Pea titredi.

“Ama babacığım,” dedi, “o bir sıçan değil. O bir fare. Arada fark var.”

“Kral olmanın birçok sorumluluğu var,” dedi. “Ve uzak da olsa düşmanının akrabalarıyla ilişki kurmamak da bunlardan biri. Onu yere bırak Pea.”

Prenses, Despero'yu yere bıraktı.

"Aferin kızıma," dedi Kral. Ve sonra Despero'ya baktı. "Git," dedi.

Ama Despero gitmedi. Yere oturdu ve Prenses'e bakmaya devam etti.

Kral ayağını yere vurdu. "Git buradan!" diye bağırdı.

"Babacığım," dedi Prenses, "lütfen, ona sert davranma." Ve ağlamaya başladı.

Gözyaşlarını gören Despero, farelerin en eski ve önemli kurallarından sonuncusuna da karşı geldi. Konuştu. Bir insanla konuştu.

"Lütfen," dedi Despero, "ağlama." Mendilini Prenses'e uzattı.

Pea burnunu çekti ve ona doğru eğildi.

"Sakin onunla konuşma!" diye kükredi Kral.

Despero mendilini yere düşürdü. Geri çekilerek Kral'dan uzaklaştı.

"Kemirgenler prenseslerle konuşmaz. Dünyanın tersine dönmesine izin veremeyiz. Burada kurallar vardır. Git buradan. Kaybol, aklım başıma gelip de seni öldürtmeden önce kaybol."

Kral yeniden ayağını yere vurdu. Despero bu kadar iri bir ayağın, bu kadar büyük bir güç ve öfkeyle, minik başının bu kadar yakınına inmesinden dehşete kapıldı ve duvardaki deliğe doğru kaçtı.

Ama deliğe girmeden önce döndü ve Prenses'e bağırdı. "Benim adım Despero!"

“Despero mu?” dedi Prensese.

“Saygılarımı sunarım!” diye bağırdı Despero.

“Saygılarımı sunarım”, Despero’nun her gün kütüphanede okuduğu kitaptaki Şövalye’nin, güzel Prensese’e söylediği şeydi bu. Despero bunu sık sık mırıldanmıştı kendi kendine ama başka biriyle konuşurken söyleme fırsatı eline ilk kez geçiyordu.

“Defol!” diye bağırdı Kral, ayağını yere daha sert vurdu ve sonra daha da sert. Sanki bütün kale, bütün dünya sallandı. “Kemirgenler saygıdan ne anlar!”

Despero deliğin içine doğru kaçtı ve oradan Prensese’e baktı. Prensese, yere düşen mendili almış, ona, ruhunun derinliklerine bakıyordu.

“Despero,” dedi. Fare, Prensese’in kendisine seslendiğini duydu.

“Saygılarımı sunarım,” diye fısıldadı Despero. “Saygılarımı sunarım.”

Pençesini kalbinin üzerine koydu. Selam vermek için o kadar çok eğildi ki, bıyıkları yerlere değdi.

Ah, o artık aşık bir fareydi.

Bölüm Sekiz

Sıçanlara

On üç saygıdeğer fare ve bir Çok Çok Saygıdeğer Başfare'den oluşan Fare Konseyi, Lester'ın davulunun çağrısına uyarak Kral Phillip'in taht odasındaki küçük, gizli bir delikte toplandı. On dört fare, dört iplik makarasının üzerine özenle yerleştirilmiş bir tahta parçası etrafına oturup, Despero'nun babasının, Furlough'un gördüklerini anlatmasını dinlemeye başladılar.

"Kral'ın ayağının dibinde," dedi Lester.

"Kızın bir parmağı başının üstünde," dedi Lester.

"Kıza bakıyordu ve... korkmuyordu."

Fare Konseyi'nin üyeleri, ağızları beş karış açık dinlediler. Bıyıkları sarkmış, kulakları başlarına yapışmış dinlediler. Korku, kaygı ve umutsuzluk içinde dinlediler.

Lester sözünü bitirdiğinde, derin ve kasvetli bir sessizlik oldu.

“Senin oğlanda,” dedi Çok Çok Saygıdeğer Başfare, “bir gariplik var. İyi değil o. Bu anlattıkların ateşinin yükselmesinin de ötesinde, kocaman kulakların ve büyümemesinin de ötesinde. Çok hasta. Davranışları hepimizi tehlikeye atıyor. İnsanlara güvenilemez. Bunun tartışılmaz bir gerçek olduğunu hepimiz biliyoruz. İnsanlarla arkadaşlık eden bir fareye, bir adamın ayağının dibinde oturan bir fareye, bir insanın kendisine dokunmasına izin veren bir fareye...” İşte o anda, bütün Fare Konseyi bu anlatılardan iğrenerek hep birlikte titredi. “... asla güvenilemez. Dünyanın, bizim dünyamızın düzeni böyle.

“Sevgili fareler, en büyük umudum, Despero’nun bu insanlarla konuşmamış olması. Ama açıktır ki, hiçbir şeyden emin olamayız. Artık harekete geçme zamanı, tereddüt edemeyiz.”

Lester onaylayarak başını salladı. Ve Fare Konseyi’nin diğer 12 üyesi de başlarını salladı.

“Başka şansımız yok,” dedi Başfare. “Zindana gönderilmeli.” Pençesini yumruk yaparak masaya vurdu. “Sıçanlara gitmeli. Derhal. Konsey’in sayın üyeleri, şimdi oylama yapacağız. Despero’nun zindana gönderilmesinden yana olanlar, ‘evet’ desin.”

Üzgün bir şekilde ‘evet’ler yükseldi masadan.

“Karşı çıkanlar ‘hayır’ desin.”

Odadan çıt çıkmadı.

Duyulan tek ses, Lester’ın sesiydi. Ağlıyordu.

Ve on üç fare, Lester adına utanç duyarak başka taraflara baktı.

Okuyucularım, babanızın, sizin zindana gönderilmene karşı oy kullanmadığını düşünebiliyor musunuz? Sizi savunmak için bir tek söz bile etmediğini?

Despero'nun babası ağlarken Çok Çok Saygıdeğer Başfare yeniden yumruğunu masaya vurdu ve dedi ki, "Despero Tilling, fare halkı önüne çıkarılacak. Ona günahları söylenecek ve günahlarını inkâr etme şansı verilecek. Eğer inkar etmezse, günahlarından pişman olduğunu söylemesine izin verilecek, böylece zindana temiz bir kalple gidebilecek. Şimdi, Despero Tilling'i Fare Konseyi'yle oturuma çağırıyorum."

Lester en azından, hıyanetinden sonra ağlama nezaketini göstermişti. Okuyucularım, "hıyanet" ne demek, biliyor musunuz? Az önce tanık olduğumuz olaylara bakarak, bildiğinizi düşünüyorum. Ama, yine de, emin olmak için, sözlüğe baksanız olur.

Bölüm Dokuz

Doğru soru

Fare Konseyi, Furlog'u, Despero'yu çağdırmaya gönderdi. Ve Furlog, kardeşini kütüphanede, büyük ve sayfaları açılmış olan kitabın üstünde, kuyruğu sıkıca ayaklarına dolanmış, minik gövdesi titrerken buldu.

Despero yüksek sesle kitabı okuyordu. En başından başlamıştı, Şövalye ve Prensese'in sonsuza kadar mutlu yaşadıklarını anlatan son bölüme kadar okuyacaktı kitabı.

Despero o sözcükleri okumak istiyordu. Sonsuza kadar mutlu. Bu sözcükleri yüksek sesle söylemeye ihtiyacı vardı; Prensese Pea'ye karşı hissettiklerinin, bu aşkının, sonunun iyi olacağı konusunda güvenceye ihtiyacı vardı. Bu yüzden öykü sanki bir büyümüş, yüksek sesle okunduğunda sözcükleri sihirli oluyormuş gibi okuyordu.

“Şuna bak,” diye söylendi Furlog kendi kendine. Kardeşine baktı, sonra gözlerini kaçırdı. “İşte ben de bundan bahsediyorum. Tam da bundan. Ne yaptığını sanıyor? Kağıt yemiyor. Kağıtla konuşuyor. Bu çok yanlış, yanlış, yanlış.”

“Hey,” dedi Despero’ya.

Despero okumaya devam etti.

“Hey!” diye bağırdı Furlog. “Despero! Fare Konseyi seni çağırıyor.”

“Efendim?” dedi Despero. Kitaptan başını kaldırdı.

“Fare Konseyi seni oturuma çağırdı.”

“Beni mi?” dedi Despero.

“Seni.”

“Şimdi meşgulüm,” dedi Despero ve başını yeniden açık kitaba gömdü.

Furlog içini çekti ve “Uff,” dedi. “Daha neler. Bu çocuk hiçbir şeyden anlamıyor. Hiçbir şeyden. Onu ispiyonlamakla iyi etmişim. Hasta bu.”

Furlog, sandalyenin ayağından yukarı tırmanıp kitabın üstüne zıpladı. Despero’nun yanına oturdu. Despero’nun başına vurdu bir kez, sonra bir kez daha.

“Hey,” dedi. “Fare Konseyi rica etmiyor. Söylüyor. Emrediyor. Benimle gelmen gerek. Hemen şimdi.”

Despero, Furlog’a döndü. “Sen aşkın ne olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Ha!”

“Aşk.”

Furlog başını salladı. “Yanlış soru,” dedi. “Sorman gereken soru, Fare Konseyi’nin seni neden görmek istediği.”

“Beni seven biri var,” dedi Despero. “Ben de onu seviyorum ve benim için önemli olan tek şey de bu.”

“Seni seven biri mi? Seni seven biri? Ne önemi var? Önemli olan başının Fare Konseyi ile çok ciddi belada olması.”

“Onun adı,” dedi Despero, “Pea.”

“Ne?”

“Beni seven kişi. Adı Pea.”

“Bana bak,” dedi Furlog, “hiçbir şey anlamıyorsun. Fare olmaktan hiçbir şey anlamıyorsun. Fare Konseyi ile oturuma çağırılmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun. Benimle gelmen gerek. Kanun bu. Çağırıldın sen.”

Despero içini çekti. Uzanıp kitaptaki genç kız sözcüklerine dokundu. Bir pençesiyle üzerinden geçti. Sonra, pençesini dudaklarına götürdü.

“Daha neler,” dedi Furlog. “Komik oluyorsun. Hadi gidelim.”

“Saygılarımı sunarım,” diye fısıldadı Despero. “Saygılarımı sunarım.”

Ve sonra, okuyucularım, Furlog’un peşinden, kitabın üzerinden geçerek, sandalyeden aşağı indi, kendisini bekleyen Fare Konseyi’ne doğru yürüdü.

Ağabeyinin kendisini kaderine doğru sürüklemesine izin verdi.

Bölüm On

İyi nedenler

Çok Çok Saygıdeğer Başfare'nin talimatları üzerine, tüm fare halkı kalenin balo salonunun duvarı arkasında toplandı. Fare Konseyi'nin üyeleri, üst üste konulmuş üç tuğlanın üzerinde oturuyorlardı ve onların önünde, yaşlı ya da genç, aptal ya da akıllı, kalede yaşayan tüm fareler dizilmişti.

Hepsi Despero'yu bekliyordu.

"Yol açın," dedi Furlog. "İşte geldi. Onu getirdim. Yol açın."

Furlog, kalabalığı yarararak ilerledi. Despero, ağabeyinin kuyruğuna yapışmıştı.

"İşte geldi," diye fısıldadı fareler. "İşte geldi."

"Ne kadar da küçük."

"Gözleri açık doğmuş, öyle diyorlar."

Bazı fareler iğrenerek ondan uzaklaştılar, heyecan seven bazıları ise, ona bir bıyık ya da pençe ucuyla dokunmaya çalıştı.

“Prenses ona dokunmuş.”

“Kral’ın ayağının dibinde oturmuş diyorlar.”

“Böyle bir şey olamaz!” diyen sesi geldi Despero’nun halası Florens’in.

“Açılın, açılın!” diye bağırdı Furlog. “Onu getirdim. Fare Konseyi tarafından çağrılan Despero Tilling’i getirdim.”

Despero’yu ileri doğru çıkardı. “Fare Konseyi’nin saygıdeğer üyeleri,” diye bağırdı Furlogh, “istediğiniz gibi Despero Tilling’i oturmaunuza katılmaya getirdim.” Başını çevirerek Despero’ya baktı. “Bırak beni,” dedi.

Despero, Furlog’nun kuyruğunu bıraktı. Başını kaldırıp Fare Konseyi’nin üyelerine baktı. Gözleri, babasının kilerle karşılaştı, ama babası başını sallayıp gözlerini kaçırdı. Despero, fare kalabalığına döndü yüzünü.

“Zindana!” diye bağırdı biri. “Doğruca zindana gönderin!”

Despero’nun, “sonsuz kadar mutlu” ve “şirin kulaklar” ve “saygılarımı sunarım” gibi nefis sözlerle meşgul olan kafası, bir anda durumu kavradı.

“Doğruca zindana!” diye bağırdı başka bir ses.

“Yeter,” dedi Çok Çok Saygıdeğer Başfare. “Bu, mahkeme kurallara uygun olarak gerçekleştirilecek. Medeni olacağız.” Boğazını temizledi. Despero’ya “Evlat, dön ve bana bak,” dedi.

Despero döndü. Yukarı, Başfare'nin gözlerinin içine baktı. Koyu gözlerdi bunlar, derin, üzgün ve korkmuş. Ve onlara bakarken, Despero'nun kalbi bir kez titredi, sonra bir kez daha.

"Despero Tilling," dedi Başfare.

"Evet efendim," dedi Despero.

"Biz, Fare Konseyi'nin on dört üyesi, senin yaptıklarını görüştük. Öncelikle, sana, bu rezil hareketlerinle ilgili söylenenlere karşı kendini savunma şansı vereceğiz. İnsan Kral'ın ayağının dibinde oturdun mu oturmadın mı?"

"Oturdum," dedi Despero, "ama müzik dinliyordum, efendim. Kral'ın söylediği şarkıyı duyabilmek için oradaydım."

"Neyi duymak için?"

"Şarkıyı, efendim. Bahçenin sakın duvarları üzerine düşen koyu morluk hakkında bir şarkı söylüyordu."

Başfare başını salladı. "Konudan sapıyorsun. Soru, sadece ve sadece şudur: İnsan Kral'ın ayağının dibinde oturdun mu?"

"Oturdum, efendim."

Fare halkının kuyrukları, pençeleri ve bıyıkları kıpırdandı. Beklediler.

"Peki, o kızın, Prenses'in, sana dokunmasına izin verdin mi?"

"Onun adı Pea."

"Adını boşver. Onun sana dokunmasına izin verdin mi?"

“Evet, efendim,” dedi Despero. “Bana dokunmasına izin verdim. Çok hoşuma gitti.”

Salondaki fareler, nefeslerini tuttular.

Despero, annesinin sesini duydu. “Aman Tanrım! dünyanın sonu değil ya. Ne olmuş dokunduysa?”

“Böyle bir şey olamaz!” diyen sesi geldi Florens Hala’nın kalabalığın içinden.

“Zindana,” dedi ön sıradaki bir fare.

“Susun!” diye kükredi Çok Çok Saygıdeğer Başfare. “Susun.” Despero’ya baktı.

“Sen, Despero Tilling, fare olmanın kutsal, asla çiğnenmemesi gereken kurallarını biliyor musun?”

“Evet, efendim,” dedi Despero, “sanırım. Ama...”

“Onları çiğnedin mi?”

“Evet, efendim,” dedi Despero. Sesini yükseltti. “Ama... Kuralları çiğnemek için geçerli nedenlerim vardı. Müzik yüzünden. Ve aşk yüzünden.”

“Aşk mı?” dedi Başfare.

“Of, daha neler,” dedi Furlog, “yine başladı.”

“Onu seviyorum, efendim,” dedi Despero.

“Burada aşktan bahsetmek için bulunmuyoruz. Bu mahkeme aşkla ilgili değil. Bu mahkeme senin bir fare olmanla ilgili,” diye bağırdı Çok Çok Saygıdeğer Başfare tuğlaların üstünden, “ve bir fare gibi davranmamanla!!!”

“Evet, efendim,” dedi Despero. “Biliyorum.”

“Hayır, bildiğini sanmıyorum. Ve bu suçlamaları kabul ettiğin için cezalandırılman gerekiyor. En eski ve

önemli kale faresi kanunu uyarınca, zindana gideceksin. Sıçanlara gideceksin.”

“İşte bu!” diye bağırdı kalabalığın içinden bir fare. “Anca gidersin.”

Zindan! Sıçanlar! Despero’nun minik kalbi ağzına geldi. Zindanda hiç ışık yoktu. Vitraylı pencereler yoktu. Kütüphane ve kitaplar yoktu. Prensess Pea yoktu.

“Ama önce,” dedi Çok Çok Saygıdeğer Başfare, “yaptıklarından pişman olma şansını vereceğiz sana. Zindana temiz bir kalple gitmene izin vereceğiz.”

“Pişman olmak mı?”

“Tövbe et. İnsan Kral’ın ayağının dibinde oturduğün için üzgün olduğunu söyle. İnsan Prensess’in sana dokunmasına izin verdiğin için üzgün olduğunu söyle. Bu hareketlerinden pişman olduğunu söyle.”

Despero’yu ateş bastı, sonra elleri ayakları buz kesti, ardından yeniden bedenini ateş bastı. Ondan pişman olmak mı? Prensess’ten pişman olmak mı?

“Aman Tanrım!” diye bağırdı annesi. “Oğlum, saçmalama. Pişman ol! Tövbe et!”

“Despero Tilling, kararın nedir?”

“Kararım... şey... şey... hayır,” diye fısıldadı Despero.

“Ne?” dedi Başfare.

“Hayır,” dedi Despero. Ve bu kez, fısıldamadı. “Üzgün değilim. Yaptıklarımın pişman olmayacağım. Onu seviyorum. Prensess’i seviyorum.”

Salondan bir uğultu yükseldi. Tüm fare halkı

Despero'yu hedef alarak dalgalanmaya başladı. Fareler, öfkeli bir gövde gibi görünüyordu. Yüzlerce kuyruğu, binlerce bıyığı ve sürekli açılıp kapanan, sürekli aynı şeyi söyleyen bir tane aç ağzı vardı sanki: "Zindana! Zindana! Zindana!"

Bu sözcükler kalbinin her atışıyla Despero'nun bedeninde yankılanıyordu.

"Peki," dedi Çok Çok Saygıdeğer Başfare. "Öyleyse, kalbinde bir ağırlıkla öleceksin. İplikçi başı," diye seslendi, "ipliği getir."

Despero sahip olduğu cesarete hayret etti.

Meydan okumasını takdir etti.

Ve sonra, okuyucularım, bayıldı.

Bölüm On Bir

İplikçi gelir

Despero kendine geldiğinde, davulun sesini duydu. Babası, içinde daha çok bum ve daha az ta olan bir ritim tutturmuştu. Lester ve davulun birlikte çıkardıkları bu uğursuz ses şuna benziyordu: Bum-bum-bum-ta. Bum-bum-bum-ta.

Kalabalığın içinde, tahtadan yapılmış kırmızı iplik makarasını itmekte olan bir fare, “İpliğe yol açın!” diye bağırdı. “İpliğe yol açın!”

Bum-bum-bum-ta, diye devam etti davul.

“Zindana!” diye bağırdı fareler.

Despero, gözlerini kırıştırtarak sırtüstü yatıyordu. İşler nasıl olmuş da bu kadar kötüye gitmişti diye düşünüyordu. Aşık olmak iyi bir şey değil miydi? Kitaptaki öyküde, aşk çok iyi bir şey olarak anlatılmıştı. Şövalye, Prensese’i sevdiği için, onu kurtarabiliyordu. Sonsuz dek mutlu ya-

şıyorlardı. Öyle diyordu kitapta. Sayfadaki son sözcükler bunlardı. Sonsuza dek mutlu yaşadılar. Despero eksiksiz olarak bu sözleri defalarca okuduğundan emindi.

Davul çalıyor, fareler bağıyor ve İplikçibaşı “Açılın, açılın” diye sesleniyorken, yerde yatan Despero’nun aklına aniden, dehşet verici bir düşünce geldi. Acaba gerçeği anlatan sözcükleri başka bir fare yemiş olabilir miydi? Şövalye ve Prenses aslında sonsuza dek mutlu yaşamamışlar mıydı?

Okuyucularım, sonsuza dek mutlu yaşamak gibi bir şey olduğuna inanıyor musunuz? Ya da Despero gibi siz de mutlu sonların varlığından şüpheye düşmeye mi başladınız?

“Sonsuza dek mutlu,” diye fısıldadı Despero. “Sonsuza dek mutlu,” dedi yeniden makara gelip yanında dururken.

“İplik, iplik, iplik!” diye uğuldadı fareler.

“Üzgünüm,” dedi makaranın arkasındaki fare, “ama ayağa kalkmanı istemek zorundayım. İşimi yapmalıyım.”

Despero yavaşça ayaklarının üzerinde doğruldu.

“Arka ayakların üstünde dur lütfen,” dedi İplikçibaşı. “Kurallar böyle.”

Despero arka ayaklarının üstünde durdu.

“Teşekkür ederim,” dedi fare. “Çok naziksin.”

Despero onu izlerken, İplikçibaşı makaradan bir parça iplik çözdü.

“Tam boynu kadar,” diye mırıldandı fare. “Ne daha

az, ne daha fazla. Son İplikçibaşı'nın bana öğrettiği bu, boynuna yetecek kadar iplik." Despero'ya baktı, sonra da ipliğin uzunluğuna. "Ve sevgili dostum, senin küçük bir boynun var."

İplikçibaşı, küçük bir parça kopana kadar ipliği kemirdi. Sonra kollarını kaldırdı ve Despero'nun boynuna doladı. İyice yaklaştı, Despero'nun burnuna kereviz kokusu geldi. İpliği düğümlemeye çalışırken İplikçibaşı'nın nefes alış verişini kulağında hissediyordu.

"Güzel mi?" diye fısıldadı İplikçibaşı.

"Efendim?" dedi Despero.

"Şşşt. Prenses güzel mi?"

"Prenses Pea mi?"

"Evet."

"Hayal bile edemeyeceğin kadar sevimli," dedi Despero.

"İşte oldu," dedi İplikçibaşı. Geriye çekildi ve başını salladı. "Sevimli bir Prenses, bir masal gibi. Ve sen onu seviyorsun, bir şövalyenin bir Prenses'i sevmesi gibi.

Onu asil bir aşkla seviyorsun, cesaret, saygı, onur ve bağlılığa dayalı bir aşkla. Tam böyle."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" dedi Despero. "Masalları nereden biliyorsun?"

"Şşşt." Fare iyice yaklaştı ve yeniden Despero'nun burnuna, taptaze kereviz kokusu geldi. "Cesur ol dostum," diye fısıldadı İplikçibaşı. "Prenses için cesur ol." Ve sonra bir adım geri çekilip döndü ve bağırdı, "Fare dostlarım, iplik bağlandı. İplik düğümlendi."

"Tam boynu kadar," diye mırıldandı fare. "Ne daha az, ne daha fazla."

Farelerden onaylayan bir uğultu yükseldi.

Despero omuzlarını dikleştirdi. Bir karar vermişti. İplikçibaşı'nın dediği gibi yapacaktı. Prenses için cesur olacaktı.

Sonsuza dek mutlu yaşamak gibi bir şey olmasa bile.
(Okuyucularım, sizce bu doğru olabilir mi?)

Bölüm On İki

Adieu

Davulun sesi yeniden değişti. Sondaki ta yok oldu ve sadece bum'lar duyulmaya başladı.

Bum, bum, bum.

Bum, bum, bum.

Lester sadece kuyruğunu kullanıyor, büyük bir güç ve ciddiyetle davula vuruyordu.

İplikçibaşı çekildi.

Farelerle dolu oda sessizliğe büründü, herkes beklemeye başladı.

Ve Despero boynunda kırmızı iplikle farelerin önünde dikilirken, Fare Konseyi'nin on dört üyesi yukarıdaki tuğlalara tünemiş otururken, güçlü kuvvetli iki fare geldi. Başları siyah kumaş parçalarıyla örtülüydü. Gözleri ve kulakları için delikler açılmıştı.

“Biz,” dedi daha büyük olanı, “zindana kadar sana eşlik edeceğiz.”

“Despero,” diye seslendi Antionet. “Ah, Despero’m benim!”

Despero, kalabalığa baktı ve annesini gördü. Onu fark etmek çok kolaydı. En küçük çocuğunun zindana gönderilmesi şerefine, biraz fazlaca makyaj yapmıştı.

Başlıklı farelerin her biri, bir pençesini Despero’nun omzuna koydu.

“Vakit geldi,” dedi soldaki birinci başlık.

Antionet kalabalığı yararak geldi. “O benim oğlum,” dedi. “Onunla son bir kez daha konuşmak istiyorum.”

Despero annesine baktı. Onun önünde titremeden durabilmek üzerinde topladı düşüncelerini. Bir hayal kırıklığı yaratmamak üzerinde yoğunlaştı.

“Lütfen,” dedi Antionet, “ona ne olacak? Bebeğime ne olacak?”

“Bayan,” dedi birinci başlık. Sert ses tonuyla yavaş yavaş konuştu. “Bilmek istemezsiniz.”

“Bilmek istiyorum. Bilmek istiyorum. O benim oğlum. Benim bir parçam. Fare bebeklerimin sonuncusu.”

Başlıklı fareler hiçbir şey demediler.

“Söyleyin bana,” dedi Antionet.

“Sıçanlar,” dedi birinci başlık.

“Sıçanlar,” dedi ikincisi.

“Evet. Evet. Sıçanlar. Ne olmuş sıçanlara?”

“Sıçanlar onu yiyecek!” dedi ikinci başlık.

“Ah,” dedi Antionet. “Aman Tanrım!”

Sıçanlar tarafından yeneceğini düşününce, Despero cesur olmayı unuttu. Bir hayal kırıklığı yaratmamayı unuttu. Yeniden bayılacağını hissetti. Ama mükemmel bir dramatik zamanlaması olan annesi, ondan önce davrandı; mükemmel bir şekilde kendinden geçerek Despero’nun ayaklarının dibine yığıldı.

“Gördün mü yaptığını?” dedi birinci başlık.

“Önemli değil,” dedi ikincisi. “Üzerinden atla. Yapmamız gereken bir şey var. Kimsenin annesi bizi durduramaz. Haydi zindana.”

“Zindana,” diye yineledi birinci başlık, ama az önce sert ve kendinden emin olan sesi, şimdi birazcık titriyordu. Pençesiyle Despero’yu sürükledi. İki başlık ve Despero, Antionet’in üzerinden geçtiler.

Kalabalık ikiye ayrıldı.

Fareler yeniden aynı şeyi söylemeye başladılar: “Zindana! Zindana! Zindana!”

Davulun sesi devam etti.

Bum, bum, bum. Bum, bum, bum.

Ve Despero’yu götürdüler.

Son anda, Antionet kendine geldi ve oğlunun arkasından bağırarak tek bir sözcük söyledi.

O sözcük, okuyucularım, *adieu* idi.

Adieu ne demek biliyor musunuz? Sözlüğe bakmakla uğraşmayın. Ben söyleyeceğim.

Adieu, Fransızca elveda demek.

“Elveda”, siyah başlıklı iki kocaman fare tarafından zindana götürülürken annenizden duymak isteyeceğiniz sözcük değildir herhalde.

Duymak isteyeceğiniz sözler “Beni götürün. Oğlumun yerine ben giderim,” olabilir. Bu sözler içinizi çok rahatlatabilir.

Ama, okuyucularım, Fransızca bile söyleseniz, “elveda” gibi bir sözcük, iç rahatlatıcı değildir. Hangi dilde olursa olsun, “elveda”, hüznü doludur. Kesinlikle hiçbir şey vaat etmeyen bir sözcüktür.

Bölüm On Üç

Sınırsız hiyanet

Üç fare, birlikte, aşağıya, aşağıya, daha aşağıya gittiler.

Despero'nun boynundaki iplik çok sıkı bağlanmıştı. Sanki onu boğuyordu. Pençesiyle ipliği çekiştirdi.

“İpliğe dokunma!” diye bağırdı ikinci başlık.

“Evet,” diye yankıladı birinci başlık, “İpliğe dokunma.”

Hızla hareket ediyorlardı. Ne zaman Despero yavaşlasa, iki başlıktan biri omzunu dürtüyor ve yürümesini söylüyordu. Duvardaki deliklerden geçip altın merdivenlerden indiler. Kapıları kapalı ve kapıları ardına kadar açık bir çok odanın önünden geçtiler. Üç fare mermerlerin üzerinden ve ağır kadife perdelerin altından yürüdüler. Hafif güneş ışığının oluşturduğu lekeleri ve koyu gölgelerden geçtiler.

Despero titredi. Kendi ağabeyi onu zindana götürüyordu.

İşte bu, diye düşündü Despero, arkasında bıraktığı, bildiği ve sevdiği dünyaydı. Ve o dünyada bir yerlerde, Prenses Pea, Despero'nun kaderinden habersiz, gülüyor, eğleniyor ve ellerini çırparak müziğe eşlik ediyordu. Prenses'e başına gelenleri haber veremeyecek olması, bir anda dayanılmaz göründü ona.

“Acaba Prenses’le son bir kez konuşmam mümkün olabilir mi?” diye sordu Despero.

“Konuşmak mı?” dedi ikinci başlık. “Bir insanla konuşmak mı istiyorsun?”

“Başıma gelenleri anlatmak istiyorum.”

“Oof” dedi birinci başlık. Durdu ve kızgınlıkla bir ayağını yere vurdu. “Dahe neler. Hiç akıllanmıyorsun, değil mi?”

Bu ses çok tanıdık geldi Despero’ya.

“Furlog?” dedi.

“Ne?” dedi birinci başlık kötü bir ses tonuyla.

Despero titredi. Kendi ağabeyi onu zindana götürüyordu. Kalbi durdu sanki ve küçük, soğuk, sahipsiz bir çakıl taşına dönüştü. Ama sonra, neredeyse aynı anda, yeniden yaşamaya başladı, umutla çarpıyordu.

“Furlog,” dedi Despero ve ağabeyinin pençesini pençelerinin içine aldı. “Lütfen, bırak gideyim. Lütfen. Ben senin kardeşim.”

Furlog gözlerini kaçırdı. Pençesini çekti. “Hayır,” dedi. “Mümkün değil.”

“Lütfen,” dedi Despero.

“Hayır,” dedi Furlog, “kural, kuraldır.”

Okuyucularım, “hıyanet” sözcüğünü hatırlıyor musunuz? Öykümüz ilerledikçe, “hıyanet” daha da uygun bir sözcük oluyor, değil mi?

Fareler, zindanın kara deliğine giden dar, dik basamaklara vardığında, Despero’nun aklından geçen sözcük, kesinlikle, “hıyanet”ti.

İkisi başlıklı biri başlıksız üç fare, durdular ve önlerindeki dipsiz kuyuyu seyrettiler.

Ve sonra Furlog arka ayakları üzerinde dikilip sağ pençesini kalbinin üzerine koydu. “Kale farelerinin iyiliği için,” diye seslendi karanlığa doğru, “cezalandırılması gereken bir fareyi zindana bırakıyoruz. Bu fare, koyduğumuz kanunlara göre, ölümün kırmızı ipliğini takıyor.”

“Ölümün kırmızı ipliği mi?” dedi Despero alçak

sesle. “Ölümün kırmızı ipliğini takmak” korkunç bir sözdü, ama farenin bunun anlamları üzerinde uzun uzun düşünecek vakti olmadı, çünkü aniden, başlıklı fareler tarafından arkasından itilmişti.

Çok güçlü itmişlerdi. Despero basamaklardan zindana doğru uçtu. Karanlıkta, bıyıkları kuyruğuna dolanarak aşağıya yuvarlanırken, aklında sadece iki sözcük vardı. Bunlardan biri “hıyanet”ti. Kafasına takılan ikinci sözcük ise Pea’ydı.

Hıyanet. Pea. Hıyanet. Pea. Bedeni karanlıkta aşağıya inerken, Despero’nun aklından geçen sözcükler bunlardı.

Bölüm On Dört

Karanlık

Despero basamakların dibinde sırtüstü yatıyordu. Gövdesindeki tüm kemikleri teker teker yokladı. Hepsi yerinde duruyordu. Üstelik, hayret verici bir şekilde, hiç biri kırılmamıştı. Ayağa kalktı ve korkunç, iğrenç, mide bulandırıcı kokuyu fark etti.

Zindan, okuyucularım, çok pis kokuyordu. Keder, acı ve umutsuzluk kokuyordu. Yani zindan, sıçanlar gibi kokuyordu.

Ve çok karanlıktı. Despero daha önce bu kadar korkunç, böylesine her tarafı kuşatan bir karanlıkla karşılaşmamıştı. Sanki karanlığın kendi başına yaşayabilen fiziksel bir varlığı vardı. Fare, minik pençelerinden birini bıyıklarının önüne doğru kaldırdı. Pençesi görünmüyordu, bir an belki kendisinin, Despero Tilling'in, var bile olmadığı düşüncesi geçti aklından.

“Eyvah!” dedi yüksek sesle.

Sesi kokuşmuş karanlıkta yankılandı.

“Hıyanet,” dedi Despero, sadece kendi sesini yeniden duymak, var olduğuna kendini inandırmak için.

“Pea,” dedi Despero ve karanlık hemen sevgilisinin adını yuttu.

Titredi. Sarsıldı. Hapşırdı. Dişleri birbirine çarptı. Mendilini aradı. Tutunacak bir şey olsun diye kuyruğunu aldı eline (kuyruğunu bulması için bile o kadar karanlıkta korkutucu, uzun bir süre geçti). Bayılmayı düşündü. İçinde bulduğu durumda yapılabilecek tek mantıklı şeyin bu olduğuna karar vermişti ki, İplikçibaşı’nın sözleri geldi aklına: “Onur, saygı, bağlılık ve cesaret.”

“Cesur olacağım,” diye düşündü Despero. “Parlayan zırhının içindeki bir şövalye gibi cesur olacağım. Prenses Pea için cesur olacağım.”

Peki cesur olmayı nasıl başaracaktı?

Boğazını temizledi, kuyruğunu bıraktı ve dikleşti. “Bir varmış bir yokmuş,” dedi karanlığa doğru yüksek sesle. Bu sözleri söyledi çünkü bildiği en iyi, en güçlü sözler bunlardı ve sadece bunları söylemek bile onu rahatlatı.

“Bir varmış bir yokmuş,” dedi yeniden, azıcık daha cesur olduğunu hissetti. “Her zaman parıldayan bir zırh giyen bir şövalye varmış.”

“Bir varmış bir yokmuş mu?” diye patladı bir ses karanlıkta. “Parıldayan zırhı içinde bir şövalye mi? Bir fare bunlardan ne anlar?”

Bu, Şimdiye kadar duyduğu en yüksek sest ve sadece dünyanın en kocaman sıçanından gelebilir diye düşündü Despero.

Despero'nun küçük, yorgun kalbi çarpmaktan vazgeçti.

Ve o gün ikinci kez, farecik bayıldı.

Bölüm On Beş

Işık

Despero uyandığında, bir insanın büyük, nasırlı avucunda buldu kendini. Bir kibritin alevine bakıyordu. Kibritin arkasındaysa kocaman, siyah bir çift göz dikilmişti üzerine.

“Kırmızı iplikli bir fare,” diye gürledi ses. “Ooo evet, Gregory, fareleri ve sıçanları iyi tanır. Gregory iyi bilir. Gregory’nin de onu işaretleyen kendi ipi var. Bak, işte burda, fare.” Kibrit, bir muma yaklaştı ve mumlandı. Despero adamın ayak bileğine bağlanmış bir ip olduğunu gördü. “Aramızdaki fark burada. Gregory’nin ipi onu kurtarıyor. Senin ipliğinse ölümüne neden olacak.” Adam mumu üfledi ve her yanı karanlık kapladı. Adamın elleri Despero’yu iyice sardı ve minik farenin kalbi çaresizlik ve korkudan hızla atmaya başladı.

“Sen de kimsin?” diye fısıldadı.

“Bu sorunun cevabı, farecik, Gregory. Gardiyan Gregory. Buraya gömülmüş, zindana bekçilik yapan Gregory. Yıllardır, yüzyıllardır, bin yıllardır. Sonsuza dek. Kaderin bir cilvesiyle kendisi de burada bir mahkum olan Gardiyan Gregory.

“Oo,” dedi Despero. “Hımm, aşağı inebilir miyim Gregory?”

“Farecik, gardiyan Gregory’nin onu bırakıp bırakmayacağını öğrenmek istiyor. Gregory’yi dinle, farecik. Burada serbest kalmak istemezsin. Burada, bu zindanda, dünyanın tehlikelerle dolu karanlık kalbindesin. Ve eğer Gregory seni serbest bırakacak olursa, buradaki virajlar, kavşaklar, çıkmaz sokaklar ve gerçek olmayan kapılar, seni sonsuza dek yutar.

“Sadece Gregory ve sıçanlar bu labirent içinde yollarını bulabilirler. Sıçanlar, bildikleri için, burası karanlık kalplerini yansıttığı için. Ve Gregory, ayağına bağlı ip, ona başlangıca giden yolu her zaman gösterdiği için. Gregory seni bırakır ama sonra seni yeniden eline alması için ona yalvarırsın. Sıçanlar seni bekliyor, bak.”

“Öyle mi?”

“Dinle,” dedi Gregory. “Çamur ve kir içindeki kuyruklarının sürüklenmesini duyabilirsin. Dişlerini ve tırnaklarını bilediklerini duyabilirsin. Seni bekliyorlar. Seni parçalara ayırmaya gelecekler.”

Despero kulak kabarttı; sıçanların dişlerini ve tırnaklarını, zaten sivri oldukları halde bilendiklerini duyduğuna yemin edebilirdi.

“Tüylerini etinden, etlerini kemiklerinden ayıracaklar!

Seninle işleri bittiğinde, geriye kırmızı iplikten başka bir şey kalmayacak! Kırmızı iplik ve kemikler. Gregory bunu pek çok kez gördü, bir farenin trajik sonunu!”

“Ama ben yaşamalıyım,” dedi Despero. “Ölemem.”

“Ölemezsin. Ay, ne tatlı. Ölemezmiş, öyle diyor.” Gregory kolları ile Despero’yu biraz daha sıkıca kavradı. “Nedenmiş bakalım, farecik? Neden ölemezsin?”

“Çünkü aşığım. Birini seviyorum ve ona hizmet etmek benim görevim.”

“Aşk,” dedi Gregory. “Bana bak, aşkın nelere sebep olduğunu sana göstereceğim.” Bir kibrit daha yandı; mum yeniden yakıldı ve Gregory mumu yukarıya kaldırıncaya, alev, kaşıklar, kazanlar ve kaselerden oluşan kocaman, çok yüksek ve sallanıp duran bir yığını aydınlattı.

“Şuna bak, farecik,” dedi Gregory. “Bu, aşkın saçmalığının anıtı.”

“Nedir bu?” diye sordu Despero. Karanlığın içine doğru uzayıp giden büyük kuleye baktı.

“Neye benziyorsa o. Kaşıklar, kaseler ve kazanlar. Hepsi, bir canlıyı sevmenin acısının somut kanıtı olarak burdalar. Kral, Kraliçe’yi sevdi ve Kraliçe öldü; bu canavar, bu çöp yığını, işte bu aşkın sonucu.”

“Anlamıyorum,” dedi Despero.

“Ve sevdiğini kaybedene kadar da anlamayacaksın. Ama aşktan bu kadar bahsetmek yeter,” dedi Gregory. Mumu üfledi. “Bunun yerine senin hayatından bahsedelim. Ve eğer istersen, Gregory’nin onu nasıl kurtaracağından.”

"Devam et farecik," dedi Gregory. "Bir öykü anlat."

“Niye kurtaracaksın beni?” diye sordu Despero. “Başka fareleri de kurtardın mı?”

“Hayır, asla,” dedi Gregory, “bir tane bile.”

“O zaman neden beni kurtarasın ki?”

“Çünkü sen, farecik, Gregory’ye öykü anlatabilirsin. Öyküler ışıktır. Işık çok değerlidir bu kadar karanlık bir dünyada. Baştan başla. Gregory’ye bir öykü anlat. Biraz ışık getir.”

Ve Despero yaşamayı o kadar çok istiyordu ki, “Bir varmış bir yokmuş...” diye başladı.

“Evet,” dedi Gregory sevinçle. Despero’yu yukarı, yukarı, daha yukarı kaldırdı, ta ki fareciğin bıyıkları, sert, yaşlı kulağına değene kadar onu yukarı, yukarı, daha da yukarı kaldırdı. “Devam et farecik,” dedi Gregory. “Bir öykü anlat.”

Ve işte böylece, Despero zindana gönderilen ama sıçanlar tarafından bir kemik yığını ve bir parça kırmızı iplik haline getirilmeyen tek fare oldu.

İşte böylece, Despero’nun hayatı kurtuldu.

Okuyucularım, eğer bir sakıncası yoksa, faremizi şimdilik burada bırakacağız. Zindanın karanlığında, yaşlı gardiyanın elinde, kendini kurtarmak için bir öykü anlatırken...

Dikkatimizi başka bir yere yöneltmenin zamanı geldi artık, okuyucularım, sıçanları, özellikle de tek bir sıçanı anlatmanın zamanı...

Birinci Kitabın Sonu

İkinci Kitap
Saroskuro

1000
1000

Bölüm On Altı
Işıktan kamaşan gözler

Öykümüz devam ederken, okuyucularım, zamanda biraz geriye doğru, Despero'nun yeryüzünde gerçekleşen doğumundan birkaç yıl öncesine gidip, bir sıçanın, Saroskuro adı verilen ve kısaca Roskuro denilen bir sıçanın, zindanın karanlığı ve pisliği içinde doğmuş bir sıçanın doğumuna tanık olmamız gerekiyor.

Okuyucularım, "Saroskuro" sözcüğü ne anlama geliyor biliyor musunuz? Işık ve karanlığın, karanlık ve ışığın iç içe geçmesi demektir. Sıçanlar ışıkla ilgilenmez. Roskuro'nun anne babası, oğullarına bu adı eğlenmek için koydular. Sıçanların espri anlayışı çok iyidir. Aslında sıçanlar, yaşamın çok eğlenceli olduğunu düşünürler. Ve bu konuda haklılar, okuyucularım. Çok haklılar.

Ama Saroskuro'nun durumunda, bu esprinin içinde

biraz da kehanet vardı, çünkü Roskuro henüz çok genç bir sıçanken, zindanda upuzun bir ip parçası buldu.

“Aa, ne varmış burada?” dedi Roskuro.

Bir sıçan olduğu için, hemen ipi kemirmeye başladı.

“Dur bakalım,” diye gürledi bir ses ve karanlığın içinden kocaman bir el çıktı, onu kuyruğundan yakalayıp baş aşağı sallandırdı.

“Gregory’nin ipini mi kemiriyordun sen, sıçan?”

“Kimsin sen?” dedi Roskuro, baş aşağı bile olsa, hâlâ bir sıçandı.

Seni ukala dümbeleği seni, seni Gregory’nin ipini kemiren ukala sıçan. Gregory ipiyle oynamamayı öğretecek sana.”

Ve Roskuro’yu baş aşağı tutarak, baş parmağının tırnağıyla bir kibrit yaktı, sssstttt, ve sonra alevi Roskuro’nun yüzüne tuttu.

“Aahhh,” dedi Roskuro. Başını alevden uzaklaştırdı. Ama, ne yazık ki, gözlerini kapamadı ve alev etrafını sararak dans etti.

“Kimse sana kuralları öğretmedi mi?” dedi Gregory.

“Hangi kuralları?”

“Gregory’nin ipinden uzak durmalısın, sıçan.”

“Eee?”

“İpini kemirdiğin için Gregory’den özür dile.”

“Dilemeyeceğim,” dedi Roskuro.

“Özür dile.”

“Hayır.”

“İğrenç sıçan,” dedi Gregory. “Seni kötü kalpli şey. Yeter Gregory’nin siz sıçanlardan çektiği.” Kibriti Roskuro’nun yüzüne iyice yaklaştırdı ve gardiyanla sıçanın çevresinde bir yanık bıyık kokusu yükseldi. Sonra kibrit söndü ve Gregory Roskuro’nun kuyruğunu bıraktı. Onu yeniden karanlığa saldı.

“Bir daha Gregory’nin ipine dokunma sakın, yoksa pişman olursun.”

Roskuro yere oturdu. Yüzünün sol tarafındaki bıyıklar gitmişti. Kalbi deli gibi çarpıyordu, üstelik kibritin ışığı sönmüş de olsa, hala sıçanın gözleri önünde dans ediyordu, gözlerini kapadığında bile.

“Işık,” dedi yüksek sesle. Sonra aynı sözcüğü fısıldadı kendi kendine. “Işık.”

O andan itibaren, ışığın her çeşidine karşı garip, sıra dışı bir ilgi gösterdi. Sürekli zindanın karanlığında sürekli en ufak bir parıltıyı, en küçük bir ışıltıyı arıyordu. Açıklaması zor bir şekilde, sıçan ruhu sürekli ışık özlemi çekiyordu. Işığın yaşamının tek anlamı olduğuna karar verdi ve bu kadar az ışık olduğu için umutsuzluğa kapıldı.

Sonunda bu duygularını arkadaşına, Botticelli Remorso adında, çok yaşlı, tek kulaklı bir sıçana anlattı.

“Bence,” dedi Roskuro, “yaşamın anlamı, ışık.”

“Işık mı?” dedi Botticelli. “Ha-ha-ha, beni öldüreceksin. Işık da nereden çıktı?”

“Peki yaşamın anlamı ne?”

“Yaşamın anlamı,” dedi Botticelli, “acı çekmektir, özellikle başkalarının acı çekmesi. Örneğin, mahkumların. Bir mahkumun ağlamasını, inlemesini ve yalvarmasını sağlarsan, varlığının anlam kazanır.”

Botticelli, konuşurken, sağ ön pençesindeki oldukça uzun bir tırnağına bağladığı, kalp şeklinde bir madalyonu salladı. Madalyonu bir mahkumdan almış ve incecik örülmüş bir ipe asmıştı. Botticelli konuştuğunda, madalyon da sallanıyordu. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. “Dinliyor musun?” diye sordu Roskuro’ya.

“Dinliyorum.”

“Güzel,” dedi Botticelli. “Benim dediklerimi yaparsan, bak yaşamın ne kadar anlamlı olur. Bir mahkuma nasıl işkence edeceğini biliyor musun? Önce, onu, dostu olduğuna inandırır. Onu dinle. Günahlarını itiraf etmesini sağla. Sonra, konuşma sırası gelince, konuş onunla. Duymak istediklerini söyle. Mesela, onu affedeceğini söyle. Bu bir mahkuma yapabileceğin en güzel şakadır, affedileceğini söylemek.”

“Neden?” dedi Roskuro. Gözleri madalyonu izlerken bir ileri bir geri, bir ileri bir geri gidip geliyordu.

“Çünkü,” dedi Botticelli, “affedileceğini söyleyeceksin ama bunu yapmayacaksın. Güvenini kazanırsın. Sonra da onu reddedersin. En çok istediği şeyi vermezsin. Affedilmek, özgürlük, dostluk, en çok arzuladığı şey her neyse, onu vermezsin.” Dersinin burasında, Botticelli o kadar çok güldü ki, oturup soluklanmak zorunda kaldı. Madalyon ileri geri salanırken yavaşladı ve sonra tamamen durdu.

“Ha,” dedi Botticelli, “ha-ha-ha! Güvenini kazanır, onu reddedersin ve ha-ha en başından beri olduğunu bildiği şey olursun. Senin de başından beri bildiğin şey, bir dost değil, günah çıkartan bir papaz değil, bir sıçan!”

Botticelli gözlerini sildi, başını salladı ve mutlulukla derin bir nefes aldı. Madalyonu yeniden sallamaya başladı. “O anda, mahkumun ayaklarının dibinde koşuşturmak en iyisidir, duygusal dehşet yanında fiziksel korku da yaratır. “Oh,” dedi, “ne eğlenceli bir oyun bu, ne kadar eğlenceli. Kesinlikle çok anlamlı bir oyun.”

“Bir mahkuma işkence etmeyi çok isterim,” dedi Roskuro. “Birine acı çektirmeyi isterim gerçekten.”

“Senin de sıran gelecek,” dedi Botticelli. “Şimdilik bütün mahkumlar üzerinde anlaşıldı. Ama eninde sonunda yeni bir mahkum gelir. Bundan nasıl emin olabiliyorum? Çünkü, Roskuro, neyse ki dünyada kötülük var. Kötülük varsa, mahkumlar da vardır.”

“Yakında benim için de bir mahkum olacak mı yani?”

“Evet,” dedi Botticelli Remorso. “Evet.”

“Dört gözle bekliyorum.”

“Ha-ha-ha! Tabii ki dört gözle beklersin. Dört gözle bekliyorsun, çünkü sen bir sıçansın, gerçek bir sıçan.”

“Evet,” dedi Roskuro. “Ben gerçek bir sıçanım.”

“Işığ ı hiç umursamayan bir sıçan,” dedi Botticelli.

“Işığ ı hiç umursamayan bir sıçan,” diye yineledi Roskuro.

Botticelli yeniden güldü ve başını salladı. Tırnağın-
dan sarkan madalyon, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri
sallandı.

“Sen, benim genç dostum, bir sıçansın. Evet öyle.
Kötü, mahkumlar, sıçanlar. Açı çekmek. Hepsi öyle
güzel bir araya geliyor ki. Ne güzel bir dünya bu, ne
güzel, karanlık bir dünya.”

Bölüm On Yedi

Yaşamsal lüksler

Botticelli ve Roskuro arasında geçen bu konuşmadan kısa bir süre sonra, bir mahkum geldi gerçekten de. Zindanın kapısı çarptı ve iki sıçan, Kral'ın askerlerinden birinin adamı merdivenlerden indirip zindana getirmesini izledi.

“Harika,” diye fısıldadı Botticelli. “İşte bu senin.”

Roskuro dikkatle adama baktı. “Ona acı çektireceğim,” dedi.

Ama o adamı süzerken, kapı aniden açıldı ve akşam güneşinin, parlak ışığı, zindanın karanlığını deldi.

“Aa,” dedi Botticelli. Pençesini kaldırıp gözlerini kapattı.

Ama Roskuro, gözlerini doğruca ışığa dikmişti.

Okuyucularım, işte bu çok önemli, Saroskuro adındaki sıçan, gözlerini ışıktan kaçırmadı. Yukarıdaki dünyadan gelen ışığın içine girmesine ve tüm bedenini doldurmasına izin verdi. Bu mucizeye bakarak içini çekti.

“Ona küçük mutluluklarını geri verelim!” diye bağırdı basamakların tepesinde bir ses ve kırmızı bir kumaş parçası atıldı ışığa doğru. Parlak kırmızı, ısıltılı kumaş, bir an için havada asılı kaldı, sonra kapı yeniden kapandı, ışık yok oldu ve kumaş yere düştü. Gidip onu yerden alan, gardiyan Gregory oldu.

“Hadi,” dedi yaşlı adam kumaşı mahkuma uzatırken, “alsana. Burada onun sıcaklığına ihtiyacın olacak.”

Ve mahkum kumaşı alıp bir pelerin gibi omuzlarına sardı. “Tamam Gregory, adam senin artık,” dedi Kral’ın askeri. Sonra dönüp merdivenlerden yukarı çıktı ve dış dünyaya giden kapıyı açtı ve arkasından kapamadan önce içeri küçük bir ışık parçası sızdı.

“Gördün mü?” dedi Roskuro Botticelli’ye.

“İğrenç,” dedi Botticelli. “Saçma. Bu kadar çok ışığın birden içeri girmesine nasıl izin verirler? Burasının bir zindan olduğunu bilmiyorlar mı?”

“Çok güzeldi,” dedi Roskuro.

“Hayır,” dedi Botticelli. “Hayır.” Dikkatle Roskuro’ya baktı. “Güzel değil. Hayır.”

“Daha çok ışık görmeliyim. Hepsini görmeliyim,” dedi Roskuro. “Yukarı çıkmalıyım.”

Botticelli derin bir nefes aldı. “Işıktan sana ne? Işık saplantın artık sıkıcı olmaya başladı. Dinle. Biz sıçanız.

Ama Roskuro, gözlerini doğruca ışığa dikmişti.

Sıçan. Işığ ı sevmeyiz. Karanlıkta yaş arız. Acı çekerek yaş arız.”

“Ama,” dedi Roskuro, “yukarısı.”

“Ama filan yok,” dedi Botticelli. “Ama yok. Hiç yok. Sıçanlar yukarı çıkmaz. Yukarıda fareler yaş ar.” Madalyonu boynundan çıkardı.

“Bu ip,” dedi madalyonu bir ileri bir geri sallarken, “neyden yapılmış?”

“Bıyıklardan.”

“Kimin bıyığından?”

“Farelerin.”

“Evet. Peki yukarıda kim yaş ar?”

“Fareler.”

“Evet. Fareler.” Botticelli baş ını çevirip yere tükürdü. “Fareler, kan ve kemikten oluş an minik, korkak şeylerdir sadece. Onlar aş ağılık, gülünç yaratıklardır, bizim tam tersimiz. Onların dünyasında yaş amak ister misin?”

Roskuro, yukarıya, Botticelli’nin arkasındaki kap ının altından parıldayan ış ığ a doğ ru baktı. Hiçbir şey söylemedi.

“Dinle,” dedi Botticelli, “yapman gereken şey ş u: Git ve mahkuma iş kence yap. Git de kırmızı kumaş ını elinden al. Kumaş , o dünya ile ilgili arzularını biraz olsun yatıştırır. Ama ış ığ a gitme. Sonra piş man olursun.” Konuş urken madalyon bir ileri bir geri, bir ileri bir geri sallanıyordu. “Sen, o dünyaya ait değ ilsin. Sen bir sıçansın. Bir sıçan. Tekrar et.”

“Bir sıçan,” dedi Roskuro.

“Aaa, ama hile yapıyorsun. ‘Ben bir sıçanım,’ demelisin,” dedi Botticelli, hafifçe Roskuro’ya gülümseyerek.

“Ben bir sıçanım,” dedi Roskuro.

“Bir daha,” dedi Botticelli madalyonu sallayarak.

“Bir sıçanım.”

“Evet,” dedi Botticelli. “Bir sıçan, bir sıçandır. Hepsi bu. Dünyanın sonu yoktur. Amin.”

“Evet,” dedi Roskuro. “Amin, ben bir sıçanım.” Gözlerini kapadı. Yeniden, altın rengi perde önünde yere süzülen kırmızı kumaş parçasını gördü.

Ve kendi kendine, istediğinin sadece kırmızı kumaş parçası olduğunu söyledi, ı ışık umurunda bile değildi.

Bölüm On Sekiz

İtiraf lar

Roskuro, Botticelli'nin yapmasını söylediği gibi, yeni mahkuma işkence edip, kırmızı kumaşı elinden almaya gitti.

Adam, bacaklarını önüne uzatmış, yere zincirlenmiş bir şekilde oturuyordu. Kırmızı kumaş hâlâ omuzlarında idi.

Roskuro parmaklıkların arasından içeri girip hücrenin ıslak, nemli taşları üzerinde sürünerek yavaşça ilerledi.

Adama yaklaştığında “Hoş geldiniz, hoş geldiniz,” dedi. “Sizi gördüğüme çok sevindim.”

Adam bir kibrit yakıp Roskuro'ya baktı.

Roskuro arzuyla ışığa dikti gözlerini.

“Aman,” dedi mahkum. Elini Roskuro'ya doğru sal-

ladı ve kibrit söndü. “Sen sadece bir sıçansın.”

“Evet,” dedi Roskuro, “öyle. Bir sıçan. Müthiş gözlem gücünüzden çok etkilendiğimi söylememe izin verin.”

“Ne istiyorsun sıçan?”

“Ne mi istiyorum? Hiçbir şey. Yani kendim için hiçbir şey. Senin için geldim. Burada, karanlıkta sana arkadaşlık etmek için.” Adama yaklaştı.

“Bir sıçanın arkadaşlığına ihtiyacım yok.”

“Peki ya, seni dinleyecek ve teselli edecek birine de mi ihtiyacın yok.”

“Ne?”

“Günahlarını itiraf etmek ister misin?”

“Bir sıçana mı? Saçmalama.”

“Hadi,” dedi Roskuro. “Gözlerini kapat. Benim bir sıçan olmadığımı farzet. Sadece karanlıkta bir ses, seni anlamaya hazır bir ses olduğumu farzet.”

Mahkum gözlerini kapadı. “Peki,” dedi. “Sana anlatacağım. Sana anlatacağım, çünkü anlatmamak çok anlamsız, pis küçük bir sıçandan sır saklamak da. Bir sıçana yalan söyleyecek kadar umutsuz değilim.”

Adam boğazını temizledi. “Altı inek çaldığım için buradayım. İki sarı inek, dört de Mantofon ineği. İnek hırsızlığı, işte benim suçum bu.” Gözlerini açıp karanlığa baktı. Güldü. Yeniden kapattı gözlerini. “Ama yaptığım bir şey daha var, yıllar önce. Başka bir suçum daha var ve ondan kimsenin haberi yok.”

“Devam et,” dedi Roskuro nazik bir şekilde. Biraz

daha yaklaştı. Bir pençesi büyüü kırmızı kumaşa dokunuverdi.

“Kızımı, kendi öz kızımı, bu kırmızı masa örtüsü, bir tavuk ve birkaç sigara karşılığında sattım.”

“Cık,” dedi Roskuro. Böyle korkunç bir şeyi duyduğuna hiç şaşırmamıştı. Kendi anne babası da onu pek umursamazdı doğrusu ve eğer kazanabilecekleri bir şey olsaydı, kendisini hemen satardı. Üstelik Botticelli Remorso, bir pazar günü öğleden sonra tembel tembel otururken, daha önce mahkumlardan duyduğu tüm itirafı ezbere anlatmıştı. İnsanların neler yapabileceğine artık şaşırmıyordu Roskuro.

“Ve sonra...,” dedi adam.

“Ve sonra,” diyerek onu cesaretlendirdi Roskuro.

“Ve sonra, daha da kötüsünü yaptım. Kızımdan uzaklaşıp gittim. O gözyaşları içinde çığlıklar atıp beni çağırırken, arkama bile bakmadım. Dönmedim. Aman Tanrım, yürümeye devam ettim.” Mahkum boğazını temizledi. Burnunu çekti.

“Aa,” dedi Roskuro. “Evet, anlıyorum.” Artık dört pençesi de kırmızı kumaşın üzerinde duruyordu.

“Kızını satıp aldığın bu kumaş işine yarıyor mu?”

“Sıcak tutuyor,” dedi adam.

“Kızını sattığına değdi mi?”

“Rengini seviyorum.”

“Bu kumaş, sana yaptıklarını hatırlatıyor mu?”

“Hatırlatıyor,” dedi mahkum. Burnunu çekti. “Evet.”

“Bırak da yükünü biraz hafifleteyim,” dedi Roskuro.

Arka ayakları üzerinde durdu ve öne doğru eğilerek selam verdi. “Günahlarını hatırlatan bu örtüyü alıp götüreceğim,” dedi. Sıçan, güçlü dişleriyle masa örtüsünü tuttu ve adamın omuzlarından çekti.

“Hey, bana bak. Onu geri ver.”

Ama, okuyucularım, Roskuro çok hızlıydı. Bir sihirbaz gibi, masa örtüsünü hücrenin parmaklıkları arasından çekip hızla götürüverdi.

“Hey!” diye bağırdı mahkum. “Onu geri getir. Bütün varlığım o.”

“Evet,” dedi Roskuro, “işte bu yüzden onu almam lazım.”

“Seni pis fare!” diye bağırdı mahkum.

“Evet,” dedi Roskuro. “İşte bu doğru. Çok doğru.”

Ve adamı yalnız bırakıp masa örtüsünü yuvasına doğru sürükledi ve onu incelemeye başladı.

Ne kadar büyük bir hayal kırıklığıydı! Kumaşa bakarken Botticelli’nin yanıldığını anladı Roskuro. Roskuro’nun istediği, ihtiyacı olan şey, kumaş değil arkasında parlayan ışıktı.

Işığın yeniden içini doldurmasını, damarlarında akmasını, gözlerini kör etmesini istiyordu.

İşte bu yüzden, okuyucularım, yukarıya çıkması gerektiğini biliyordu.

Bölüm On Dokuz

Işık, her yerde ışık

Lütfen bütün yaşamınızı bir zindanda geçirdiğinizi düşlemeye çalışın. Sonra bir bahar günü, karanlıktan çıkıp aydınlık pencerelerin, cilalı yerlerin, ışıldayan bakır kapların, parıltılı zırhların ve altın işli dokumaların dünyasına geçtiğinizi düşleyin.

Düşleyin. Bütün bunları düşlerken, şunu da düşleyin: Sıçan, zindandan kaleye doğru çıkarken, bir farenin, kaderinde, ışığa hayran sıçanla karşılaşmak yazılı bir farenin, yukarıda doğduğunu düşleyin.

Ama karşılaşmaları daha sonra olacaktır. Şimdilik, sıçan, bu kadar çok ışığın içinde durmaktan mutlu, keyifli ve şaşkındır.

“Asla,” dedi Roskuro, parıldayan nesnelerin birinden diğerine sersem sersem koştururken, “asla buradan ayrılmayacağım. Hayır, asla. Zindana bir daha geri dön-

meyeceğim. Neden döneyim ki? Bir daha mahkumlara eziyet etmeyeceğim. Ben buraya aitim.”

Sıçan, bir odadan diğerine doğru neşe içinde dans etti, sonra kendini ziyafet salonunun kapısında buldu. İçeriye baktı ve Kral Philip, Kraliçe Rosemary, Prenses Pea, yirmi kadar soylu, bir soytarı, dört müzisyen ve Kral’ın tüm adamlarının orada toplandığını gördü. Bu kalabalık, okuyucularım, sıçan için görülmeye değer, olağanüstü bir manzaraydı. Roskuro daha önce hiç mutlu insanlar görmemişti. Sadece sefil insanlarla karşılaşmıştı. Gardiyan Gregory ve onun ülkesine hapsedilen diğer insanlar, gülmez, gülümsemez ya da kadehlerini tokuşturmazlardı.

Roskuro büyülenmişti. Her şey parıldıyordu. Her şey. Masadaki altın kaşıklar ve soytarının şapkasındaki küçük çanlar, müzisyenlerin gitarlarındaki teller ve Kral’la Kraliçe’nin başlarındaki taçlar.

Ve küçük Prenses! Ne kadar da güzeldi! Işık gibiydi. Elbisesi, sıçana göz kırparak ışıldayan pullarla kaplıydı. Güldüğünde -üstelik çok sık gülüyordu- sanki çevresindeki her şey daha çok parlıyordu.

“Ah,” dedi Roskuro, “bu olağanüstü. Muhteşem. Botticelli’ye yanıldığını söylemeliyim. Acı çekmek değil cevap. Cevap, ışık.”

Ve ziyafet salonuna doğru yöneldi. Kuyruğunu yerden kaldırdı, dik tuttu ve müzisyenlerin gitarlarıyla çaldığı müziğe uygun adımlar atarak içeri girdi.

Sıçan, okuyucularım, kendisini partiye davet etti.

Bölüm Yirmi

Avizeden manzaralar

Ziyafet salonunda, çok güzel ve gösterişli bir avize vardı. Avizeden sarkan kristaller, masadaki mumların ve gülümseyen Prenses'in yüzünün ışığını yakalıyordu. Prenses müziğin ritmiyle ileri geri ışıldayarak dans ediyordu. Tüm bu ihtişamı, tüm bu güzelliği izlemek için daha iyi bir yer olabilir miydi?

Salondaki herkes şarkılar söylüyor, kahkahalar atıyordu. Eğlenceye o kadar dalmışlardı ki, kimse Roskuro'nun masanın ayağına tırmanıp üstüne çıktığını ve oradan da avizenin en alt kısmına sıçradığını görmedi.

Bir pençesiyle avizeye asılıp ileri geri sallanarak aşağıdaki gösteriyi hayranlıkla izledi. Yiyecek kokularını aldı, müziği dinledi ve ışıkları, ışıkları, ışıkları gördü. Hayret verici. İnanılmaz. Roskuro gülümsedi ve başını salladı.

Ne yazık ki, bir sıçan fark edilmeden avizede sallanmaya ancak kısa bir süre devam edebilir. En coşkulu partide bile bu durum böyledir.

Okuyucularım, onu ilk kim gördü dersiniz?

Evet, haklısınız.

Gözleri çok keskin olan Prenses Pea.

“Bir sıçan!” diye bağırdı. “Avizeden bir sıçan sar-kıyor!”

Dediğim gibi, parti oldukça coşkuluydu. Müzisyenler gitarlarını tıngırdatıyor ve şarkı söylüyorlardı. İnsanlar eğleniyor ve yemek yiyorlardı. Soyтары, top çeviriyor ve küçük çanlarından sesler çıkıyordu.

Kimse, bütün bu curcuna içinde hiç kimse Pea’yi duymadı. Roskuro dışında hiç kimse.

Sıçan.

Bunun ne kadar çirkin bir sözcük olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Sıçan.

Bütün bu güzelliğin ortasında, ne kadar sevimsiz bir sözcük olduğu hemen ortaya çıktı.

Sıçan.

Bir lanet, bir hakaret, tamamen ışıksız bir sözcük. Bunu Prenses’in ağzından duyunca, bir sıçan olmayı sevmediğini, bir sıçan olmak istemediğini fark etti Roskuro. Bunu anlamak, Roskuro’ya bir tokat gibi çarptı, o kadar sert vurdu ki, Roskuro avizeyi bırakıverdi.

"Bir sıçan!" diye bağırdı. "Avizeden bir sıçan sarkıyor!"

Okuyucularım, sıçan düştü.

Ve, ne yazık ki, doğrudan Krali-
çe'nin çorba kasesine düştü.

Bölüm Yirmi Bir

Kraliçe'nin son sözleri

Kraliçe çorbaya bayılırdı. Çorbayı, Prenses Pea ve kral dışında her şeyden çok severdi. Ve Kraliçe çorbayı bu kadar çok sevdiği için, kaledeki her ziyafette, her öğle yemeğinde ve her akşam yemeğinde çorba ikram edilirdi.

Ama ne çorba! Aşçının Kraliçe'ye ve damak zevkine olan sevgisi ve hayranlığı, hazırladığı çorbayı sıradan bir yiyecek olmaktan çıkarıp bir sanat eseri yapmıştı.

Bu özel günde, bu özel ziyafet için aşçı kendini aşmıştı. Çorba bir başyapıttı. Tavuk, su teresi ve sarımsağın hassas bir karışımıydı. Roskuro Kraliçe'nin kocaman kasesi içinde yukarı çıkarken, kendini tutamayıp birkaç yudum çorba içti ve lezzetini takdir etti.

“Ne güzel,” dedi. Varlığının neden olduğu mutsuzluktan bir an için sıyrılarak, “çok lezzetli.”

“Gördünüz mü?” diya bağırdı Pea. “Bakın!” Ayağa

kalktı. Parmağıyla Roskuro'yu gösterdi. "Bir sıçan. Bir sıçan olduğunu söyledim size. Avizeden sarkıyordu, şimdi de annemin çorbasında!"

Müzisyenler gitarlarını çalmayı, soytarı top çevirmeyi, soylular da yemek yemeyi bıraktı.

Kraliçe Roskuro'ya baktı.

Roskuro da Kraliçe'ye baktı.

Okuyucularım, dürüst olmak adına, çok zor ve çirkin bir şey söylemek zorundayım. Sıçanlar güzel yaratıklar değildir. Sevimli bile değildirler. Aslında, oldukça sevimsiz olabilirler, özellikle bıyıklarına su teresi yapışmış bir halde çorba kasenizde belirirlerse.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, Roskuro, Kraliçe'ye, "Özür dilerim," dedi.

Yanıt olarak, Kraliçe kaşığını havaya fırlattı ve inanılmaz bir ses çıkardı. Bir kraliçeye hiç yakışmayan bir ses, bir atın kişnemesi ve bir domuzun ciyaklaması arasında bir ses, naaaaayyyııınnnk gibi bir ses.

Ve sonra, "Çorbamda bir sıçan var," dedi.

Kraliçe aslında basit bir insandı ve her zaman, tüm yaşamı boyunca, ağzına geleni söylemek dışında bir şey yapmamıştı.

Yaşadığı gibi öldü.

"Çorbamda bir sıçan var", söylediği son sözlerdi. Elleriyle göğsünü tuttu ve sırtüstü yere düştü. Kraliyet sandalyesi pat diye yere çarptı ve çıkan bu ses ziyafet salonunda yankılandı. Kaşıklar düştü. Sandalyeler arkaya itildi.

“Kurtarın onu!” diye gürledi Kral. “Kurtarmalısınız!”

Kral’ın tüm adamları, Kraliçe’yi kurtarmak için koştular.

Roskuro, kaseden dışarı çıktı. Bu koşullar altında en iyisinin oradan ayrılmak olacağını düşündü. Masa örtüsü üzerinde emeklerken, zindandaki mahkumun sözleri, kızını bırakıp giderken bir daha arkasına bakmadığı için duyduğu pişmanlık geldi aklına. Bunları düşünürken geriye doğru döndü ve arkasına baktı.

Ve Prenses’in kendisine düşmanca baktığını gördü. Gözleri nefret ve öfkeyle doluydu.

“Zindana geri dön”, diyordu gözleri. “Ait olduğun karanlığa geri dön.”

Bu bakışlar, okuyucularım, Roskuro’nun kalbini kırdı.

Sıçanların kalbi olmadığını mı sanıyordunuz? Yanlış. Tüm canlıların kalbi vardır. Ve tüm canlıların kalbi kırılabilir.

Eğer sıçan, geriye dönüp bakmasaydı, belki de kalbi kırılmazdı. Ve o zaman belki de, anlatacak bir öyküm olmazdı.

Ama, okuyucularım, baktı.

Bölüm Yirmi İki
Kalbini yeniden toparlar

Roskuro hızla ziyafet salonundan çıktı.

“Bir sıçan,” dedi. Pençesini kalbinin üstüne koydu. “Ben bir sıçanım. Ve sıçanlar için hiç ışık yoktur. Benim için de hiç ışık olmayacak.”

Kral’ın adamları hâlâ Kraliçe’nin üzerine eğilmiş duruyorlardı. Kral hâlâ “Kurtarın onu! Kurtarın onu!” diye bağıırıyordu. Ve, tabii ki, Kraliçe ölüydü. O sırada Roskuro, yerde Kraliçe’nin çorba kaşığına rastladı.

“Güzel bir şeyim olacak,” dedi yüksek sesle. “Ben bir sıçanım ama güzel bir şeye sahip olacağım. Kendime ait bir tacım olacak.” Yerden kaşığı aldı ve başının üzerine koydu.

“Evet,” dedi Roskuro. “Güzel bir şeye sahip olacağım ve intikam alacağım. İkisini de yapacağım. Öyle ya da böyle.”

"Güzel bir şeye sahip olacağım ve intikam alacağım."

Bir kez kırıldıklarında, okuyucularım, asla iyileşmeyen kalpler vardır. İyileşirlerse de, dikkatsiz bir terzi tarafından dikilmişçesine, çarpuk çarpuk, yamuk yumuk olurlar. Saroskuro'nun kaderi de buydu. Kaşığı yerden alıp başının üzerine koymak, intikamdan söz etmek, işte onu teselli eden şeyler de bunlardı. Ama, ne yazık ki, yanlış oldu.

“Sıçan nerede?” diye bağırdı Kral. “Bulun onu bana!”

“Eğer beni istiyorsan,” diye mırıldandı Roskuro ziyafet salonunu terk ederken, “zindanda, karanlıkta olacağım.”

Bölüm Yirmi Üç

Sonuçlar

Tabii ki, Roskuro'nun bu yaptıklarının önemli sonuçları oldu. Ne kadar küçük olursa olsun, okuyucularım, her hareketin bir sonucu olur. Örneğin, genç Roskuro, gardiyan Gregory'nin ipini kemirdi ve bunu yaptığı için, suratının ortasına doğru bir kibrit yakıldı ve bu nedenle, ruhu alev aldı.

Sıçanın ruhu alev aldı ve bu nedenle, yukarıya, ışığı aramaya gitti. Yukarıda, Prenses Pea onu görünce "Sıçan," dedi ve bu nedenle Roskuro Kraliçe'nin çorbasına düştü ve sıçan çorbasına düştüğü için kraliçe öldü. Her şeyin birbiriyle nasıl ilişkili olduğunu görüyorsunuz, değil mi? Her hareketin bir sonucu olduğunu açıkça görüyorsunuz.

Örneğin (eğer, okuyucularım, hoşgörülü olup, sonuçlar hakkında akıl yürütmeme biraz daha izin verirseniz),

Kraliçe çorba içerken öldüğü için, çok üzgün olan Kral çorbayı yasakladı. Böylece çorba ve çorbayla ilgili olan her şey yasaklandı. Kaşıklar, kaseler ve kazanlar. Bunların hepsi Dor Krallığı'nda yaşayan herkesten toplandı ve zindana yığıldı.

Ve Roskuro, bir kibrit ışığına hayran olup yukarı çıktığı Kraliçe'nin çorbasına düştüğü ve Kraliçe öldüğü için. Kral topraklarındaki her sıçanın öldürülmesini emretti.

Kral'ın adamları, sıçanları öldürmek için cesaretlerini toplayarak zindana gittiler. Ama bir sıçanı öldürebilmek için ilk yapmanız gereken şey, bir sıçan bulmaktır. Ve bir sıçan bulunmak istemezse, okuyucularım, asla bulunamaz.

Kral'ın adamlarının başardığı tek şey, zindanın dolambaçlı labirentinde kaybolmak oldu. Aslında bazıları çıkış yolunu bir daha bulamadılar ve orada, kalenin karanlık kalbinde öldüler. Bu nedenle, sıçanların tümünü öldürmekte başarılı olunamadı. Bu durum karşısında umutsuzluğa düşen, Kral Philip sıçanların yasal olmadığını ilan etti. Onları kanun kaçağı ilan etti.

Bu yasa, tabii ki, saçma sapan bir yasaydı, çünkü zaten sıçanlar kanun kaçağıdır. Bir kanun kaçağı nasıl yasadışı ilan edilir ki? Boşa zaman ve enerji kaybindan başka bir şey değildir bu. Ama yine de, Kral resmen Dor Krallığı'ndaki tüm sıçanların kanun kaçağı olduğunu ilan etti ve buna uygun olarak davranılmasını istedi. Eğer bir kralsanız, istediğiniz kadar saçma sapan yasalar koyabilirsiniz. Kral olmak böyle bir şeydir.

Ama, okuyucularım, Kral Philip'in Kraliçeyi sevdiğini ve onsuz perişan olduğunu da unutmamamız gerekir. Sevmenin tehlikesi de budur. Ne kadar güçlü olursanız olun, kaç krallığı yönetirseniz yönetin, sevdiklerinizin ölmesini engelleyemezsiniz. Çorbayı yasaklamak, sıçanları yasa dışı ilan etmek, tüm bunlar zavallı Kral'ın ruhunu yatıştırıyordu. Ve bu yüzden onu hoş görmeliyiz.

Peki kanun kaçağı sıçanlara ne oldu? Özellikle kanun kaçağı bir sıçana ne oldu?

Saroskuro'ya ne oldu?

Zindanın karanlığında, yuvasında, başının üstünde kaşıkla oturuyordu. Kırmızı masa örtüsünün bir parçasıyla kendisine krallara layık bir taç yapmak için uğraşmaya başladı. Çalışırken, yaşlı, tek kulaklı Botticelli Remorso, madalyonunu bir ileri bir geri, bir ileri bir geri sallayarak gelip yanına oturdu, "Yukarı çıkan bir sıçanın başına neler geldiğini gördün mü? Umarım dersini almışsındır. Senin dünyadaki görevin, başkalarına açı çektirmek."

"Evet," diye mırıldandı Roskuro. "Evet. Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum. Bana öyle baktığı için Prenses'e acı çektireceğim."

Ve Roskuro hem çalışır, hem bunları planlarken, gardiyan Gregory ipini sıkı sıkı tutarak karanlığın içinde ilerliyor ve nemli, soğuk bir hücrede, bir zamanlar kırmızı bir masa örtüsüne sahip olan mahkum, gece gündüz sessizce ağlıyordu.

Zindanın çok çok üstünde, yukarılarda, kalede bir

fare, kardeşleri sağı solu koklayarak kırıntı ararken tek başına duruyordu. Başını bir yana eğmiş, henüz adını bilmediği o tatlı sesi dinliyordu. Farenin müzik sevgisinin de sonuçları olacaktı. Siz, okuyucularım, zaten bu sonuçların bazılarını biliyorsunuz. Müzik yüzünden, fare Prenses'e gidecekti. Aşık olacaktı.

Sonuçlardan laf açılmışken, Despero'nun müziği ilk kez duyduğu o akşam, kalenin dışında gün batımının kasveti altında, başka sonuçlar da yaklaşıyordu. Kral'ın askerlerinden birinin sürdüğü, üstüne kaşıklar, kaseler ve kazanlar yığılı bir araba, kaleye yaklaşıyordu. Askerin yanındaysa, kulakları, yüzünün iki yanına yapıştırılmış karnabahar parçalarına benzeyen genç bir kız oturuyordu.

Bu kızın adı, okuyucularım, Miggery Sow'du. Ve henüz kendisi bilmeseyse de, sıçanın intikamını almasına yardım edecekti.

İkinci Kitabın Sonu

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress.

2. The second part is a report from the Secretary of the Treasury on the state of the Union.

3. The third part is a report from the Secretary of the Navy on the state of the Navy.

4. The fourth part is a report from the Secretary of the War on the state of the War.

5. The fifth part is a report from the Secretary of the Interior on the state of the Interior.

6. The sixth part is a report from the Secretary of the Agriculture on the state of the Agriculture.

7. The seventh part is a report from the Secretary of the Commerce on the state of the Commerce.

8. The eighth part is a report from the Secretary of the Education on the state of the Education.

Üçüncü Kitap

Vay!
Miggery Sow'un
Öyküsü

Bölüm Yirmi Dört

Birkaç sigara, kırmızı bir masa örtüsü ve bir tavuk

Yine, okuyucularım, öykümüzde yol almadan önce zaman içinde geriye gitmeliyiz. İşte Miggery Sow'un, fare Despero ve sıçan Saroskuro'dan yıllar yıllar önce kaleden çok uzaklarda doğan ve, adını babasının ödüllü domuzundan alan kızın yaşamı başlıyor.

Annesi Miggery Sow'un ellerini tutup, gözlerinin içine bakarken hayata veda ettiğinde, Mig altı yaşındaydı.

"Anne?" dedi Mig. "Anne, yanımda kalamaz mısın?"

"Oh," dedi annesi. "Kimsin sen? Elimi tutan kim?"

"Benim anneciğim, Miggery Sow."

"Aah, kızım, bırak da gideyim."

"Ama burda kalmanı istiyorum," dedi Mig, önce

burnunu sonra yaşlı gözlerini silerken.

“İstiyorsun demek,” dedi annesi.

“Evet,” dedi Mig. “İstiyorum.”

“Ah, evladım, senin ne istediğinin ne önemi var?” dedi annesi. Mig’in elini sıktı bir kez, bir kez daha, ve sonra, Mig’i babasıyla yalnız bıraktı ve hayata gözlerini yumdu. Babası da karısının ölümünden kısa bir süre sonra, bir bahar günü pazarda, birkaç sigara, kırmızı bir masa örtüsü ve bir tavuk karşılığında sattı onu. “Baba?” dedi Mig, babası koltuğunun altında bir tavuk, ağzında bir sigara ve omuzlarına bir pelerin gibi sardığı kırmızı masa örtüsü ile uzaklaşırken.

“Hadi, Mig,” dedi. “Artık sahibin o adam.”

“Ama onu istemiyorum, baba,” dedi. “Seninle gelmek istiyorum.” Kırmızı masa örtüsünü tutup çekti.

“Tanrım,” dedi babası, “kızım sana ne istediğini soran var mı? Hadi git artık.” Masa örtüsünü Mig’in ellerinden kurtardı ve kızını onu satın alan adama doğru döndürdü.

Kırmızı masa örtüsü omuzlarında dalgalanırken Mig babasının uzaklaşmasını izledi. Babası onu terk etmişti. Ve, okuyucularım, zaten bildiğiniz gibi dönüp arkasına bakmadı. Bir kez bile.

Bunu düşleyebiliyor musunuz? Babanızın sizi bir masa örtüsü, bir tavuk ve birkaç sigara karşılığında sattığını düşleyebiliyor musunuz? Gözlerinizi kapatın, lütfen ve yalnızca bir dakika için düşünün bunu.

Yaptınız mı?

Umarım Mig'in kaderini ve bunların sizin başınıza geldiğini düşününce tüyleriniz diken diken olmuştur.

Zavallı Mig. Ona neler olacaktı acaba? Ne kadar korksanız da, bunun cevabını okuyup kendiniz bulmalısınız.

Okuyucularım, bu da sizin göreviniz.

Bölüm Yirmi Beş

Kısır döngü

Miggery Sow, kendisini satın alan adama, onun istediği gibi, Amca diyordu. Ayrıca, koyunlarına bakıyor, yemeğini pişiriyor ve bulaşıkları yıkıyordu. Tüm bunları yaparken, Amca ona ne övgü dolu bir söz söylüyor, ne de teşekkür ediyordu.

Amca'yla yaşamının başka bir kötü yanı da, Mig'in kulağına "beş kardeş"i indirmeyi pek sevmesiydi. Amca'nın hakkını yemeyelim, her zaman Mig'e beş kardeşi isteyip istemediğini sorardı.

Günlük konuşmaları şöyleydi:

Amca: "Sana kazanı yıkamanı söylemedim mi?"

Mig : "Yıkadım Amca. İyice yıkadım."

Amca: "Ah, leş gibi görünüyor. Seni cezalandırmam gerek, değil mi?"

Mig : "Vay, Amca, kazanı yıkadım ben."

Amca: “Yani ben şimdi yalan mı söylüyorum?”

Mig : “Hayır, Amca.”

Amca: “Beş kardeşin kulağına inmesini ister misin?”

Mig : “Hayır, Amca, teşekkür ederim.”

Ne yazık ki tıpkı anne ve babası gibi Amca da Mig’in ne istediğini umursamıyordu. Sözü geçen beş kardeş her zaman iniyordu. Korkarım Amca bunu büyük bir zevkle yapıyor, Mig ise bu durumdan hiç hoşlanmıyordu.

Beş kardeş korkutucu derecede sık iniyordu. Ve Amca Miggerly Sow’un her iki kulağına da eşit ilgi göstermekte aşırı derecede titiz davranıyordu. Bu yüzden bir süre sonra küçük Mig’in kulakları, başının iki yanına yapıştırılmış karnabahar parçalarına benzemeye başladı.

Ve onun işine ancak karnabahar parçaları kadar yarıyorlardı. Yani artık kulak olarak işlerini pek yapmıyorlardı. Mig için sözcükler zor anlaşılır oldu. Daha sonra, hiç anlaşılmaz hale geldiler ve belirsiz, bulanık şeyler oldular.

Mig daha az duydukça, daha az anlıyordu. Daha az anladıkça, daha çok hata yapıyordu; ve daha çok hata yaptıkça, beş kardeş daha çok iniyordu ve o daha az duyuyordu. İşte buna kısır döngü denir. Ve Miggerly Sow da bu kısır döngünün tam ortasında duruyordu.

Kimse, okuyucularım, böyle bir duruma düşmeyi istemez.

Ama zaten, bildiğiniz gibi, Miggerly Sow’un ne istediği kimsenin umurunda değildi.

Bölüm Yirmi Altı

Kraliyet

Mig yedi yaşına girdiğinde ortada ne pasta vardı, ne kutlama, ne şarkılar, ne de hediye. Doğum günü olduğunu gösteren tek şey, Mig'in "Amca, bugün yedi yaşıma giriyorum," demesiydi.

Ve Amca cevap olarak, "Sana bugün kaç yaşında olduğunu sordum mu? Kulağına beş kardeşi indirmeden toz ol karşımdan."

Doğum günü şerefine beş kardeş kuşağına indikten birkaç saat sonra, Mig Amca'nın koyunlarını ufukta parıldayan bir şeyle karşılaştı ve bunu bir an için güneş olduğunu sandı. Ama arkasını döndüğünde, güneşin olması gereken yerde, yani batıda, alçalmakta olduğunu gördü. Bu kadar çok parlayan şey, başka bir şeydi. Mig durup ellerini gözlerine siper etti ve ışığın yavaş yavaş yaklaştığını gördü. Sonunda Kral Philip, Kraliçe Rosemary ve kızları, küçük Prenses Pea belirdi.

Kraliyet ailesinin çevresinde parlak zırhlarıyla şövalyeler ve atlar vardı. Hepsinin başında, birer altın taç vardı. Hepsi, Kral, Kraliçe ve Prenses, batan güneşin ışığıyla pırıl pırıl parlayan mücevherlerle süslü elbiseler giymişti.

“Vay,” diye derin bir nefes aldı Mig.

Prenses Pea, yürürken ayaklarını çok yükseğe kaldıran ve daha sonra zarif bir şekilde yere indiren beyaz bir midilliye binmişti. Pea, durdu, şaşkın şaşkın kendisine bakan Mig’i gördü ve ona el salladı.

“Merhaba,” diye seslendi Prenses Pea neşeyle, “merhaba.” Ve yeniden elini salladı.

Mig buna hiçbir tepki göstermeden olduğu yerde durdu ve gördüğü manzarayı ağzı açık bir şekilde izledi.

“Baba,” dedi prenses Kral’a, “bu kızın nesi var? Bana el sallamıyor.”

“Boş ver,” dedi Kral. “Ne önemi var?”

“Ama ben Prensesim ve ona el salladım. Onun da bana el sallaması gerek.”

Mig hâlâ şaşkın bir halde onları izliyordu. Kraliyet ailesini görmek, içinde, derinlerde saklı bir ihtiyacı ortaya çıkarmıştı; sanki içinde küçük bir mum yanmış, Kral, Kraliçe ve Prenses’in bu muhteşem görüntüsü sayesinde canlanmıştı.

Hayatında ilk kez, okuyucularım, Mig umutlanmıştı.

Ve umut da aşk gibidir... Saçma, muhteşem ve güçlü bir şeydir.

"Vay," diye derin bir nefes aldı Mig.

Mig bu garip duyguya bir ad bulmaya çalıştı. Ağrıyan kulaklarına dokunmak için elini uzattı ve hissettiği bu duygunun, içinde büyüyen umudun, beş kardeşin tam tersi olduğunu fark etti.

Gölümsedi ve elini kulağından çekti. Prenses'e el salladı. "Bugün benim doğum günüm!" diye bağırdı.

Ama onlar artık kendisini duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

"Bugün," diye bağırdı Mig, "yedi yaşıma girdim!"

Bölüm Yirmi Yedi
Bir dilek

O gece, Amca ve koyunlarla paylaştığı küçük, karanlık kulübede, gördükleriyle ilgili konuşmayı denerdi Mig.

“Amca,” dedi.

“Hıı!”

“Bugün bazı insan yıldızlar gördüm.”

“O da ne?”

“Hepsi pırıl pırıl parlıyordu ve aralarında ayaklarının ucunda yürüyen, beyaz bir midilliye binmiş, başında taç olan küçük bir Prenses vardı.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Amca.

“Bir Kral ve bir Kraliçe ve küçük bir prenses gördüm!” diye bağırdı Mig.

“Eee?” diye bağırdı Amca.

“Ben de...” dedi Mig utanarak, “o prenseslerden biri olmayı dilerdim.”

“Hah hah ha,” diye güldü Amca. “Hah hah ha. Senin gibi çirkin, sağır biri mi? Senin için ödediğim onca paranın karşılığını bile ödeyemiyorsun sen. Ben de her gece senin yerine o güzel tavuğu ve o kırmızı masa örtüsünü geri almayı dilemiyor muyum sence?”

Mig’in, soruyu yanıtlamasını beklenmedi. “Diliyorum,” dedi. “Her gece diliyorum. O masa örtüsü kan rengindeydi. O tavuk öyle bir yumurtlardı ki..”

“Ben bir prenses olmak istiyorum,” dedi Mig. “Bir taç takmak istiyorum.”

“Bir taç, Hah hah ha,” diye güldü Amca. “Bir taç takmak istiyormuş.” diyerek kahkahalara boğuldu. Boş kazanı aldı ve başına geçirdi. “Bana bak,” dedi. “Ben bir kralım. Tacımı görüyor musun? Her zaman bir kral olmak istemiştim. Ben bir kralım, çünkü kral olmak istiyorum.”

Başında kazanla kulübenin çevresinde dansetti. Öyle eğleniyordu ki, gözleri yaşarana kadar güldü. Sonra dansı bıraktı, kazanı yere indirdi, Mig’e baktı ve “Bu saçmalıklar için beş kardeşin kulağına inmesini ister misin?” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Mig.

Ama yine de indi beş kardeş.

“Bana bak,” dedi Amca beş kardeşi indirdikten sonra. “Artık prenseslerden bahsetmeyeceğiz. Hem ne istediğini soran oldu mu sana?”

Bu sorunun cevabı, okuyucularım, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, hayırdı.

Bölüm Yirmi Sekiz

Kaleye doğru

Yıllar geçti. Mig bu süre içinde, bulaşıkları yıkadı, koyunlara baktı, kulübeyi temizledi ve kulağına sayısız, haddi hesabı olmayan, canını çok yakan beş kardeşler indi. Yaz, kış, ilkbahar ya da sonbahar, akşamları güneş batarken kraliyet ailesini yeniden görmeyi umut ederek koyunlar otlattığı yerde bekledi.

“Vay, o küçük Prenses’i bir kez daha görmek isterdim. Ve onun ayakların ucunda yürüyen küçük midillisini de.” Bu umut, bu dilek, Prenses’i yeniden görme arzusu, Mig’in kalbinin derinlerine yerleşmişti ve bir gün kendisinin de bir prenses olacağı umudunu taşıyordu.

Dileklerinden ilki, dolaylı da olsa, Kral Philip çorbayı yasakladığında kabul oldu. Kötü haberleri duyurmak ve Dor Krallığı’nda yaşayan herkesin kazanlarını,

kaşıklarını ve kaselerini toplamak için Kral'ın adamları dört bir yana gönderildi.

Okuyucularım, bu yasanın neden ve nasıl çıkarıldığını biliyorsunuz. Bu yüzden bir pazar günü, Kral'ın askerlerinden biri, Mig, Amca ve koyunların yaşadığı kulübenin kapısını çalıp çorbanın yasak olduğunu söylediğinde, Amca kadar şaşırmayacaksınızdır.

“Nasıl olabilir?” dedi Amca.

“Kral Philip'in yüce buyruklarıyla,” diye yineledi asker, “Dor Krallığı'nda çorbanın yasaklandığını size bildirmeye geldim. Kral'ın buyruğuyla, bir daha asla çorba içmeyeceksiniz. Çorbayı düşünmeyecek ve hakkında konuşmayacaksınız. Ve Kral'ın sadık hizmetkârlarından biri olarak, sizden kaşıklarınızı, kazanınızı ve kaselerinizi almak zorundayım.”

“Ama bu mümkün değil,” dedi Amca.

“Fark etmez. Kral'ın buyruğu böyle.”

“Ne yiyeceğiz biz? Yerken ne kullanacağız?”

“Pasta,” diye önerdi asker, “çatalla!”

“Ne güzel olurdu,” dedi Amca, “tabii pasta alacak paramız olsaydı.”

Asker omuzlarını silktili. “Ben sadece işimi yapıyorum. Lütfen kaşıklarınızı, kaselerinizi ve kazanınızı verin.”

Amca önce sakalını sıvazladı, ardından elini başının üstüne koydu. “İnanılır gibi değil!” diye bağırdı. “Belki bundan sonra da Kral, tek sahip olduğum şeyin koyunlarım ve kızım olduğunu görüp onları da ister.”

“Bir kızınız mı var?” dedi asker.

“Evet,” dedi Amca. “İşe yaramaz bir kız ama yine de benim.”

“Aaa,” dedi asker, “ne yazık ki bu da yasalara aykırı. Dor Krallığı’nda hiç kimse başka bir insanın sahibi olamaz.”

“Ama ben yumurtlayan bir tavuk, birkaç sigara ve kan kırmızısı bir masa örtüsü verdim onun karşılığında.”

“Fark etmez,” dedi asker, “başka birine sahip olmak yasaya aykırıdır. Şimdi, hepsini bana verin lütfen, kaşıklarınızı, kaselerinizi, kazanınızı ve kızınızı. Eğer kabul etmezseniz, kalenin zindanında hapsedilmek üzere benimle gelirsiniz. Hangisini seçiyorsunuz?”

İşte böylece Miggerly Sow, kaşıklar, kaseler ve kazanlarla dolu olan arabada, Kral’ın askerlerinden birinin yanına oturdu.

“Annen baban var mı senin?” dedi asker. “Seni onlara teslim edeceğim.”

“Hı?”

“Annen var mı?” diye bağırdı asker.

“Öldü!” dedi Mig.

“Baban?” diye bağırdı asker.

“Beni sattığından beri görmedim.”

“Peki. Ben de seni kaleye götürürüm o zaman.”

“Vay,” dedi Mig şaşkın şaşkın etrafına bakınırken. “Beni baleye mi götürürsün?”

“Kaleye!” diye bağırdı asker. “Seni kaleye götürüyorum.”

“Kaleye mi? Küçük Prenses’in yaşadığı yere mi?”

“Evet.”

“Vay,” dedi Mig. “Ben de bir gün bir prenses olmayı istiyorum.”

“Güzel bir hayal,” dedi asker. Atı dehledi, dizginleri çekti ve yola koyuldular.

“Kaleye gittiğimize seviniyorum,” dedi Mig, elini kaldırıp karnabakar kulaklarından birine yavaşça dokunurken.

“Sevin tabii, gidip gitmemen senden başka kimseyi ilgilendirmiyor,” dedi asker. “Seni kaleye götüreceğim ve orada sana iyi bakacaklar. Artık bir k  le olmayacaksın. Maaşlı çalışacak hizmetçi olacaksın.”

“Hı?” dedi Mig.

“Bir hizmetçi olacaksın!” diye bağırdı asker. “Bir k  le değil!”

“Vay!” dedi Mig memnuniyetle. “Bir hizmetçi olacağım, bir k  le değil.”

On iki yaşındaydı. Annesi ölmüş ve babası onu satmıştı. Aslında amcası bile olmayan Amca, sağır olana kadar kulaklarına beş kardeşi indirmı  tı. Ve dünyada her şeyden çok, beyaz bir midilliye binen, altın bir ta   takan küçük bir prenses olmak istiyordu.

Okuyucularım, ortada umut edecek hiçbir şey yokken umut etmenin çok kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ya da, (askerin de mutlulukla ilgili dediği gibi) sonuçta sizden başka kimseyi ilgilendirmediği için, isterseniz umut edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?

Bölüm Yirmi Dokuz
Selamla başla iplikle bitir

Miggery Sow her zamanki gibi yine şanslıydı. Kalenin hizmetçilerinden biri olarak işe başladığı ilk gün, Prenses'e kırmızı bir iplik makarası götürmek için gönderildi.

“Unutma,” dedi hizmetçilerin başı, asık suratlı bir kadın olan Lousie, “o kraliyet ailesinin bir üyesi, o yüzden dizini kırarak selam vermelisin.”

“O ne?” diye bağırdı Mig.

“Dizini kırarak selam vermelisin!” diye bağırdı Louise.

“Vay,” dedi Mig, “evet efendim.”

İplik makarasını Louise'den aldı ve kendi kendine konuşarak altın merdivenlerden Prenses'in odasına doğru yürümeye başladı.

“İşte buradayım, Prensese’i görmeye gidiyorum. Ben, Miggery Sow, şahsen Prensese’i göreceğim. Ve önce, o kraliyet ailesinden olduğu için, selam vermeliyim.”

Prensese’in odasının kapısına geldiğinde, Mig aniden kendine güvenini yitirdi. Makarayı sıkıca tutup kendi kendine mırıldanarak bir an durdu.

“Dur bakalım, nasıldı?” dedi. “Prensese’e ipliği sonra selamı ver? Hayır, hayır, önce selam, sonra iplik. İşte bu. Vay, doğru, sırası buydu. Selamla başla, iplikle bitir.”

Prensese’in kapısını vurdu.

“Girin,” dedi Pea.

Hiçbir şey duymadığı için Mig kapıyı yeniden vurdu.

“Girin,” dedi Pea.

Ve Mig, hâlâ bir şey duymağı için, bir daha vurdu kapıyı. “Belki,” dedi kendi kendine, “Prensese içerde değildir.”

Ama sonra kapı ardına kadar açıldı. Prensese kapının eğişinde duruyor ve Miggery Sow’a bakıyordu.

“Vay,” dedi Mig, ağzı beş karış açık kalmıştı.

“Merhaba,” dedi Pea. “Yeni hizmetçi sen misin? İpliğimi getirdin mi?”

“Selam vermeliyim!” diye bağırdı Mig.

Eteklerini topladı, ipliği yere düşürdü, bir ayağını uzattı ve makaranın üzerine bastı. Hem izleyen Prensese’e hem de Mig’e çok uzun gibi gelen bir süre ileri geri sallanarak makaranın üzerinde dengesini sağlamaya

çalıştı ve sonunda Mig'e yakışır bir gümbürtüyle yere düştü.

"Aaaay," dedi Miggery Sow.

Pea kendini tutamadı ve güldü. "nemli değil," dedi başını sallayarak. "nemli olan niyet."

"Ne?" diye bağırdı Mig.

"nemli olan niyetin!" diye bağırdı Pea.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Mig. Yavaşça ayağa kalktı. nce Prenses'e ardından yere baktı. "nce selam, sonra iplik," diye mırıldandı.

"Efendim?" dedi Pea.

"Vay!" dedi Mig. "İplik!" Makarayı aramak için yere oturdu; bulduğunda yeniden ayağa kalktı ve makarayı Pea'ya verdi. "Bakın, ipliğinizi getirdim."

"Ne güzel," dedi Prenses ipliği alırken. "ok teşekkür ederim. Kırmızı iplik makaralarına sahip olamıyorum bir türlü. Hepsi bir şekilde kayboluyor."

"Bir şey mi yapıyorsunuz?" diye sordu Mig, gözlerini kısımmış Pea'nin elindeki kumaş parçasına bakıyordu.

"Duvar halısına," dedi Pea, "dünyanın, benim dünyamın tarihini işliyorum. Bak, bu babam, Kral. Gitar alıyor çünkü bunu yapmayı seviyor ve çok da iyi yapıyor. Ve bu da annem, Kraliçe. orba iiyor çünkü çorbayı seviyordu."

"orba! Vay! Bu yasaya aykırı."

"Evet," dedi Prenses, "annem çorba içerken öldüğü için babam yasakladı."

"Annen öldü m?"

"Aaaay," dedi Miggery Sow.

“Evet,” dedi Pea. “Geçen ay öldü.” Titremesin diye alt dudağını ısırıldı.

“Bak sen şu işe.” dedi Mig. “Benim annem de öldü.”

“Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?”

“Başında mıydım?” dedi Mig. Bir adım geri çekilip Prensese’ten uzaklaştı. “Üzgünüm.”

“Hayır, hayır, kaç yaşındaydın. Kaç yaşındaydın?” diye bağırdı Pea.

“Sadece altı,” dedi Mig.

“Üzgünüm,” dedi Prensese. Bir an için acıyarak Mig’e baktı. “Şimdi kaç yaşındasın?”

“On iki.”

“Ben de,” dedi Prensese. “Aynı yaştayız. Adın ne?” diye bağırdı.

“Miggery. Miggery Sow, ama genellikle bana sadece Mig derler. Ben sizi daha önce bir kez gördüm, Prensese. Beyaz bir midilliye biniyordunuz ve önümden geçtiniz. Doğum günümdü ve ben Amca’nın koyunlarını otlatıyordum, Bir akşam üstüydü.”

“Sana el salladım mı?” diye sordu Prensese.

“Hı?”

“El salladım mı?” diye bağırdı Pea.

“Evet,” diyerek başını salladı Mig.

“Ama sen bana el sallamadın,” dedi Prensese.

“Salladım,” dedi Mig. “Ama siz görmediniz. Bir gün ben de beyaz bir midilliye bineceğim, bir taç takacağım

ve çevremdekilere el sallayacağım. Bir gün,” dedi Mig, “ben de bir prenses olacağım.”

“Öyle mi?” dedi Pea. Ve bir an için Mig’e çok içten bir şekilde baktı ama hiçbir şey demedi.

Mig altın merdivenlerden aşağı indiğinde, Louise kendisini bekliyordu.

“Prenses bir iplik makarası götürmen,” diye kükredi, “ne kadar uzun sürdü!”

“Çok mu uzun?” diye sordu Mig.

“Evet,” dedi Louise ve Mig’in kulağına beş kardeşi indirdi. “Yıldız hizmetçilerimizden biri olamayacaksın sen. Bu şimdiden belli.”

“Hayır efendim,” dedi Mig. “Ama bu önemli değil, çünkü ben bir prenses olmayı istiyorum.”

“Sen. Bir prenses mi? Güldürme beni.”

Bu, okuyucularım, Louise söz konusu olduğunda, sadece bir şaka olabilirdi, çünkü o hiç gülmezdi. Asla. Miggery Sow’un prenses olması gibi saçma bir şeye bile.

Bölüm Otuz

Zindana

Kalede yaşamaya başladıktan sonra Mig, hayatında ilk defa, doyacak kadar yemek yiyebiliyordu. Ve yiyordu da. Çabucak kilo aldı ve gitgide tombullaşmaya başladı. Daha yuvarlak ve daha büyük bir bedene sahip oldu. Küçük kalan tek yeri başıydı.

Okuyucularım, bu öykünün anlatıcısı olarak, zaman zaman zor ve oldukça tatsız gerçekleri dile getirmek benim görevim. Dürüst olmak gerekirse, Mig'in azıcık tembel olduğunu söylemeliyim. Ve leb demeden leblebiyi anlayan biri değildi. Yani, çok da zeki değildi.

Bu nedenle, Louise, Miggeri Sow'un başarıyla yapabileceği bir iş bulmakta zorlanıyordu. Kısaca özetlersek, nedime (misafir düşeslerden birinin elbisesini denerken yakalandı), terzi (başseyisin pelerinini kendi iş elbisesine dikti ve ikisini de mahvetti) ve oda hizmetçisi

(bir odayı temizlemeye gitti, durdu, ağzı beş karış açık hayran hayran altın duvarlara, yerlere ve duvar halılarına baktı, defalarca “Vay, ne güzel değil mi? Vay, olağanüstü değil mi?” dedi ve hiç temizlik yapmadı) olmayı beceremedi.

Ve Mig bütün bu işleri dener ve bir türlü beceremezken, kalede önemli başka şeyler de oluyordu. Sıçan, karanlık zindanda volta atarak kendi kendine söyleniyor ve Prensese’ten öcünü alacağı günü bekliyordu. Ve kalede, yukarıda, Prensese bir fareye rastladı. Ve fare Prensese’e aşık oldu.

Bu olayların sonuçları olacak mı? Tabii ki.

Mig’in hiçbir işi becerememesinin de sonuçları olacağı gibi. Çünkü, son çare olarak, Louise, Mig’i mutfağa gönderdi. Aşçı, beceriksiz yardımcılarla başa çıkmasıyla ünlüydü. Mig orada çalışmaya başladığında pasta hamuruna yumurta kabukları düşürdü; yeri temizleyici yerine yemek yağıyla fırçaladı; Kral’ın domuz pırzolası masaya götürülmeden hemen önce, üzerine hapsirdi.

“Karşılaştığım bütün işe yaramazlar içinde,” diye bağırdı Aşçı, “sen kesinlikle en kötüsüsün. En karnabahar kulaklı, en işe yaramaz olanı sensin. Senin gidebileceğin tek yer kaldı. Zindan.”

“Hı?” dedi Mig elini kulağına götürerek.

“Seni zindana gönderiyorum. Gardiyana öğle yemeğini götüreceksin. Bundan sonra senin görevin bu.”

Okuyucularım, kaledeki farelerin zindandan korktuğunu biliyorsunuz. İnsanların da zindandan korktuğunu söylememe gerek var mı? Sürekli akıllarının bir köşe-

sindedir. Sıcak aylarda, karanlık derinliklerden kötü bir koku yükselir ve tüm kaleye siner. Ve sakın, soğuk kış gecelerinde, o karanlıktan, sanki kalenin kendisi ağlıyor ve sızlıyormuş gibi, korkunç iniltiler yükselir.

“Sadece rüzgar bu,” diyerek ikna etmeye çalışır kalenin sakinleri birbirlerini, “rüzgardan başka bir şey değil.”

Gardiyanın yemeğini götürmek için zindana gönderilen birçok hizmetçi kız, suratları kireç gibi, ağlayarak ve korkudan tir tir titreyerek, bir daha asla oraya gitmeyeceklerine yemin edip geri dönmüşlerdir. Daha da kötüsü, gardiyana yemek götürme görevi verilen ve merdivenlerden zindana indikten sonra ve bir daha asla görülmeyen kızlar olduğu da söylenir fısıltılarla.

Sizce Mig’in kaderinde bunlar var mıdır?

Vay! Umarım yoktur. Mig olmadan bu öykü neye benzer ki?

“Dinle seni karnabakar kulaklı sersem!” diye bağırdı Aşçı. “Yapman gereken şu: Yemek tepsisini zindana götürüyorsun, yaşlı adamın yemeğini yemesini bekliyorsun ve daha sonra tepsiyi yukarıya geri getiriyorsun. Bunu yapabilir misin?”

“Evet, sanırım,” dedi Mig. “Yaşlı adama tepsiyi götürüyorum, o yemeğini yiyor ve sonra tepsiyi geri getiriyorum. O zaman tepsi boşalmış olacak. Boş tepsiyi aşağıdan yukarıya getiriyorum.”

“Doğru,” dedi Aşçı. “Basit gibi görünüyor, değil mi? Ama eminim ki sen bunu da yüzüne gözüne buluşturırsın.”

"Senin gidebileceğin tek yer kaldı. Zindan."

“Hı?” dedi Mig.

“Yok bir şey,” dedi Aşçı. “İyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak.”

Aşçı merdivenlerinden aşağı inerken Mig’i izledi. Bir gün önce, okuyucularım, fare Despero da bu merdivenlerden aşağıya itilmişti. Ama farenin tersine, Mig’in ışığı vardı. Giderken yolu aydınlatсын diye, ışığı titreyen bir mum vermişlerdi ona. Merdivenlerde durdu, dönüp arkasına, Aşçı’ya baktı ve gülümsedi.

“Şu karnabahar kulaklı, işe yaramaz sersem,” dedi Aşçı başını sallayarak. “Zindana böyle gülümseyerek giden birinin başına neler gelir, sorarım size.”

Okuyucularım, Aşçı’nın sorusunun cevabını öğrenmek için, okumaya devam etmeniz gerek.

Bölüm Otuz Bir
Karanlıkta bir şarkı

Zindanın kötü kokusu Mig'i rahatsız etmedi. Bunun nedeni, belki de, Amca'nın beş kardeşi indirirken, hedefini şaşırıp burnuna vurmuş olmasıydı. Bu o kadar sık olmuştu ki, Mig'in koku duyusunun düzgün çalışmasını engellemişti. Böylece kaygı, umutsuzluk ve kötülüğün bunaltıcı kokusunu hiç fark etmedi ve dönerek aşağıya doğru inen merdivenlerden neşeyle süzüldü.

"Vay!" diye bağırdı. "Karanlık burası, değil mi?"

"Evet öyle, Mig," diye cevapladı kendi kendini, "ama bir prenses olsaydım, ılık gibi, o kadar pırıl pırıl olurum ki, dünyada hiçbir yer benim için karanlık olmazdı."

Ardından, Miggery Sow şöyle bir şarkı tutturdu:

Değilim Prenses Pea
Olurum bir gün bilin ki
Evet tıpkı Pea gibi,
Bir prenses bilin ki.

Tahmin edebileceğiniz gibi, Mig pek de iyi şarkı söyleyemiyor, daha çok böğürüyordu. Ama onun bu küçük şarkısında, dinlemeyi bilen kulaklar için, bir müzik saklıydı. Ve Mig şarkı söyleyerek zindanın merdivenlerini inerken, kırmızı bir pelerine sarınıp, başına kaşık geçirmiş bir sıçan çıktı gölgelerin arasından.

“Evet, evet,” diye fısıldadı sıçan, “ne güzel bir şarkı. Tam da dinlemek istediğim şarkı.”

Ve Roskuro, sessizce, Miggery Sow’un yanında yürümeye başladı.

Merdivenlerin dibine varınca Mig karanlığa doğru bağırdı. “Vay, benim, Miggery Sow, genellikle bana Mig derler, yemeğinizi getirdim! Bay Derinlikler, gelin de alın onu!”

Yanıt gelmedi.

Zindan sessizdi, ama iyi bir durum değildi bu. Uğursuz bir sessizlikti; küçük, korkutucu seslerin sessizliği. Duvarlardan sızan su, salyangoz gibi kayıyor, karanlık bir köşeden, acı içindeki birinin sızlamaları geliyordu. Ve bir de, sürekli hareket halinde olan sıçanların gürültüsü vardı. Sivri tırnakları, zindanın taşlarına çarpıyor, uzun kuyrukları, kan ve çamur içinde arkalarında sürünüyordu.

Okuyucularım, o anda zindanda olsaydınız, kesinlikle

bu rahatsız edici ve uğursuz seslerin hepsini duyardınız.

Zindanda olsaydım, ben de bu sesleri duyardım.

Eğer birlikte zindanda olsaydık, bu sesleri duyar ve çok korkardık; korku içinde birbirimize sarılırdık.

Peki Miggery Sow ne duydu?

Doğru.

Hiçbir şey.

Ve hiç korkmuyordu, en ufak bir korku bile duymuyordu.

Tepsiyi yukarı doğru kaldırdı ve mumun zayıf alevi, kaşıklar, kaseler ve kazanlardan oluşan kocaman yığını aydınlattı. “Vay,” dedi Mig, “şunlara bak. Koca dünyada bu kadar çok kaşık olabileceğini düşünemezdim bile.”

“Bu dünyada herhangi birinin düşünebileceğinden daha fazlası var,” dedi karanlıkta gürleyen bir ses.

“Doğru, doğru,” diye fısıldadı Roskuro. “Gardiyan doğru söylüyor.”

“Vay,” dedi Mig. “Kimsin sen?” Ve gardiyanın sesinin geldiği yöne döndü.

Bölüm Otuz İki
Sıçanlara dikkat

Mig'in tepsisindeki mumun ışığında, ayak bileğine kırmızı kalın bir ip bağlanmış, ellerini ileri doğru uzatmış topallayarak yaklaşan Gregory çıktı ortaya.

“Öğle yemeğini getirdiğini düşünüyor Gregory.”

“Vay,” dedi Mig. Bir adım geri gitti.

“Ver bakalım,” dedi Gregory, tepsiyi Mig'in elinden aldı ve kuleden düşüp ters dönmüş bir kazanın üstüne oturdu. Tepsiyi dizlerinin üstüne koydu ve üstü örtülü tabağa baktı.

“Bugün de çorba yoktur herhalde diye düşünüyor Gregory.”

“Hı?” dedi Mig.”

“Çorba!” diye bağırdı Gregory.

“Yasak!” diye bağırdı Mig de.

“Çok saçma,” diye mırıldandı Gregory tabağın üstünden kapağı kaldırırken, “çorbasız bir dünyada yaşamak çok aptalca.” Bir tavuk butunu alıp bütün olarak ağzına attı, çiğnedi ve yuttu.

“Hey,” dedi Mig gözlerini dikmiş bakarak, “kemikleri unuttun.”

“Unutulmadı. Çiğnendi.”

“Vay,” dedi Mig saygıyla Gregory’ye bakarak. “Sen kemikleri de yiyorsun. Çok vahşisin.”

Gregory bir parça daha tavuk yedi, bir kanat, kemikleriyle birlikte. Ve sonra bir parça daha. Mig hayran hayran onu izledi.

“Bir gün,” dedi, birden en büyük hayalini bu adama anlatmaya karar vermişti, “bir prenses olacağım.”

Bu söz üzerine, hâlâ Mig’in yanı başında durmakta olan Saroskuro sevinçten hafifçe zıplayarak dans etti mumun ışığındaki bu dans gerçekten korkutucu görünüyordu.

“Gregory seni görüyor,” dedi Gregory sıçanın gölgesine.

Roskuro dans etmeyi bıraktı ve Mig’in eteklerinin altına saklandı.

“Hı?” diye bağırdı Mig. “Bu da ne?”

“Hiç,” dedi Gregory. “Demek bir prenses olmayı hayal ediyorsun. Eh, herkesin saçma sapan bir hayali vardır. Örneğin, Gregory de çorbanın yasal olduğu bir dünya hayal ediyor. Ve Gregory emin ki, bu sıçanın da

saçma sapan bir hayali var.”

“Bir bilseydin,” diye fısıldadı Roskuro.

“Ne?” diye bağırdı Mig.

Gregory başka bir şey demedi. Onun yerine elini cebine soktu ve peçetesine hapşırdı. Bir kez, iki kez, üç kez.

“Çok yaşa!” diye bağırdı Mig. “Çok yaşa, çok yaşa.”

“İşığa geri dön,” diye fısıldadı Gregory. Sonra peçetesini buruşturup tepsiye koydu.

“Gregory doydu,” dedi ve tepsiyi Mig’e uzattı.

“Doydun mu? O zaman tepsi yukarı çıkacak. Aşçı öyle diyor. Tepsiyi aşağıya götür, yaşlı adamın yemesini bekle ve geri getir. Talimat böyle.”

“Sana sıçanlara dikkat etmeni de söylemediler mi?”

“Nelere?”

“Sıçanlara.”

“Ne olmuş onlara?”

“Onlara dikkat et,” diye bağırdı Gregory.

“Tamam,” dedi Mig. “Sıçanlara dikkat et.”

Hâlâ Mig’in eteğinin altında olan Roskuro, ön pençelerini birbirine sürttü. “İstediğin kadar uyar onu, yaşlı adam,” diye fısıldadı. “Şimdi sıra bende. İpinin kopma zamanı geldi. Bu kez azıcık azıcık kemirmeyeceğim, onu öyle güçlü ısıracağım ki hemen kopacak. Evet, taşlar yerine oturuyor. İntikam zamanı çok yakın.”

Bölüm Otuz Üç
Kızın adını bilen bir sıçan

Mig merdivenlerden yukarı çıkmış, mutfağın kapısını açmaya hazırlanıyordu ki, sıçan onunla konuştu.

“Bir dakikanızı alabilir miyim?”

Mig önce sağına, sonra da soluna baktı.

“Aşağıdayım,” dedi Roskuro.

Mig bu kez yere doğru baktı.

“Vay,” dedi, “ama sen bir sıçansın, değil mi? Ve yaşlı adam az önce beni uyarmadı mı? ‘Sıçanlara dikkat et,’ dedi.” Tepsiyi yukarı doğru kaldırdı, böylece mumun ışığı doğrudan Roskuro’yu ve başındaki altın kaşık ile boynundaki kan kırmızısı pelerini aydınlattı.

“Telaşa kapılmaya hiç gerek yok, hem de hiç,” dedi Roskuro. Konuşurken arkasına uzandı, bir bayana şapkasını çıkaran bir adam gibi, çorba kaşığını başından aldı.

“Vay,” dedi Mig, “terbiyeli bir sıçan.”

“Evet,” dedi Roskuro. “Nasılsınız?”

“Babamın da buna benzer bir kumaşı vardı, Bay Sıçan,” dedi Mig. “Bunun gibi kırmızı. Beni onun karşılığında sattı.”

“Aaa,” dedi Roskuro ve bilgiç bilgiç gülümsedi, “aa, gerçekten mi? Ne korkunç bir öykü, ne üzücü bir öykü.”

Okuyucularım, beni affedin ama burada kısa bir ara vermeliyiz, önemli ve sıra dışı bir şeye, kötü şeylerin habercisi olabilecek bir şeye dikkat etmek için durmalıyız. Bu önemli, sıra dışı ve kötü şeylerin habercisi olabilecek şey şuydu: Roskuro’nun sesi, tam da, Mig’in bozuk, karnabahar kulaklarının dolambaçlı yollarından geçebilmek için uygun perdedeydi. Yani, sevgili okuyucularım, Miggery Sow, sıçan Roskuro’nun ağzından çıkan her sözü tam olarak duyabiliyordu.

“Sen yeteri kadar üzüntü yaşadın,” dedi Roskuro Mig’e. “Belki de artık zafer ve şöhretle tanışmanın zamanı gelmiştir.”

“Zafer mi?” dedi Mig. “Şöhret mi?”

“İzin verin de kendimi tanıtayım,” dedi Roskuro. “Ben Saroskuro. Arkadaşlarım Roskuro der. Ve sizin adınız da Miggery Sow. Ve genellikle size sadece Mig derler, değil mi?”

“Bak sen şu işe!” diye bağırdı Mig. “Adımı bilen bir sıçan!”

"Adımı bilen bir sıçan!"

“Sevgili Bayan Miggery, tanışmamızın üstünden bu kadar kısa bir süre geçmişken ileri gitmiş olmak istemem ama emelleriniz olduğunu düşünmekte haklı mıyım acaba?”

“Emeller de ne demek?” diye bağırdı Mig.

“Bayan Miggery, bağırmanıza hiç gerek yok, hem de hiç. Sizin beni duyabildiğiniz gibi, ben de sizi duyabiliyorum. Biz ikimiz birbirimize çok uyu-
nuz.” Roskuro, ağzındaki sivri sarı dişlerini göstererek yeniden gülümsedi. “Emeller, canım, bir hizmetçi kızın prenses olmak istemesine neden olan şeylerdir.”

“Vay,” diye onayladı Mig, “Ben de prenses olmak istiyorum.”

“Bunu gerçekleştirmenin bir yolu var, canım. Sanırım bu hayalini gerçekleştirmenin bir yolu var.”

“Yani ben Prenses Pea olabilirim, bunu mu demek istiyorsun?”

“Evet, Haşmetmaap,” dedi Roskuro. Ve kaşığı başından alıp yere doğru iyice eğilerek selam verdi. “Evet, saygıdeğer Prenses Pea.”

“Vay!” dedi Mig.

“Size planımı anlatabilir miyim? Bir prenses olma hayalinizi nasıl gerçekleştirebileceğimizi gösterebilir miyim?”

“Evet,” dedi Mig, “evet.”

“Planımız,” dedi Roskuro, “Bendeniz ve bir ipin kemirilmesiyle başlıyor.”

Mig, parıldayarak yanan küçük mumun üzerinde durduğu tepsiyi tuttu ve sıçan, doğrudan kalbindeki arzuya seslenerek konuşurken, onu dinledi. Roskuro o kadar büyük bir tutkuyla anlatıyor, hizmetçi kız da o kadar dikkatle dinliyordu ki, ikisi de tepsideki peçetenin kıpırdadığını görmedi.

Ve ikisi de, Roskuro Prenses’i karanlığa getirmekle ilgili şeytani planını adım adım açıklarken, peçeteden yükselen faremsi hayret ve ayıplama seslerini duymadı.

Üçüncü Kitabın Sonu

Dördüncü Kitap
Işığa Dönüş

Bölüm Otuz Dört
Öldülerse bile öldür onları

Okuyucularım, minik faremizi unutmadınız değil mi?

“Işığa geri dön,” işte Gregory böyle fısıldamıştı Despero’yu peçetesine sarıp tepsiye bırakırken. Ve Mig, Roskuro’yla sohbet ettikten sonra, tepsiyi mutfığa götürdü. Aşçı’yı görünce, “Benim, Miggery Sow, aşağıdan geldim!” diye bağırdı.

“Ah, ne güzel,” dedi Aşçı. “Hepimiz çok sevindik, değil mi?”

Mig tepsiyi tezgahın üstüne koydu.

“Dur bakalım,” dedi Aşçı, “işin daha bitmedi. Onu temizlemen gerek.”

“Ne?” diye bağırdı Mig.

“Tepsiyi temizlemelisin!” diye bağırdı Aşçı. Uzana-

rak peçeteyi alıp bir güzel salladığında Despero peçeteden fırladı ve pop diye yağla dolu bir ölçü kabına düşüverdi.

“İıııııı!” dedi Aşçı, “bir fare, benim mutfağında, yağımın içinde ve ölçü kabımda. Sen, Mig, hemen öldür onu.”

Mig başını eğdi ve cam kabın dibine doğru yavaşça batmakta olan fareye baktı.

“Zavallı minik farecik,” dedi. Elini yağın içine soktu ve fareyi kuyruğundan tutup çekti.

Nefes nefese, sürekli öksüren ve parlak ışıktaki gözlerini kırıştıran Despero, kurtarıldığı için mutluluktan ağlayabilirdi. Ama buna fırsatı olmadı.

“Öldür onu!” diye bağırdı Aşçı.

“Vay!” dedi Mig. “Peki.” Despero’yu kuyruğundan tutarak mutfak bıçağını almaya gitti. Ama farenin yağa bulanmış kuyruğu kaygandı ve bu yüzden onu tutması zordu. Mig bıçağı ararken Despero elinden kayıp yere düştü.

Mig, yerdeki küçük, kahverengi tüy yumağına baktı.

“Vay,” dedi, “bu onu öldürmüştür artık.”

“Öldüyse bile öldür onu!” diye bağırdı Aşçı. “Farelerle ilgili felsefem budur benim. Yaşıyorlarsa, öldür onları. Öldülerse, öldür onları. Böylece ölü bir faren olabilir, bir faren olacaksa, ölü olmalıdır zaten.”

“Bu doğru bir felsefe, öldülerse bile öldür onu.”

“Hadi, seni karnabahar kulaklı salak!” diye bağırdı Aşçı. “Acele et!”

"Minik farecik," dedi, "kaçmayacak mısın?"

Despero başını yerden kaldırdı. Akşam güneşi geniş mutfak penceresinden içeri giriyordu. Işığın ne kadar mucizevi olduğunu düşünecek kadar zamanı oldu, sonra ışık yok oldu ve Mig'in suratı önünde beliriverdi. Mig, derin derin soluk alıp verirken onu inceledi.

“Minik farecik,” dedi, “kaçmayacak mısınız?”

Despero bir an için Mig'in küçük, meraklı gözlerine baktı. Sonra gözleri kör eden bir parıltı ve havayı kesen metalin sesiyle birlikte, Mig mutfak bıçağını aşağı indirdi, aşağı, aşağı.

Despero çok büyük bir acı hissetti. Ayağa fırladı ve harekete geçti. Okuyucularım, Despero kaçıştı. Sağa sola doğru zikzaklar çizerek kaçıştı.

“Vay!” diye bağırdı Mig. “İskaladım.”

“Ne şaşırtıcı,” dedi Aşçı, Despero kilerin kapısındaki bir çatlaktan kaçışırken.

“Minik fareciğin kuyruğunu yakaladım yine de,” dedi Mig. Eğilip Despero'nun kuyruğunu yerden aldı ve havaya kaldırıp gururla Aşçı'ya gösterdi.

“Eee?” diye bağırdı Aşçı. “Geri kalanı kilere doğru gidip gözden kaybolduktan sonra kuyruğu ne işimize yarayacak?”

“Bilmiyorum,” dedi Mig. Ve Aşçı kulağına beş kardeşi indirmek için üzerine gelirken Mig kendini buna hazırladı. “Bilmiyorum.”

Bölüm Otuz Beş
Parıldayan zırbıyla şövalye

Despero ise bu sorunun tersini düşünüyordu. Kuyruğuyla değil, kuyruğu olmadan ne yapacağını merak ediyordu. Kilerde, bir rafın en tepesinde duran un çuvalının üstüne oturmuş, kuyruğu için ağlıyordu.

Çok ağrı çekiyor ve bu yüzden ağlıyordu. Ama mutluluktan da ağlıyordu. Zindandan kaçmış, hayata döndürülmüştü. Prenses Pea'yi sıçanın kendisi için hazırladığı korkunç kaderden korumak için tam zamanında kurtarılmıştı.

İşte bu yüzden Despero acıdan, neşeden ve minnettarlıktan ağlıyordu. Yorgunluk, umutsuzluk ve umuttan ağlıyordu. Ölümüne gönderilen ve sevdiğini korumak için tam zamanında ölümden dönen genç, minik bir farenin hissedebileceği bütün duygularla göz yaşı döküyordu.

Okuyucularım, fare ağlıyordu.

Ve sonra un çuvalının üzerine uzanıp uyudu. Kalenin dışında güneş battı, gökte birer birer yıldızlar belirdi, sonra yok olup yerlerini doğan güneşe bıraktılar. Despero hâlâ uyuyordu. Uykusunda rüya gördü.

Rüyasında, vitraylı pencereleri ve zindanın karanlığını gördü. Işık, kılıcını sallayan pırıl pırıl zırhlı ve görkemli bir şövalye şeklinde hayat buluyordu. Şövalye, karanlıkla savaşıyordu.

Ve karanlık da bir sürü şekil aldı. Karanlık, önce, annesi oldu ve Fransızca konuştu. Sonra karanlık davulu çalan babası oldu. Karanlık, siyah bir başlık takmış, “Hayır,” diyerek başını sallayan Furlog oldu. Ve karanlık, acımasızca kötü kötü gülümseyen kocaman bir sıçan oldu.

Başını huzursuz bir şekilde sağa sola doğru çevirirken, önce “Karanlık!” diye bağırdı, ardından “Işık,” diye mırıldandı.

Şövalye’ye seslendi. Bağırdı. “Kimsin sen? Beni kurtaracak mısın?”

Ama şövalye ona cevap vermedi.

“Bana kim olduğunu söyle!” diye bağırdı Despero.

Şövalye kılıcını aşağı indirdi ve Despero’ya baktı. “Benim kim olduğumu biliyorsun,” dedi.

“Hayır,” dedi Despero, “bilmiyorum.”

“Biliyorsun,” dedi Şövalye. Zırhını yavaşça başından çıkardı ve ortaya... hiçbir şey çıkmadı. Zırhın içi boştu.

“Hayır, oo, hayır,” dedi Despero. “Pırıl pırıl parılda-
dayan zırhın içinde bir şövalye yok; hepsi yalanmış,
‘sonsuz kadar mutlu’ gibi.”

Ve uykusunda, okuyucularım, minik fare ağlamaya
başladı.

Bölüm Otuz Altı

Mig'in taşıdığı

Ve fare uyurken, Roskuro korkunç planını uygulamaya koydu. Okuyucularım, nasıl olduğunu, öğrenmek ister misiniz? Bu pek de hoş bir öykü değil. İçinde şiddet var. Ve zalimlik. Ama hoş olmayan öykülerin de bir değeri vardır, sanırım. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi (siz de birkaç şey öğrenecek kadar uzun süredir bu dünyada yaşıyorsunuz) her şey her zaman güzel olamaz.

Dinleyin. İşte şöyle oldu: Önce, sıçan, uzun zaman önce başladığı işi kesin olarak bitirdi. Gregory'nin ipini kemirdi ve kopardı. Bu yüzden gardiyan zindanın labirentlerinde kayboldu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, kale karanlıkken, hizmetçi kız Miggery Sow Prenses'in odasında giden merdivenleri tırmandı.

Elinde bir mum taşıyordu. Ve önlüğünün ceplerinde, iki uğursuz şey vardı. Sağ cebinde, merdivenlerde biriyle karşılaşırım diye sakladığı, başında bir kaşık, omuzlarında kırmızı bir pelerin olan bir sıçan vardı. Sol cebinde bir mutfak bıçağı vardı. Miggery Sow'un bir farenin kuyruğunu kesmek için kullandığı bıçak. Mig yukarı çıkarken taşıdıkları bunlardı. Bir sıçan, bir bıçak ve bir mum.

“Vay!” diye bağırdı sıçana. “Karanlık, değil mi?”

“Evet, evet,” diye fısıldadı Roskuro cebinden. “Oldukça karanlık, canım.”

“Ben prenses olduğumda...,” diye başladı Mig.

“Şşşt,” dedi Roskuro, “gelecekle ilgili şahane planlarını kendine saklamayı ve fısıldayarak konuşmayı da önerebilir miyim? Gizli bir görevdeyiz, unutma. Fısıldamayı biliyor musun canım?”

“Biliyorum!” diye bağırdı Mig.

“O zaman, lütfen,” dedi Roskuro, “bunu hemen yap.”

“Vay,” diye fısıldadı Mig, “peki.”

“Teşekkür ederim,” dedi Roskuro. “Planımızı gözden geçirmeye gerek var mı?”

“Hepsi burada, kafamda,” diye fısıldadı Mig. Ve bir parmağıyla başına vurdu.

“Bu çok iyi,” dedi Roskuro. “Belki de, canım, yeniden üstünden geçmeliyiz. Bir kez daha, emin olmak için.”

“Peki,” dedi Mig, “Prenses’in odasına giriyoruz, o

horul horul uyuyor olacak, ben onu uyandıracam ve bıçağı gösterip ,eğer canınızın yanmasını istemiyorsanız, benimle gelmelisiniz diyeceğim.”

“Ve canını yakmayacaksın,” dedi Roskuro.

“Hayır, yakmayacağım. Çünkü ben prenses olduğumda, nedimem olabilmesi için yaşamasını istiyorum.”

“Doğru,” dedi Roskuro. “İşte bu takdiri ilahi.”

“Vay,” diye fısıldadı Mig. “Evet, takdiri ilahi.”

Tabii ki, Mig’in “takdiri ilahi”nin ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama kulağa hoş geliyordu ve defalarca kendi kendine aynı şeyi söyledi, sonra Roskuro sözünü kesti, “Evet, sonra?”

“Sonra,” diye devam etti Mig, “ona, yatağından kalkıp benimle küçük bir yolculuğa çıkmasını söylüyorum.”

“Ha,” dedi Roskuro, “küçük bir yolculuk. Doğru. Hah. Bu ifadenin kulağa bu kadar hoş gelmesini seviyorum. Küçük bir yolculuk. Oo, küçük bir yolculuk olacak. Gerçekten küçük olacak.”

“Ve sonra,” dedi Mig, şimdi planın en sevdiği kısmına gelmişti, “onu aşağıya götürüyoruz ve hizmetçi bir kız olması için uzun uzun ders veriyoruz. Bu arada ben de prenses olabilmek için gerekli dersleri alıyorum ve tüm bunlar bittikten sonra, yer değiştiriyoruz. Ben prenses o da hizmetçi oluyor. Vay!”

Okuyucularım, işte bu ilk tanıştıklarında Roskuro’nun Mig’e anlattığı plandı. Çok saçma sapan bir plandı tabii ki.

Hiç kimse, bir an için bile, Mig'i prenses ya da prensesi Mig sanmazdı. Ama Miggery Sow, size daha önce de anlattığım gibi, leb demeden leblebiyi anlayan biri değildi. Ve okuyucularım, bir prenses olmayı çok istiyordu. İstiyordu, gerçekten çok istiyordu. Ve bu korkunç arzu yüzünden Roskuro'nun planına bütün kalbiyle inanabiliyordu.

Sıçanın gerçek planı, aslında, çok daha basit ve çok daha korkunçtu. Niyeti, Prenses'i zindanın en derin, en karanlık kısmına götürmekti. Niyeti, Mig'in, Prenses'in elleri ve ayaklarını zincirlemesiydi, niyeti her haliyle herkesin gözünü kamaştıran mutlu Prenses'i orada, karanlıkta tutmaktı.

Sonsuza kadar.

Bölüm Otuz Yedi

Tadımlık

Uyuyordu, rüyasında annesini, Kraliçe'yi görüyordu. Annesi ona bir kaşık uzatıyor ve "Tadına bak, güzel Pea'm benim, tadına bak ve ne düşündüğünü söyle," diyordu.

Prenses uzandı ve annesinin uzattığı kaşıktan biraz çorba içti.

"Oo, Anne," dedi, "olağanüstü. Şimdiye kadar içtiğim en güzel çorba."

"Evet," dedi Kraliçe. "Olağanüstü, değil mi?"

"Biraz daha içebilir miyim?" dedi Pea.

"Sana tadımlık veriyorum, böylece unutmazsın," dedi annesi. "Tadımlık veriyorum ki hatırlayasın."

"Ben biraz daha istiyorum."

Ama Prenses bunu söyler söylemez, annesi gitti.

Ortadan kayboldu ve kaseyle çorba kaşığı da onunla birlikte yok oldu.

“Kayboluyorlar,” dedi Pea, “daha çok Şey kayboluyor.” Ve sonra adını duydu. Büyük bir mutlulukla, annesinin geri döndüğünü düşündü. Ama bu ses, annesinin sesi değıldi. BaŐkasına aitti, uzaklardan geliyordu ve ona uyanmasını söylüyordu.

Pea gözlerini açtı ve Miggery Sow’un bir elinde bıçak, diğesinde mum, baŐucunda dikildiğini gördü.

“Mig,” dedi.

“Vay,” dedi Mig yavaşça.

“Söyle,” diye buyurdu Roskuro.

Mig gözlerini kapadı ve önceden planladığı gibi bağırdı. “Eğ canının yanmasını istemiyorsan, Prenses, benimle gelmelisin.”

“Neden?” dedi Prenses kızgın bir sesle. Daha önce de söylediğim gibi, Prenses, ne yapacağının söylenmesine alışık değıldi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Mig öfkeyle gözlerini açtı ve bağırdı, “Benimle gelmelisin, sonra bazı dersler alacağız, sen bazı uzun dersler, ben de bazı kısa dersler, birlikte, aşağıda, ben sen olacağım, sen de ben.”

“Hayır!” diye bağırdı Roskuro Mig’in cebinden. “Hayır! Hayır! Yanlış yapıyorsun.”

“Kim bu konuŐan?”

“Haşmetmaap,” dedi Roskuro. Ve Mig’in cebinden szlp dışarı çıktı, omzuna kadar ilerledi ve dengesini sağlamak için kuyruğunu Mig’in boynuna dolayarak bu-

lunduğu yere yerleşti. “Haşmetmaap,” dedi yeniden. Ve yavaşça kaşığı başından alıp iğrenç dişlerini göstererek gülümsedi. “Sanırım Miggery Sow’un dediği gibi yap-sanız iyi olur. Sizin de açıkça gördüğünüz gibi, elinde bir bıçak var, büyük bir bıçak. Ve eğer zorda kalırsa, onu kullanacaktır.”

“Bu çok saçma,” dedi Prens. “Beni tehdit edemez-siniz. Ben bir prensesim.”

“Sizin ne olduğunuzun,” dedi Roskuro, “farkındayız. Fakat, bir bıçak sizin asaletinizle hiç ilgilenmez. Ve sa-nıyorum sizin de diğer insanlar gibi kanınız akabilir.”

Pea, Mig’e baktı. Mig gülümsedi. Bıçak, mum ışığında parıltı verdi. “Mig,” dedi, sesi hafifçe titriyordu.

“Gerçekten,” dedi Roskuro, “Mig’in o bıçağı kullan-maya ikna olmakta zorlanacağını sanmam, Prens. O çok tehlikeli, kolayca etkilenebilir biri.”

“Ama biz arkadaşız,” dedi Pea, “değil mi, Mig?”

“Hı?” dedi Mig.

“İnan bana,” dedi Roskuro “siz arkadaş değilsiniz. Ve sanırım, benimle konuşsanız çok daha iyi olur, Prens. Burda ipler benim elimde. Bana bakın.”

Pea, doğrudan sıçana ve başındaki kaşığa baktı. Kalbi durdu bir an için.

“Beni tanıyor musunuz, Prens?”

“Hayır,” dedi Pea başını eğerek, “seni tanıımıy-orum.”

Ama, okuyucularım, onu tanıyordu. Annesinin çorba-sına düşen sıçandı bu. Ve ölmüş olan annesinin kaşığına

başına geçirmişti! Prensese başını kaldırmadı. İçinde büyüyen öfkeye hakim olmaya çalışıyordu.

“Bir daha bakın, Prensese. Belki de bakmaya dayanamıyorsunuzdur? Yoksa bir sıçana bakmak kraliyet hassasiyetlerinizi rahatsız mı ediyor?”

“Seni tanımıyorum,” dedi, “ve sana bakmaya korkmuyorum.” Pea başını yavaşça kaldırdı. Gözleri sıçana meydan okuyordu. Ona dik dik baktı.

“Peki o zaman,” dedi Roskuro, “siz bilirsiniz. Beni tanımıyorsunuz. Yine de, benim dediklerimi yapmalısınız, dostum, işte bıçak burada. Hadi yataktan kalkın, Prensese. Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz. En güzel elbisenizi, geçen günkü ziyafette giydiğiniz elbisenizi giyerseniz, çok memnun olurum.”

“Ve tacınızı da takın,” dedi Mig. “Onu başınıza geçirin.”

“Evet,” dedi Roskuro. “Lütfen Prensese, tacınızı unutmayın.”

Pea, gözlerini Roskuro’dan ayırmadan, üzerindeki örtüleri kaldırıp yataktan kalktı.

“Çabuk olun,” dedi Roskuro. “Küçük yolculuğumuzu karanlıkta, kalenin geri kalanı henüz uyurken yapmalıyız. Hiçbir şeyden haberiniz yok, oh, hiçbir şeyden. Sizi nelerin beklediğini bilmiyorsunuz.”

Prensese dolabından bir elbise çıkardı.

“Evet,” dedi Roskuro kendi kendine, “işte bu. Tam bu. Işıktaki nasıl da parlıyor. Çok güzel.”

“Birinin düğmelerimi iliklemesi gerek,” dedi Prensese

"Beni tanıyor musunuz, Prenses?"

elbisesini giyerken. “Mig, bana yardım etmelisin.”

“Küçük Prenses,” dedi Roskuro, “bir sıçandan daha akıllı olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Sevgili Miggery Sow bıçağını bırakmayacak. Bir an için bile. Değil mi Miggery Sow? Prenses olma şansını kaybetmek istemezsin, değil mi?”

“Vay,” dedi Mig, “doğru.”

Böylece, Mig, bıçağı Prenses’e doğru uzatmış dururken, Pea oturdu ve sıçanın sırtına tırmanıp, tek tek düğmelerini iliklemesine izin verdi.

Prenses kıpırdamadan duruyordu ve yaptığı tek hareket şuydu: Dudaklarını defalarca yaladı, çünkü orada, annesinin rüyasında yedirdiği çorbanın güzel tadını bulabileceğini düşünüyordu.

“Unutmadım, anne,” diye fısıldadı. “Seni unutmadım. Çorbayı unutmadım.”

Bölüm Otuz Sekiz

Zindana

Garip üçlümüz, kalenin altın merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Penses ve Mig yan yana yürüyordu. Roskuro yeniden Mig'in önlüğünün cebine saklanmıştı. Mig, bıçağın sivri ucunu, Penses'in sırtına dayamıştı. Birlikte aşağı gittiler, aşağı, aşağı.

Etrafındaki herkes uyurken Penses kaderine yaklaşıyordu. Kral, kocaman yatağında, başında tacı, ellerini göğsünde kavuşturmuş uyuyor, rüyasında karısının, Kraliçe'nin, yeşil ve altın renkli tüyleri olan bir kuş olduğunu ve Phillip, Phillip, Phillip diye ona seslendiğini görüyordu.

Aşçı, mutfağın yanındaki küçük yatağında uyuyor, rüyasında bir türlü bulamadığı bir çorba tarifini arıyordu. "Nereye koydum?" diye mırıldandı uykusunda. "Bu tarif de nereye gitti? Kraliçe'nin en sevdiği çorbaydı. Onu bulmam lazım."

Ve Aşçı'nın yakınlarında, kilerde, bir un çuvalının üstünde, fare Despero uyuyor, rüyasında, sizin de bildiğiniz gibi okuyucularım, zırları pırıl pırıl parıldayan şövalyeleri, karanlığı ve ışığı görüyordu.

Ve karanlıkta uyuyan kaledeki tek ışık, Miggery Sow'un elindeki mumun ışığıydı. Mum, Prens'in elbisesini pırıl pırıl parlatıyor ve o başı dik bir şekilde korkmamaya çalışarak yürüyordu.

Bu öyküde, okuyucularım, farenin kalbinden bahsettik, sıçanın kalbinden ve hizmetçi kız Miggery Sow'un kalbinden de, ama Prens'in kalbinden bahsetmedik. Bütün kalpler gibi o da karmaşıktı, karanlık gölgeleri ve ışıklı benekleri vardı. Prens'in kalbindeki karanlık şeyler şunlardı: Annesinin ölümünden sorumlu sıçan için çok küçük, çok sıcak, köz gibi bir nefret. Ve diğer karanlık da, büyük bir hüzüdü, annesi öldüğü ve artık onunla sadece rüyalarında konuşabildiği için derin bir üzüntü.

Peki ya Prens'in kalbindeki ışık? Okuyucularım, size memnuniyetle söyleyebilirim ki, Pea şefkatli bir insandı ve daha önemlisi, empati kurabiliyordu. Empati kurmak ne demek biliyor musunuz?

Size söyleyeyim. Zorla zindana götürülürken, sırtınıza dayanmış sivri bir bıçak varken, cesur olmaya çalışırken, yine de, bir an için, bıçağı tutan insanı düşünebiliyorsunuz demektir.

Şöyle düşünebiliyorsunuzdur: "Oh, zavallı Mig, bir prenses olmayı çok istiyor ve bu şekilde olabileceğini

sanıyor. Zavallı, zavallı Mig. Bir şeyi bu kadar çok istemek nasıl bir şey acaba?”

İşte okuyucularım, bu empatidir.

Ve artık elinizde Prenses’in kalbinin küçük bir haritası var (nefret, hüznün, şefkat, empati), sıçan ve hizmetçi kızla birlikte altın merdivenlerden aşağı inip mutfaktan geçerken ve sonunda, kalenin dışında gökyüzü ağarmaya başladığı sırada, zindanın karanlığına inerken, içinde taşıdığı küçük kalbin haritası.

Bölüm Otuz Dokuz

Kayıp!

Güneş yükseldi ve Roskuro ile Miggery Sow'un yaptığı her şey ortaya çıktı.

Ve sonunda, Despero uyandı. Ama, ne yazık ki, çok geç kalmıştı.

“Onu görmedim,” diye bağıırıyordu Louise, “ve size söylüyorum, beni ilgilendirmez! Eğer kaybolmuşsa, iyi olmuş! O işe yaramaz kızın kaybolduğu iyi olmuş.”

Despero yattığı yerden doğruldu ve arkasına baktı. Oooh, kuyruğu! Gitmişti. Bıçağa kurban verilmişti ve kuyruğun olması gereken yerde... sadece kanlı bir çıkıntı vardı.

“Bu işin içinde bir iş var. Gregory ölmüş!” diye bağırdı Aşçı. “Zavallı yaşlı adam, ipini kim bilir kim koparmış. Karanlıkta kaybolmuş ve bu yüzden korkudan ölmüş. Bu kadarı da fazla.”

“Ah, hayır,” diye fısıldadı Despero. “Ah, hayır, Gregory ölmüş.” Fare ayağa kalktı ve uzun bir süre raftan aşağı inmek için uğraştı. Yere vardıktan sonra, başını kiler kapısından uzattı ve mutfağın ortasında durmuş, ellerini ovuşturan Aşçı’yı gördü. Yanında, elindeki anahtarları sallayan uzun boylu bir kadın duruyordu.

“Doğru,” dedi Louise. “Kral’ın bütün adamları aşağıda, zindanda onu arıyor ve geri dönerken ne getiriyorlar? Yaşlı adamı. Ölmüş! Şimdi sen bana Mig’in de kayıp olduğunu söylüyorsun ve ben de kime ne diyorum.”

Despero, üzüntüsünü belirten bir ses çıkardı. Çok fazla uyumuştı. Sıçan harekete geçmişti bile. Prenses gitmişti.

“Bu ne biçim bir dünya, Bayan Louise, Prenses burnumuzun dibinden kaçırılıyor ve Kraliçe ölüyor ve çorbayla teselli bile bulamıyoruz.” Aşçı ağlamaya başladı.

“Şşşt,” dedi Louise, “yalvarırım bunu söyleme.”

“Çorba!” diye bağırdı Aşçı. “Söyleyeceğim. Kimse beni durduramaz. Çorba, çorba, çorba!” Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Yapma,” dedi Louise. Aşçı’ya dokunmak için uzandı ama o, eline vurarak Louise’i kendinden uzaklaştırdı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Louise.

Aşçı, önlüğünün kenarıyla gözlerini sildi. “Girmeyecek,” dedi. “Bir daha asla yoluna girmeyecek. Sevgili küçük kızımızı elimizden aldılar. Prenses de olmadan yaşamaya degecek bir şey kalmadı.”

Despero, tam olarak içinden geçenlerin Aşçı gibi gaddar, farelerden nefret eden bir kadın tarafından dile getirildiğini duyunca çok şaşırdı.

Louise yeniden ona dokunmak için uzandı ve bu kez Aşçı, kolunu omzuna dolamasında izin verdi. “Ne yapacağız? Ne yapacağız?” diye inledi Aşçı.

Ve Louise, “Şşşt. Geçti, geçti,” dedi.

Ne yazık ki, Despero’yu teselli edecek kimse yoktu. Üstelik onun ağlayacak vakti de yoktu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Kral’ı bulması gerekiyordu.

Çünkü, okuyucularım, Despero, Roskuro’nun planını bildiği için Prenses’i zindanda sakladıklarından haberdardı. Ve Miggery Sow’dan biraz daha zeki olduğu için, Roskuro’nun sözlerinin ardındaki söylenmemiş korkunç gerçeği de seziyordu. Mig’in asla bir prenses olamayacağını biliyordu. Ve bir kez Prenses’i ele geçirdikten sonra, sıçanın onu asla bırakmayacağını biliyordu.

Ve böylece, kuyruğunu kaybetmiş, üstelik hem yağa batmış, hem de una bulanmış bir halde olan minik fare, kilerden çıktı ve ağlayan kadınların yanından geçerek Kral’ı bulmaya gitti.

Bölüm Kırk

Bağışlama

Önce taht odasına gitti ama Kral orada değildi. Despero bunun üzerine, alçı duvardaki bir delikten girip Prenses'in odasına gidiyordu ki, Fare Konseyi'ne rastladı. On üç fare ve Çok Çok Saygıdeğer Başfare, bir tahta parçasının etrafına oturmuş, farelerin sorunlarını tartışıyorlardı.

Despero durdu ve kıpırdamadan karşılarında dikildi.

“Saygıdeğer fare dostlarım,” dedi Çok Çok Saygıdeğer Başfare ve sonra iğreti masadan başını kaldırıp Despero'yu gördü. “Despero,” diye fısıldadı.

Konsey'deki diğer fareler Başfare'nin sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştılar.

“Efendim?” dedi biri.

“Afedersiniz?” dedi başka biri.

“Duyamadım,” dedi üçüncüsü. “Despero dediğinizi sandım.”

Başfare kendini topladı. Yeniden konuşmayı denedi. “Sevgili üyeler,” dedi, “bir hayalet. Bir hayalet!” Ve titreyen pençesini kaldırıp Despero’yu işaret etti.

Diğer fareler dönüp gösterdiği tarafa baktılar.

Ve Despero Tilling orada duruyordu, una bulanmış bir şekilde onlara bakıyordu. Onu ele veren kırmızı iplik, ince bir kan izi gibi boynunda duruyordu.

“Despero,” dedi Lester. “Oğlum. Geri döndün!”

Despero babasına baktı ve tüyleri yer yer grileşmiş yaşlı bir fare gördü. Bu nasıl olabilirdi ki? Despero sadece birkaç gün uzakta kalmıştı ama yokluğunda babası yıllar geçmiş gibi yaşlanmıştı sanki.

“Oğlum, oğlumun hayaleti,” dedi Lester bıyıkları titreyerek, “seni her gece rüyamda görüyorum. Seni ölüme gönderen davulu çaldığımı görüyorum. Hata yaptım. Yaptığım yanlıştı.”

“Hayır!” diye seslendi Çok Çok Saygıdeğer Başfare. “Hayır!”

“Onu yok ettim,” dedi Lester. “Davulu yok ettim. Beni bağışlayabilecek misin?” Ellerini önünde kenetleyerek oğluna baktı.

“Hayır!” diye bağırdı Başfare yeniden. “Hayır. Bir hayaletten seni bağışlamasını isteme, Lester. Sen yapman gerekeni yaptın. Fare halkı için en iyisini yaptın.”

Lester, Başfare’yi dinlemedi. “Oğlum,” dedi, “lüt-fen.”

"Oğlum. Geri döndün!"

Despero babasına baktı, gri çizgili tüylerine, titreyen bıyıklarına ve kalbinin önünde kavuşturduğu pençelerine baktı ve bir anda kalbi parçalanacakmış gibi oldu. Babası sanki küçülmüştü ve çok üzgün görünüyordu.

“Bağışla beni,” dedi Lester yeniden.

“Bağışlama,” okuyucularım, bence, umut ve aşk gibi, güçlü ve muhteşem bir şeydir.

Ve de saçma bir şeydir.

Bir evladın, kendisini ölüme gönderen davulu çalan babasını bağışlayabileceğini düşünmek, saçma değil mi? Böyle bir hıyanet için herhangi birini bağışlayabileceğini düşünmek, saçma değil mi?

Ama yine de, Despero Tilling babasına şöyle dedi: “Seni bağışlıyorum, baba.”

Ve bu sözleri söyledi, çünkü kendi kalbini kurtarmanın, onu parçalanmaktan korumanın tek yolunun bu olduğunu sezmişti. Despero, okuyucularım, bu sözleri kendisini kurtarmak için söylemişti.

Ve sonra başını çevirip Fare Konseyi’ne seslendi. “Hata yaptınız,” dedi. “Hepiniz. Günahlarımdan pişman olmamı istediniz; şimdi ben sizin kendi günahlarınızdan pişman olmanızı istiyorum. Bana haksızlık yaptınız. Tövbe edin.”

“Asla,” dedi Başfare.

Despero Fare Konseyi’nin önünde dururken, artık, daha önce şu anda bulunduğu yerde duran fareden farklı bir fare olduğunu hissetti. Zindana gidip geri dönmüştü. Onların asla bilemeyeceği şeyleri biliyordu; onların

kendisi hakkında ne düşündüğünün hiç önemi olmadığını fark etti.

Tüm bu düşüncelerin ardından tek bir söz daha etmeden, Despero arkasını döndü ve odayı terk etti.

O gittikten sonra, Başfare titreyen pençesini masaya vurdu. “Konsey’in üyeleri,” dedi, “tövbe etmemizi söyleyen bir hayalet bizi ziyaret etti. Şimdi oylama yapacağız. Bu ziyaretin gerçekleşmediğini söylemeyi kabul edenler, evet desin.”

Ve Fare Konseyi’nin üyelerinden, cılız ama empati dolu evet sesleri yükseldi.

Sadece bir fare hiçbir şey söylemedi. O fare, Despero’nun babasıydı. Lester Tilling başını diğer tarafa çevirmişti, gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

Ağlıyordu, okuyucularım, çünkü bağışlanmıştı.

Bölüm Kırk Bir
Bir Kral'ın gözyaşları

Despero, Kral'ı Pea'nin odasında, kızının yatağına oturmuş ve kendi yaşamını anlatan duvar halısını göğsüne bastırmış bir halde buldu. Ağlıyordu. Aslında “ağlamak” Kral'ın o anda yapmakta olduğu şeyi anlatmak için çok hafif kalıyordu. Gözlerinden şelale gibi yaşlar akıyordu. Ayaklarının dibinde küçük bir göl oluşmuştu. Abartmıyorum. Sanki Kral ağlayarak nehirler yaratmaya çalışıyordu.

Okuyucularım, bir kralı ağlarken gördünüz mü hiç? Güçlü insanlar zayıf olduklarında, insan oldukları, onların da kalpleri olduğu ortaya çıktığında, küçülmeleri çok korkutucudur.

Despero'nun da korktuğundan emin olabilirsiniz. Kesinlikle. Ama yine de konuşmayı başardı.

“Efendim,” dedi fare Kral'a.

Ama Kral duymadı ve Despero onu seyrederken, duvar halısını bıraktı, kucağında duran büyük altın tacını aldı ve onunla göğsüne vurmaya başladı. Daha önce de söylediğim gibi, Kral'ın bazı kusurları vardı. Miyoptu. Saçma, mantıksız, uygulaması zor kanunlar koyuyordu. Ve Miggery Sow gibi, leb demeden leblebiyi anlayan biri değildi.

Ama Kral'ın olağanüstü, harika ve hayranlık verici bir özelliği daha vardı. Bütün kalbiyle sevmeyi becerebilen ve bunu yapmayı isteyen bir adamdı. Kraliçe'yi bütün kalbiyle sevdiği gibi, kızını da tüm kalbiyle hatta daha da fazla seviyordu. Prenses Pea'yi varlığının her parçasıyla seviyordu ve biricik kızını elinden almışlardı.

Ama Despero'nun Kral'a söylemeye niyetli olduğu şey söylenmeliydi, bu yüzden fare yeniden şansını denedi. "Affedersiniz," dedi. Bir farenin bir Kral'a nasıl seslenmesi gerektiğinden emin değildi. "Efendim" yeterince saygı dolu bir sözcük gibi görünmüyordu. Despero uzun bir süre bunu düşündü.

Boğazını temizledi. Becerebildiği kadar yüksek sesle konuştu. "Affedersiniz, Çok Çok Saygıdeğer Başkışı."

Kral Phillip tacı elinde bir an duraksadı ve sağına soluna bakındı.

"Aşağıya bakın, Çok Çok Saygıdeğer Başkışı," dedi Despero.

Gözlerinden yaşlar dökülen Kral, yere baktı ve gözlerini kıstı.

"Bir böcek mi konuşuyor benimle?" diye sordu.

“Hayır,” dedi Despero, “ben bir fareyim. Daha önce tanışmıştık.”

“Bir fare!” diye gürledi Kral. “Bir fare bir sıçandan çok da farklı değildir.”

“Efendim,” dedi Despero, “Çok Çok Saygıdeğer Başkışı, lütfen, beni dinlemelisiniz. Bu çok önemli. Kızınızın nerede olduğunu biliyorum.”

“Biliyor musun?” dedi Kral. Burnunu çekti ve gösterişli cübbesine sildi. “Nerede?” dedi ve Despero’ya daha yakından bakmak için eğilirken bir damla, iki damla, üç damla kocaman, Kral’a yakışır büyüklükte gözyaşı bir plop sesiyle Despero’nun başına düştü, sırtından aşağı yuvarlandı, üzerindeki unu alıp götürdü ve kahverengi tüylerini ortaya çıkardı.

“Efendim, Çok Çok Saygıdeğer Başkışı, efendim,” dedi Despero Kral’ın gözyaşlarını kendi gözlerinden silerken, “kızınız zindanda.”

“Yalancı,” dedi Kral. Doğruldu. “Biliyordum. Bütün kemirgenler yalancı ve hırsızdır. Zindanda değil. Adamlarım zindanı aradılar.”

“Ama sıçanlardan başka kimse zindanı tamamen bilmez, efendim. Onu saklayabilecekleri ve sadece sıçanların bileceği binlerce yer vardır. Eğer sıçanlar bulunmasını istemezlerse adamlarınız onu asla bulamaz.”

“İııııhh,” dedi Kral ve elleriyle kulaklarını kapattı. “Bana sıçanlardan ve neleri bildiklerinden bahsetme!” diye bağırdı. “Sıçanlar yasadışıdır. Benim krallığımda hiç sıçan yoktur. Burada sıçan yoktur.”

“Efendim, Çok Çok Saygıdeğer Başkışı, bu doğru değil. Bu kalenin zindanında yüzlerce sıçan yaşıyor. Bunlardan biri kızınızı kaçırdı ve eğer...”

Kral bir şarkı mırıldanmaya başladı. Mırıldanmayı kestiğinde “Seni duyamıyorum!” diye bağırdı. “Seni duyamıyorum! Zaten söylediklerin doğru değil, çünkü sen bir kemirgensin, yani bir yalancısın.” Yeniden mırıldanmaya başladı. Ve sonra durdu ve “Falcılar çağırdım ben,” dedi. “Ve bir sihirbaz. Uzak ülkelerden geliyorlar. Güzel kızımın nerede olduğunu söyleyecekler bana. Doğruyu söyleyecekler. Bir fare doğruyu söyleyemez.”

“Ben doğruyu söylüyorum,” dedi Despero. “Yemin ederim.”

Ama onu Kral dinlemiyordu. Elleri kulaklarında oturdu. Yüksek sesle mırıldanmaya devam etti. Koca koca gözyaşları yüzünden yuvarlanıp yere düştü.

Despero olduğu oturdu ve umutsuzluk içinde Kral’a baktı. Şimdi ne yapmalıydı? Endişeli bir şekilde pençesini boynuna uzatıp kırmızı ipliği çekti ve aniden rüyasında gördükleri aklına geldi yeniden. Karanlık, ılık ve kılıcını sallayan Şövalye ve zırhın boş olduğunu anladığı o korkunç an.

Ve sonra, okuyucularım, Kral’ın önünde dururken, harika, inanılmaz bir fikir geldi aklına. Ya zırhın boş olmasının bir nedeni varsa? Ya birini beklediği için boşsa?

Kendisini beklediği için.

“Beni tanıyorsun,” demişti rüyasında Şövalye ona.

“Evet,” dedi Despero şaşkınlıkla bağırarak. “Seni tanıyorum.”

“Seni duyamıyorum,” diyerek şarkı söylemeye başladı Kral.

“Bu işi kendi başıma halletmem gerekecek,” dedi fare. “Pırıl pırıl zırhın içindeki Şövalye ben olacağım. Başka yolu yok. O ben olmalıyım.”

Despero arkasını döndü, hâlâ gözyaşı döken Kral’ı yalnız bıraktı ve İplikçibaşı’nı bulmaya gitti.

Bölüm Kırk İki

İpliğin kalanı

İplikçibaşı, iplik makarasının üstünde oturmuş, kuyruğunu ileri geri sallıyor ve bir kereviz parçası yiyordu.

“Bak bak,” dedi Despero’yu görünce. “Şuna bir bakın. İnsan Prenses’e aşık olan fare, zindandan çıkmış, hem de tek parça. Eski iplikçibaşı olsaydı, hâlâ yaşadığın için işimi tam olarak yapmadığımı söyler, ipliği yanlış bağlamış olduğumu düşünürdü. Ama öyle değil. Peki ben bunu nereden biliyorum? Çünkü iplik hâlâ boynunda.” Başını salladı ve kerevizinden bir ısırık aldı.

“Geri kalanına ihtiyacım var,” dedi Despero.

“Neyin kalanına? Boynunun mu?”

“İpliğin geri kalanına.”

“Şey, öyle her isteyene veremem ki onu,” dedi İplikçibaşı. “Kırmızı ipliğin özel olduğunu, kutsal olduğunu söylerler; yine de ben, onunla bu kadar zaman geçir-

dikten sonra, artık ne olduğunu biliyorum.”

“Neymiş?” dedi Despero.

“İplik,” dedi İplikçibaşı. Omzunu silkti ve bir ısırık daha aldı. “Ne az ne de fazla. Ama önemliymiş gibi yapıyorum. Ve sorabilir miyim sevgili dostum, acaba iplikle ne yapmayı planlıyorsun?”

“Prenses’i kurtarmayı.”

“Aa, evet, prensesi kurtarmayı. Güzel prensesi. Bütün öykü de böyle başlamıştı, değil mi?”

“Onu kurtarmam gerek. Bunu yapacak benden başka kimse yok.”

“Her zaman böyle oluyor sanki. Sevimsiz işleri yapacak başka kimse olmaz hiçbir zaman. Peki, Prenses’i kurtarmak için iplik makarası tam olarak ne işine yarayacak?”

“Bir sıçan onu kaçırdı ve zindana sakladı. Benim de zindana gitmem gerek çünkü orada virajlar ve kavgaklar ve gizli odalar var.”

“Bir labirent gibi,” dedi İplikçibaşı.

“Evet, bir labirent gibi. Ve nereye saklanmış olursa olsun, ona ulaşmalı ve kurtarmalıyım. Bunu da yalnızca iplikle yapabilirim. Gardiyan Gregory kaybolmamak için bileğine bir ip bağlamıştı.” Fare bunu söylerken titredi, Gregory’nin kopan ipi ve karanlıkta ölümü gelmişti aklına. “Ben,” dedi Despero. “Ben de... ipliği kullanacağım.”

İplikçibaşı başını salladı. “Evet, anlıyorum,” dedi. Düşünceli düşünceli bir ısırık daha aldı kerevizinden.

"Dostum, sen bir maceraya atılıyorsun."

“Dostum, sen bir maceraya atılıyorsun.”

“Onun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Despero.

“Bilmene gerek yok. Bunu, bu olanaksız, önemli görevi yapmak zorunda olduğunu hissetmelisin.”

“Olanaksız mı?” dedi Despero.

“Olanaksız,” dedi İplikçibaşı. “Önemli.” Kerevizini çiğneyerek ve Despero’nun arkasında bir yerlere bakarak oturdu ve sonra aniden makaradan aşağı zıpladı.

“Bir maceranın önünde nasıl durabilirim ki?” dedi. “Yuvarla gitsin.”

“Onu alabilir miyim?”

“Evet. Maceran için.”

Despero ön pençelerini uzattı ve makaraya dokundu. Denemek için hafifçe ileriye doğru itti.

“Teşekkür ederim,” dedi İplikçibaşı’nın gözünün içine bakarak. “Adını bile bilmiyorum.”

“Hovis.”

“Teşekkür ederim, Hovis.”

“Bir şey daha var. İpliğe ait olan bir şey.” Hovis köşeye gitti ve elinde bir dikiş iğnesiyle geri döndü. “Kendini korumak için kullanabilirsin bunu.”

“Bir kılıç gibi,” dedi Despero. “Bir şövalyenin kılıcı gibi.”

“Evet,” dedi Hovis. İplikten bir parça kopardı ve onunla iğneyi Despero’nun beline bağladı. “İşte böyle.”

“Teşekkür ederim, Hovis,” dedi Despero. Sağ omzu-

nu iplik makarasına dayadı ve yeniden makarayı itti.

“Bekle,” dedi Hovis. Arka ayakları üzerinde durup pençelerini Despero’nun omuzlarına koydu ve ona yaklaştı. İplikçibaşı başını Despero’nun boynuna doğru eğerek ipliğe dişlerini geçirip bütün gücüyle çekerken, Despero kerevizin keskin, mis gibi kokusunu duydu.

“İşte,” dedi Hovis iplik parçası kopup yere düşünce. “Artık özgürsün. Bak, gitmek zorunda olduğun için gitmiyorsun zindana, bunu istediğin için gidiyorsun.”

“Evet,” dedi Despero, “bir maceraya atıldığım için.” Bunu söylemek hoşuna gitmişti.

Macera.

Siz de söyleyin, okuyucularım. “Macera” sözcüğünü yüksek sesle söyleyin. Sıra dışı bir sözcük, değil mi? Bu kadar kısa, ama bir o kadar da harika ve umut dolu.

“Güle güle,” dedi Hovis, Despero iplik makarasını İplikçibaşı’nın deliğinden dışarı doğru iterken. “Zindandan kurtulup sonra oraya geri dönen bir fareyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Güle güle, dostum. Güle güle, yiğit fare.”

Bölüm Kırk Üç

Aşçı'nın karıştırdığı

O gece Despero, iplik makarasını sayısız koridordan geçirdi ve üç merdivenden aşağı yuvarladı.

Okuyucularım, bunu gözlerinizin önüne getirmenize yardım edeyim: Ortalama bir ev faresinin (ya da isterseniz, kale faresinin) ağırlığı yaklaşık 120 gramdır.

Bildiğiniz gibi, Despero ortalama bir fare değildi. Aslında o kadar küçüktü ki, ortalama bir farenin yarısı ağırlığındaydı: 60 gram. Hepsi bu. Bir düşünün. Sadece 60 gramdı ve neredeyse kendisinin iki katı olan bir iplik makarasını itiyordu

Dürüst olalım, okuyucularım, sizce bu kadar küçük bir farenin bu macerayı tamamlama şansı nedir?

Hiç. Sıfır. Yok.

Koca bir simit.

Ama farenin başarı şansını hesaplarken, Prenses'e olan aşkını da dikkate almalısınız. Daha önce de konuştuğumuz gibi, aşk güçlü, olağanüstü ve saçma sapan bir şeydir, dağları yerinden oynatabilir. Ve iplik makaralarını da.

Kalbinde aşkı ve büyük bir amacı olsa bile, gece yarısı kalenin mutfağına ulaştığında, Despero çok ama çok yorgundu. Pençeleri titriyor, kasları seğiriyor ve kuyruğunun olması gereken yer sızlıyordu. Üstelik daha gidecek çok, çok yolu vardı. Mutfağa, oradan zindanın uzun merdivenlerine ve sonra, bir şekilde, nereye gittiğini bilmeden, sıçanlarla dolu karanlık zindanın içinden... Okuyucularım, durup önünde uzanan uzun yolu düşündüğünde, Despero büyük bir umutsuzluğa kapıldı.

Başını iplik makarasına yasladı, ondan gelen kereviz kokusunu alınca Hovis'i, Hovis'in ona ve macerasına nasıl da inandığını düşündü. Böylece başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve iplik makarasını yeniden itmeye başlayarak mutfağa girdi. İçeride yanan bir ateş olduğunu gördüğünde, çok geç kalmıştı.

Despero dondu kaldı.

Aşçı mutfaktaydı. Ocağın üzerine eğilmişti ve bir şey karıştırıyordu.

Karıştırdığı bir sos muydu? Hayır.

Türlü müydü? Hayır.

Aşçı'nın karıştırdığı şey, ... çorbaydı. Okuyucularım, çorba! Kral'ın kendi kalesinde, Kral'ın koyduğu yasaya aykırı olarak, Kral'ın burnunun dibinde, Aşçı çorba pişiriyordu!

Fare ona bakarken, Aşçı yüzünü tencereden yükselen buharın içine soktu ve derin bir nefes aldı. Huzur ve mutlulukla gülümsedi, buhar etrafında yükseldi, mumun ışığını yakalayarak başının üzerinde bir hale oluşturdu.

Despero, Aşçı'nın, mutfağındaki farelerle ilgili ne düşündüğünü biliyordu. Kendisiyle ilgili Mig'e verdiği talimatları açıkça hatırlıyordu. Öldür onu! En iyi fare ölü faredir!

Ama zindanın kapısına ulaşmak için mutfaktan geçmesi gerekiyordu. Ve boşa harcayacak zamanı yoktu. Birazdan güneş doğacak, bütün kale uyanacak ve bir farenin dikkat çekmeden yerde bir iplik makarasını sürüklemeye şansı hiç kalmayacaktı. Farelerden nefret eden Aşçı'nın yanından gizlice geçmesi gerekiyordu şimdi.

Tüm bunları düşündükten sonra, cesaretini toplamaya çalışan Despero iplik makarasına yaslandı ve onu yerde yuvarlamaya başladı.

Aşçı ocaktan başını kaldırdı, elinde damlayan bir kaşıkla arkasını döndü ve yüzünde korkulu bir ifadeyle bağırdı, "Kim var orada?"

Bölüm Kırk Dört
Bunlar kimin kulakları?

“Kim var orada?” diye bağırdı Aşçı yeniden. Despero, akıllılık edip hiçbir şey söylemedi. Mutfak oldukça sessizdi.

“Hımmmmmm,” dedi Aşçı. “Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Ah benim kulaklarım. Yine gaip ten sesler duyuyorlar. Sen yaşlı bir budalasın,” dedi kendi kendine yeniden ocağa doğru dönerken. “Çorba yaparken yakalanmaktan korkan yaşlı bir budalasın.”

Despero iplik makarasın üzerine yığıldı. Ve oraya yaslanmış dururken, kalbi hızla çarpıyor, pençeleri titriyordu. Derken harikulade bir şey oldu. Bir gece esintisi mutfığa girdi, ocağın üstünde dans etti, çorbanın kokusunu aldı ve yerde dönerek kokuyu doğrudan farenin burnuna getirdi.

Despero başını kaldırdı ve kokladı. Biraz daha kokladı. Daha önce bu kadar güzel, bu kadar ilham verici bir

şey koklamamıştı. Her koklayışında biraz daha güçlü, biraz daha cesur oluyordu sanki.

Aşçı kazanın üzerine eğilip kaşığı çorbanın içine soktu, ardından çıkarıp üfledi, sonra da dudaklarına götürdü. Son olarak bir yudum aldı.

“Hımmmmmm,” dedi. “Ah.” Bir yudum daha aldı. “Bir şey eksik,” dedi. “Belki biraz tuz.” Kaşığı bıraktı ve kocaman bir tuzluk alıp içine tuz attı.

Despero, çorbanın kokusuyla yeniden cesaretini topladı ve tekrar iplik makarasını itmeye koyuldu.

“Çabuk,” dedi kendi kendine, makarayı yuvarlarken, “çabucak hallet. Düşünme. Sadece it.”

Aşçı elinde tuzluk, telaşla arkasını döndü ve bağırdı, “Kim var orada?”

Despero durdu. Aşçı ocaktan mumu alıp havaya kaldırıırken iplik makarasının arkasına saklandı.

“Hımmm,” dedi Aşçı.

Mum ışığı yaklaştı, yaklaştı.

“Bu da ne?”

Işık, Despero’nun iplik makarasının arkasından gözüken kulaklarının tam üzerinde durdu.

“Aaa,” dedi Aşçı, “kimin kulakları bunlar?”

Ve sonra, ışık Despero’nun yüzünü aydınlattı.

“Bir fare,” dedi Aşçı, “mutfağımda bir fare.”

Despero gözlerini kapadı. Ölmeye hazırlandı.

Bekledi, okuyucularım, bekledi. Ve sonra bir kahkaha sesini duydu.

“Ho,” dedi Aşçı. “Ha-ho. Hayatımda ilk defa, mutfağımda bir fare gördüğüm için bu kadar memnunum.

“Neden,” diye sordu, “neden bu kadar memnunum?”

“Ha-ho. Çünkü bir fare, çorba yaptığım için beni cezalandırmaya gelmiş Kral’ın adamlarından biri değil. İşte bu yüzden. Çünkü bir fare, kaşığım olduğu için beni zindana götürmeye gelmiş Kral’ın adamlarından biri değil. Ha-ho. Bir fare. Ben, Aşçı, bir fare gördüğüme çok sevindim.”

Aşçı’nın yüzü gülmekten kıpkırmızı olmuştu ve karnı sürekli hopluyordu. “Ha-ho,” dedi yeniden. “Ve sıradan bir fare değil. Beline iğne bağlanmış bir fare, kuyruksuz bir fare. Ne güzel, değil mi? Ha-ho.” Başını sallayıp gözlerini sildi. “Bak fare, olağanüstü zamanlar geçiriyoruz. Ve bu yüzden, aramızda bir anlaşma yapalım. Ben sana mutfağımda ne aradığını sormayacağım. Karşılığında sen de, kimseye ne pişirdiğimi söylemeyeceksin.”

Sonra döndü, yeniden ocağa gitti. Mumu yerine koydu, kaşığı aldı, yeniden çorba kazanına daldırdı, çıkardı ve dudaklarını şapırdatarak çorbayı tattı.

“Tam değil,” dedi, “tam değil. Hâlâ bir şey eksik.”

Despero kıpırdamadı. Kıpırdayamadı. Korkudan felç olmuştu. Yere oturdu. Sol gözünden küçük bir damla gözyaşı aktı. Aşçı’nın kendisini öldüreceğini düşünmüştü.

Ama Aşçı bunu yapacağına, okuyucularım ona gülmüştü.

Ve gülmenin ne kadar çok acı verdiğine şaşırmişti Despero.

Bölüm Kırk Beş

Ama ne çorba

Aşçı çorbayı karıştırdı, kaşığı bıraktı, mumu aldı ve Despero'ya baktı.

“Daha ne bekliyorsun?” dedi. “Hadi, git, git. Bir daha bir farenin mutfağımdan canı yanmadan çıkma şansı olmayacak.”

Çorbanın kokusu yeniden Despero'ya doğru geldi. Despero burnunu havaya dikti. Bıyıkları titredi.

“Evet,” dedi Aşçı. “Kokladığın şey çorba. Umurunda değildir herhalde ama Prenses kayıp, Tanrı onu korusun. Ve bunlar çok kötü zamanlar. Ve kötü zamanlarda, çözüm çorbadadır. Çözüm buymuş gibi kokmuyor mu?”

“Evet,” dedi Despero ve başını salladı.

Aşçı arkasını dönüp uzaklaştı. Mumu yerine koydu, kaşığı aldı ve karıştırmaya başladı. “Of,” dedi, “bunlar karanlık günler.” Başını salladı. “Ben de kendimi kan-

dırıyorum. Başkaları yemeyecekse çorba pişirmenin ne alemi var? Çorbayı başkalarının yemesi, onun başkalarının kalplerini ısıtması gerekir.”

Çorbayı karıştırırken durdu, döndü ve Despero’ya baktı.

“Fare,” dedi, “biraz çorba ister misin?” Ve sonra, yanıt beklemeden, bir tabak alıp içine çorba koydu ve yere bıraktı.

“Gel, yaklaş,” dedi. “Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Despero çorbayı kokladı. Olağanüstüydü ve inanılmaz kokuyordu. Gözünü Aşçı’dan ayırmadan makarının arkasından çıktı ve yaklaştı.

“Hadi,” dedi Aşçı, “tat bakalım.”

Despero tabağın üzerine çıktı. Pençeleri çorbanın içine girdi. Sıcacık çorbaya doğru başını eğdi. Bir yudum aldı. Oh, o kadar güzeldi ki. Sarımsak, tavuk ve su teresi. Aşçı’nın Kraliçe öldüğü gün yaptığı çorba.

“Nasıl?” dedi Aşçı endişeli bir sesle.

“Olağanüstü,” dedi Despero.

“Sarımsağı fazla mı?” dedi Aşçı, tumbul ellerini ovuşturarak.

“Hayır,” dedi Despero. “Mükemmel olmuş.”

Aşçı gülümsedi. “Gördün mü?” dedi. “İnsan da olsa, fare de, çorbanın iyi gelmediği kimse yoktur.”

Despero başını eğdi ve bir yudum daha aldı. Aşçı başında durup gülümsedi, “Başka bir şey söylemeye gerek yok yani,” dedi, “Öyle mi? Olmuş mu?”

"Mükemmel olmuş," dedi.

Despero başıyla onayladı.

Çorbayı şapır şupur içti. Ve tabaktan indiğinde, pençeleri ıslaktı, bıyıklarından çorba damlıyordu ve karnı doymuştu.

Aşçı, “Daha doymadın, değil mi?” dedi. “Doymuş olamazsın. Daha çok yemek istiyor olmalısın.”

“İstemiyorum, yiyemem,” dedi Despero. “Zamanım yok. Prensese’i kurtarmak için zindana gidiyorum.”

“Ha-ho.” Aşçı güldü. “Sen, bir fare, Prensese’i mi kurtaracaksın?”

“Evet,” dedi Despero. “Bir maceraya atıldım.”

“Peki o zaman, ben sana engel olmayayım.”

Ve bu konuşmanın ardından Aşçı zindana giden kapıyı açtı ve Despero iplik makarasını yuvarlayarak kapıdan geçti. “İyi şanslar,” dedi Aşçı. “Ha-ho. Bu zorlu görevde iyi şanslar.”

Aşçı kapıyı arkasından kapattı ve geriye yaslanıp başını salladı. “İşte bu da garip zamanlardan geçtiğimizi göstermiyorsa, ben hiçbir şey bilmiyorum. Ben, Aşçı. Bir fareye çorba içirdim ve ona Prensese’i kurtarmaya giderken iyi şanslar diledim. Aman Tanrım. Gerçekten de garip zamanlar.”

Bölüm Kırk Altı

Fare kanı, evet

Despero zindanın merdivenlerinin başında durdu ve aşağıda kendisini bekleyen karanlığa baktı.

“Of,” dedi, “of, of.”

Zindanın ne kadar karanlık olabileceğini unutmuştu. Ve korkunç kokusunu, sıçanların iğrenç kokusunu, acının kokusunu unutmuştu.

Ama kalbi Prenses’e olan aşkıyla, midesi de Aşçı’nın çorbasıyla doluydu ve kendini güçlü ve cesur hissediyordu. Ve bu düşüncelerin ardından umutsuzluğa kapılmadan hemen, iplik makarasını zindanın dar basamaklarından indirmek için manevra yapmaya başladı.

Aşağı, aşağı, aşağı indi Despero Tilling ve iplik makarası. Yavaş, çok yavaş ilerlediler. Ve geçit karanlıktı, çok çok karanlık.

“Kendime bir öykü anlatacağım,” dedi Despero.

“Biraz ışık yaratacağım. Bakalım. Şöyle başlayacak: Bir varmış bir yokmuş. Evet. Bir varmış bir yokmuş. Çok, çok küçük bir farecik varmış. Çok küçük. Ve Pea adında, çok güzel bir insan Prenses varmış. Ve olaylar öyle gelişmiş ki, o fare, Prenses’e hizmet etmek, saygılarını sunmak ve onu korkunç zindanın karanlığından kurtarmak için seçilmiş.”

Bu öykü Despero’nun keyfini oldukça yerine getirdi. Gözleri karanlığa alıştı ve kötü niyetli bir sıçan, şişko bir hizmetçi kız, güzel bir prenses, cesur bir fare, biraz çorba ve bir kırmızı iplik makarasının öyküsünü kendi kendine mırıldanırken, merdivenlerde daha hızlı, daha kendinden emin hareket etmeye başladı. Aslında, şimdi okuduğunuza çok benzer bir öyküydü bu ve bunu kendi kendime anlatmak Despero’ya güç verdi.

Makarayı büyük bir zevkle itiyordu. Ve iplik, belki de, bir prensesin kurtarılmasına yardımcı olmak gibi onurlu görevine bir an önce başlama hevesiyle, ileri doğru, fareden uzağa sıçrayarak, fareyi bırakıp merdivenlerden aşağı indi.

“Hayır,” diye bağırdı Despero, “hayır, hayır, hayır!” Karanlıkta ipliğin peşinden koşmaya başladı.

Ama makara önden başlamıştı ve daha hızlıydı. Despero’yu gerilerde bırakarak merdivenlerinde uçtu. Merdivenlerin sonuna geldiğinde, yuvarlandı, yuvarlandı ve sonunda bir sıçanın yamuk yumuk pençesinin hemen dibinde yavaş yavaş durdu.

“Ne varmış burada?” dedi tek kulaklı fare iplik makarasına.

“Ne olduğunu söyleyeyim,” dedi Botticelli Remorso kendi sorusunu yanıtlayarak. “Kırmızı bir iplik. Harika. Bir sıçan için kırmızı tek bir anlama gelir.”

Burnunu havaya kaldırdı ve kokladı. Yeniden kokladı. “Bu koku... olabilir mi? Evet, kesinlikle o. Çorba. Ne garip.” Biraz daha kokladı. “Ve gözyaşı kokusu var. İnsan gözyaşı. Enfes. Ve bir de...” burnunu havaya biraz daha kaldırdı ve derin bir nefes aldı... “Un ve yağ kokusu var. Bak şu işe, nasıl bir karışım bu. Ama hepsinin ötesinde, burnuma gelen bu koku ne? Bir farenin kanı. Çok açık, fare kanı, evet. Ha-ha-ha! Kesinlikle! Fare.”

Botticelli makaraya bakıp gülümsedi. Bir pençesiyle onu hafifçe itti.

“Kırmızı iplik. Evet. Kesinlikle. Zindanda sürüp giden bir hayatın daha iyi olamayacağını düşünürken, bir fare geliyor.”

Bölüm Kırk Yedi

Başka şans yok

Despero titreyerek basamaklarda durdu. İplik ortadan yok olmuştu. Seni duyamıyordu. Onu göremiyordu. Henüz şansı varken makarayı kendisine bağlamalıydı. Ama artık çok geçti.

Despero, içinde bulunduğu korkunç durumu birden kavrayıverdi. Sıçanlarla dolu, labirent şeklindeki zindanda yapayalnız 60 gramlık bir fareydi. Kendini savunmak için tek sahip olduğu, bir dikiş iğnesiydi. Bir prensesi bulması gerekiyordu. Ve onu bulunca kurtarması gerekecekti.

“Olanaksız,” dedi karanlığa. “Yapamam.”

Hiç kıpırdamadan durdu. “Geri döneceğim,” dedi. Ama bunu yapmadı. “Geri dönmeliyim.” Geriye doğru bir adım attı. “Ama dönemem. Başka şansım yok. Hiç şansım yok.”

Bir adım attı. Bir adım daha.

“Başka şansım yok,” diye çarptı kalbi, o aşağı doğru inerken. “başka şansım yok, başka şansım yok, başka şansım yok.”

Basamakların dibinde, sıçan Botticelli bekliyordu ve Despero son basamaktan zindana indiğinde, Botticelli uzun zamandır görmediği bir arkadaşımı gibi seslendi ona. “Ah,” dedi “işte geldin. Kesinlikle. Seni bekliyordum.”

Despero bir sıçanın karaltısını gördü, uzun zamandır korktuğu şey sonunda karanlıktan çıkarak onu karşılamaya gelmişti.

“Hoş geldin, hoş geldin,” dedi Botticelli.

Despero pençesini iğneye götürdü.

“Ah,” dedi Botticelli, “silahlısın. Ne büyüleyici.” Pençelerini havaya kaldırdı. “Teslim oluyorum. Oh, evet, kesinlikle, teslim oluyorum!”

“Ben...,” dedi Despero.

“Evet,” dedi Botticelli. “Sen.” Madalyonunu boyundan çıkardı ve ileri geri sallamaya başladı. “Lütfen, devam et.”

“Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi Despero. “Yalnızca yanından geçip gitmem gerek. Ben... ben bir maceraya atıldım.”

“Öyle mi?” dedi Botticelli. “Ne kadar ilginç. Maceraya atılmış bir fare.” Madalyon bir ileri bir geri, bir ileri bir geri sallandı. “Nasıl bir macera?”

“Prenses’i kurtarmak için.”

“Prenses,” dedi Botticelli, “Prenses, Prenses. Bugünlerde her şey Prenses’le ilgili sanki. Kral’ın adamları da onu aramak için aşağıdaydılar, biliyorsun. Bulamadılar. Bu, gün gibi aşikar. Ama bir fare geldi. Ve Prenses’i kurtarmak için bir maceraya atılmış.”

“Evet,” dedi Despero. Botticelli’nin soluna doğru bir adım attı.

“Ne kadar etkileyici,” dedi Botticelli. Yavaşça sağına doğru bir adım atıp Despero’nun yolunu kesti. “Bu ne acele, küçük dostum?”

“Benim,” dedi Despero, “gidip...”

“Evet. Evet. Gidip Prenses’i kurtarman gerek. Kesinlikle. Ama Prenses’i kurtarmadan önce, onu bulman gerek, doğru değil mi?”

“Doğru,” dedi Despero.

“Peki ya,” dedi Botticelli, “peki ya Prenses’in tam olarak nerede olduğunu bildiğimi söyleseydim? Seni doğruca ona götürebileceğimi söyleseydim?”

“Hımmm,” dedi Despero. Sesi titriyordu. Ayrıca iğnenin üzerinde duran pençesi de titriyordu. “Bunu neden yapasın ki?”

“Bunu neden yapayım ki? Sana neden yardım edeyim? Neden... bir işe yaramak için. İnsanlık adına üzerime düşeni yapmak için. Bir prensesin kurtarılmasına yardımcı olmak için.”

“Ama sen bir...”

“Bir sıçanım,” diye tamamladı Botticelli. “Evet, ben

bir sıçanım. Ve tir-tir-tir titremenden anlaşılıyor ki, kötü huylarımızla ilgili çok abartılmış dedikodular koca kulaklarına kadar ulaşmış.”

“Evet,” dedi Despero.

“Eğer,” dedi Botticelli madalyonu bir ileri bir geri sallayarak, “eğer yardım etmeme izin verirsen, bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun. Hem seninle Prenses için iyi bir şey yapmış olurum, hem de tüm sıçanları kuşatan bu kötülük efsanesini de yok etmeye yardım etmiş olurum. Sana yardım etmeme izin verecek misin? Kendime ve türüme yardım etmeme izin verecek misin?”

Okuyucularım, sizce bu bir hile miydi?

Tabii ki öyleydi!

Botticelli aslında yardım etmek istemiyordu. Tam tersine. Botticelli’nin ne istediğini biliyorsunuz. Başkalarının acı çekmesini istiyordu. Özellikle, bu küçük farenin acı çekmesini istiyordu. Bunu en iyi nasıl yapabilirdi?

Tabii ki onu hemen istediği şeye götürerek. Prenses’e. En çok arzuladığı şeyi görmesine izin vererek. Ve sonra, işte bundan sonra, sevdiği şeyle yüz yüze geldikten sonra, Despero ölecekti. Ve bütün bunların sonunda, bu fare ne kadar da lezzetli olurdu, umut, gözyaşı, un, yağ ve mutlu sonla noktalanmayan bir aşkla tatlandırılmış bir fare.

“Benim adım, küçük dostum, Botticelli Remorso, bana güvenebilirsin. Bana güvenmelisin. Bana adını söyler misin?”

“Despero. Despero Tilling.”

“Despero Tilling, elini silahından çek. Benimle gel.”

Despero ona baktı.

“Gel, gel,” dedi Botticelli, “iğneni bırak. Kuyruğumu tut. Seni Prenses’ine götüreceğim. Söz veriyorum.”

Sizce, okuyucularım, bir sıçanın sözünün değeri nedir?

Evet, doğru.

Sıfır. Yok. Hiç. Koca bir simit.

Ama size bir soru daha sormalıyım. Despero başka neye güvenebilirdi?

Evet, yine doğru.

Hiçbir şeye.

Ve tüm bunların ardından fare uzandı ve sıçanın kuyruğunu tuttu.

Bölüm Kırk Sekiz
Sıçanın kuyruğunda

Daha önce bir sıçanın kuyruğunu tuttunuz mu hiç? En basit sözcüklerle bile anlatılsa, hoş olmayan bir histir. Pul pul ve soğuk, küçük, ince bir yılanı tutmaya benzer. En kötüsünü söylersek, yaşamınızı kurtarmak için bir sıçana güveniyorsanız ve bir parçanız ölüme sürüklendiğinize inanıyorsa, tek dayanağınızın bir sıçanın kuyruğu olması gerçekten iğrenç bir histir.

Yine de, Despero, Botticelli Remorso'nun kuyruğunu tuttu ve sıçan onu zindanın derinliklerine götürdü.

Bu arada, Despero'nun gözleri karanlığa alışmıştı, ama alışmasa daha iyi olurdu, çünkü gördükleri onu korkutuyor ve titremesine neden oluyordu.

Neler görmüştü?

Yerlerde tüy yumakları, kırmızı iplik kümeleri ve

fare iskeletleri vardı. Her tarafta karanlıkta parlayan minik beyaz kemikler vardı. Ve, Botticelli'nin onu geçirdiği tünellerde, insan kemikleri de gördü Despero. Gülümseyen kurukafalar ve kemik parçaları karanlıkta yükselerek, dile getirilmemesi gereken gerçekleri ortaya koyuyordu.

Despero gözlerini kapadı.

Ama bu bir işe yaramadı. Gözleri, hâlâ açılmış gibi kemikleri görüyordu, tüy yumaklarını, iplik kümelerini ve umutsuzluğu.

“Ha-ha, kesinlikle!” diye güldü Botticelli köşeleri dönüp kavşakları geçerken. “Oh, evet, kesinlikle.”

Despero'nun gördükleri anlatılmayacak kadar kötüyse, arkasından onu izleyenler, belki, daha da kötüydü: Sıçanların, mutlu, aç, hınçlı sıçanların, burunları havada, derin derin etrafı koklayan sıçanların bir geçidi.

“Fare!” diye şarkı söyledi bir sıçan neşeyle.

“Evet, ah, evet, fare,” diye onayladı bir başkası. “Ama başka bir şey daha var.”

“Çorba!” diye bağırdı başka bir sıçan.

“Evet, çorba!” diye onayladı diğerleri.

“Kan!” diye şarkı söyledi bir sıçan.

“Kan!” diyerek katıldı hepsi birden.

Ve sonra birlikte şarkı söylediler: “Gel, farecik, farecik, farecik! Gel küçük farecik!”

Botticelli diğer farelere seslendi. “Benim,” dedi. “Bu küçük hazinenin hepsi benim, bayanlar baylar. Lütfen, rica ediyorum. Bulduğum bu hazineye karışmayın.”

Despero gözlerini kapadı.

“Bay Remorso,” dedi Despero. Dönüp arkasına baktığında kırmızı gözleri ve gülümseyen yüzleriyle sıçanları gördü. Gözlerini yeniden kapadı. Sımsıkı kapalı tuttu. “Bay Remorso!” diye bağırdı.

“Evet?” dedi Botticelli.

“Bay Remorso,” dedi Despero. Artık ağlıyordu. Kendini tutamamıştı. “Lütfen. Prenses.”

“Gözyaşı!” diye bağırdı sıçanlar. “Gözyaşı kokusu alıyoruz, farecik, gözyaşı kokusu.”

“Lütfen!” diye bağırdı Despero.

“Küçük dostum,” dedi Botticelli. “Küçük Despero Tilling. Sana söz verdim ve sözümü tutacağım.”

Sıçan olduğu yerde durdu.

“Önüne bak,” dedi. “Ne görüyorsun?”

Despero gözlerini açtı.

“Işık,” dedi.

“Kesinlikle,” dedi Botticelli. “Işık.”

Bölüm Kırk Dokuz
Ne istiyorsun, Miggery Sow!?

Okuyucularım, öykümüzde geriye gitmeden önce, ileriye gitmeliyiz. Bir an için, Despero onların yanına gitmeden önce, sıçanın, hizmetçi kızın ve Prenses'in başına zindanda neler geldiğini düşünmeliyiz.

Olanlar şunlardı: Roskuro, Pea ve Mig'i zindanın derinliklerinde gizli bir odaya götürdü ve orada Mig'e, Prenses'i zincirlemesini söyledi.

"Vay," dedi Mig, "böyle zincirliyen derslerini biraz zor çalışır."

"Sen dediğimi yap," dedi Roskuro.

"Belki," dedi Mig, "ben onu zincirlemeden önce, giysilerimizi değiştirebiliriz, böylece ben o, o da ben olmaya başlayabiliriz."

"Oh, evet," dedi Roskuro. "Kesinlikle. Ne şahane bir fikir, Bayan Miggery. Prenses, tacınızı çıkarıp hizmetçi kıza verin."

Pea derin bir iç çekti, tacını çıkardı ve Mig'e verdi. Mig tacı alıp hemen başına geçirdi. Bunu yapar yapmaz taç, küçük başında aşağı doğru kayd ve zavallı, karnabahara dönmüş kulaklarının üzerinde durdu. Çok canı yanmıştı. "Bayağı büyükmüş," dedi, "ve çok acı veriyormuş."

"Tabii, tabii," dedi Roskuro.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Mig gülümseyerek.

"Komik," dedi. "Gülünç."

Mig gözyaşlarını engellemeye çalıştı. "Yani bir prenses gibi görünmüyor muyum?" dedi sıçana.

"Yani," dedi Roskuro, "asla bir prenses gibi görünmeyeceksin, o küçük başına ne kadar büyük bir taç takarsan tak. Bir salak gibi görünüyorsun ve hep de öyle görüneceksin. Şimdi bir işe yara da Prenses'i zincirle. Giyinip süslenmesi için verilen süre doldu.

Mig burnunu çekip gözlerini sildi, yerde duran zincir ve kilit yığınının bakmak için eğildi.

"Ve şimdi, Prenses," dedi, "korkarım gerçekten yüzleşmeniz zamanı geldi. Kaderinizde neler olduğunu söyleyeceğim. Beni karanlıkta bıraktığınız gibi, ben de sizi, hayatınızın geri kalanını geçirmek üzere, bu zindanda bırakıyorum."

Mig başını kaldırdı. "Hizmetçilik yapmak için yukarıya çıkmayacak mı?"

"Hayır," dedi Roskuro.

“O zaman ben de prenses olmayacak mıyım?”

“Hayır,” dedi Roskuro.

“Ama ben prenses olmak istiyorum.”

“Senin ne istediğin,” dedi Roskuro, “kimsenin umurunda değil.”

Sizin de bildiğiniz gibi, okuyucularım, Miggery Sow bu sözleri kısacık hayatı boyunca pek çok kez duymuştu. Ama şimdi, zindanda, bu söz onu tam kalbinden vurdu. Sıçan haklıydı. Kimse onun ne istediğini umursamıyordu. Kimse umursamamıştı. Ve, belki de, en kötüsü, kimsenin asla umursamayacak olmasıydı.

“Ben bir prenses istiyorum ama!” diye ağlamaya başladı Mig.

“Şşş,” dedi Prenses.

“Kes sesini!” dedi sıçan.

“İstiyorum...,” diye içini çekti Mig. “Ben... ben...”

“Ne istiyorsun, Mig?” dedi Prenses usulca.

“Hı?” diye bağırdı Mig.

“Ne istiyorsun Miggery Sow?” diye bağırdı Prenses.

“Bunu ona sorma,” dedi Roskuro. “Kes sesini! Kes sesini!”

Ama artık çok geçti. Laf ağızdan çıkmış, en sonunda bu soru sorulmuştu. Dünya durdu ve bütün canlılar nefeslerini tutup Miggery Sow’un ne istediğini duymak için bekledi.

“Ben...,” dedi Mig.

"Ne istiyorsun, Miggery Sow!?"

“Evet,” diye bağırdı Pea.

“Ben annemi istiyorum!”
diye bağırdı Mig ne diyeceğini merakla bekleyen dünyaya.
“Annemi istiyorum!”

“Oo,” dedi Prenses. Mig’e elini uzattı.

Mig Prenses’in elini tuttu.

“Ben de annemi istiyorum,”
dedi Prenses usulca. Ve Mig’in elini sıktı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Roskuro. “Zincirle Prenses’i! Zincirle!”

“Vay,” dedi Mig. “Bunu yapmayacağım. Zorla da yaptıramazsın. Bıçak bende, değil mi?”
Bıçağı aldı ve havaya kaldırdı.

“Eğer azıcık aklın varsa,”
dedi Roskuro, “ki ben bundan çok şüpheliyim, o elindekini bana karşı kullanmazsın. Ben olmadan zindandan çıkış yolunu

asla bulamazsınız, burada açlıktan ölürsünüz, belki daha da kötüsü.”

“Vay,” dedi Mig, “o zaman hemen çıkar bizi buradan, yoksa seni küçücük parçalara ayırıyorum.”

“Hayır,” dedi Roskuro. “Prenses burada karanlıkta kalacak. Ve Mig, sen de burada onunla birlikte kalacaksın.”

“Ama ben yukarı çıkmak istiyorum,” dedi Mig.

“Sanırım burada kısılıp kaldık Mig!” diye bağırdı Prenses. “Tabii sıçan fikrini değiştirip bizi serbest bırakmaya karar vermezse.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim,” dedi Roskuro. “Hiçbir zaman.”

“Vay,” dedi Mig. Bıçağı yere doğru indirdi.

Ve böylece, güneşin doğumundan batımına kadar sıçan, Prenses ve hizmetçi kız zindanda beraber oturdular. Mum sönene ve yenisi yakılana kadar birlikte oturdular. Oturdular. Ve oturdular.

Ve, okuyucularım, eğer bir fare gelmeseydi, hâlâ orada oturuyor olabilirlerdi.

Bölüm Elli
Ne istiyorsun, Miggeri Sow!?

“Prenses!” diye bağırdı Despero. “Prenses, seni kurtarmaya geldim.”

Prenses kendisine seslenildiğini duydu ve başını kaldırdı.

“Despero,” diye fısıldadı.

Sonra bağırdı. “Despero!”

Okuyucularım, bu hüzünlü dünyada, sevdiğiniz birinin sizin adınızı söylemesinden daha güzel bir şey olamaz.

Hiçbir şey olamaz.

Despero içinse, bu ses her şeye bedeldi; kopan kuyruğu, zindana gidip geri dönüşü ve yeniden oraya gidişi.

Prenses'e doğru koştı.

Ama Roskuro, dişlerini gıcırdatarak farenin yolunu tıkadı.

Prenses ağlayarak, "Oh, hayır, sıçan, lütfen," dedi. "Ona zarar verme. O benim dostum."

"Üzülme Prenses," dedi Mig. "Fareciği kurtaracağım,"

Mutfak bıçağını aldı. Sıçanın başını kesmeye niyetlendi ama ıskaladı.

"Aaay," dedi Miggery Sow.

Bölüm Elli Bir
Bu koku ne?

“Aaaaaaaaayy!” diye çığlık attı Roskuro.

Dönüp kuyruğunun olması gereken yere baktı ve bu sırada Despero iğnesini çekerek sivri ucunu sıçanın kalbine doğru yere uzattı.

“Kıpırdama,” dedi Despero. “Seni öldüreceğim.”

“Ha-ha-ha!” diye güldü Botticelli kenardan. “Kesinlikle.” Onaylarcasına vurdu kuyruğunu yere. “Harika. Bir fare bir sıçanı öldürecek. Ah, tüm bunlar beklediğimden daha da iyi. Zindana farelerin gelmesini çok seviyorum.”

“Ben de bakayım,” dedi diğer sıçanlar itişip kakışarak.

“Geri çekilin,” dedi Botticelli onlara gülerek. “Bırakın da fare işini yapsın.”

"Kıpırdama," dedi Despero. "Seni öldüreceğim."

Despero'nun iğneyi tuttuğu eli titriyordu. Onu Roskuro'nun kalbine doğru uzattı. Fare, bir şövalye olarak görevinin Prenses'i korumak olduğunu biliyordu. Ama sıçanı öldürmek gerçekten karanlıktan kurtulmalarını sağlayacak mıydı?

Despero çok yavaşça başını eğdi. Bu sırada bıyıkları sıçanın burnuna sürtündü.

Roskuro onu kokladı.

"Bu... bu koku da ne?"

"Farecik kanı!" diye bağırdı bir sıçan.

"Kan ve kemik!" diye bağırdı bir başkası.

"Gözyaşlarının kokusunu alıyorsun," dedi Botticelli. "Gözyaşı ve mutlu sonla noktalanmamış bir aşk."

"Kesinlikle," dedi Roskuro. "Ama yine de... bir şey daha var."

Yeniden kokladı.

Ve çorbanın kokusu, büyük bir dalga gibi, ışığın anısıyla, avizenin, müziğin, kahkahaların, her şeyin, bir sıçan olarak kendisinin asla erişmediği, erişmeyeceği, erişemeyeceği her şeyin anısıyla ruhunu parçaladı.

"Çorba!" diye inledi Roskuro.

Ve ağlamaya başladı.

"Ühüüü!" diye bağırdı Botticelli.

"Ssssss!" diye tısladı diğer sıçanlar.

"Öldür beni!" dedi Roskuro. Despero'nun önünde dizlerinin üstüne çöktü. "Asla işe yaramayacak. Tek istediğim biraz ışıktı. Prenses'i de bu yüzden buraya

getirdim, yalnızca biraz güzellik için, bana ışık olsun diye.”

“Lütfen” diye bağırdı Botticelli, “ ld r onu! Sefil bir fare müsveddesi o!”

“Hayır, Despero,” dedi Prenses. “Onu  ld rme.”

Despero iğnesini yere doğru indirdi ve dönüp Pea’ye baktı.

“ h  !” diye bağırdı Botticelli yeniden. “ ld r onu!  ld r onu! Bütün bu iyilikler beni hasta ediyor. İştahım kaçtı.”

“Vay!” diye bağırdı Mig, bıçağını sallayarak. “Ben öldürürüm onu.”

“Hayır, bekle,” dedi Prenses. “Roskuro,” dedi sıçana.

“Ne var?” dedi. Gözlerinden boşanan ya lar, damla damla bıyıklarından süzülüyor ve yere damlıyordu.

Ve Prenses derin bir nefes alıp elini kalbinin üstüne koydu.

Sanırım, okuyucularım, babası bağışlaması için yalvarırken Despero ne hissediyorsa aynı şeyleri hissediyordu. Yani, Pea, aniden kalbinin ne kadar kırılgan olduğunu ve içindeki karanlığın sürekli aydınlıkla savaştığını fark etmişti. Sı anı sevmiyordu. Asla sevme-yecekti ama kendi kalbini kurtarmak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bu düşüncelerin ardından Prenses, düşmanına seslendi.

“Roskuro, biraz çorba ister misin?” dedi.

Sıçan burnunu çekti ve “Bana işkence etme,” dedi.

“Sana söz veriyorum,” dedi Prens, “eğer bizi buradan çıkarırsan, Aşçı’dan sana çorba yapmasını isteyeceğim. Ve çorbanı ziyafet salonunda içebilirsin.”

“Yemekten bahsetmişken,” diye bağırdı sıçanlardan biri, “fareciği bize ver!”

“Evet,” diye bağırdı bir başkası, “fareyi getir!”

“Onu kim ister ki şimdi?” dedi Botticelli. “Tadı kaçmıştır artık. Tüm bu bağışlama ve iyilikler. Böööh. Ben gidiyorum.”

“Ziyafet salonunda çorba, öyle mi?” diye sordu Roskuro Prens’e.

“Evet,” dedi Pea.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Söz veriyorum.”

“Vay!” diye bağırdı Mig. “Çorba içmek yasaktır.”

“Ama çorba iyidir de,” dedi Despero.

“Evet,” dedi Pea, “değil mi?”

Prens fareye doğru eğildi. “Sen,” dedi, “Elinde tuttuğun bu pırıl pırıl parlayan iğnenle, benim şövalyemsin. Ve beni bulduğuna çok sevindim. Hadi yukarı çıkalım ve çorba içelim.”

Ve okuyucularım, öyle de yaptılar.

Bölüm Elli İki
Sonsuza dek mutlu

Ama biliyorum ki, yanıtını aradığınız soru, sonsuza dek mutlu yaşayıp yaşamadıkları.

Evet ve hayır.

Roskuro'ya ne oldu? Sonsuza dek mutlu yaşadı mı? Eh... Prenses Pea kalenin üst katlarına serbest giriş hakkı tanıdı ona. Ve zindanın karanlığı ile üst katların aydınlığı arasında gidip gelmesine izin verildi. Ama, ne yazık ki, hiçbir yere ait hissetmedi kendini, kalbi kırılıp da bazı şeylerle avunabilenlerin hüznünlü kaderidir bu. Ama sıçan, kendini bağışlatmak için, başka bir hayatı aydınlatmayı, ona biraz mutluluk vermeyi başardı.

Nasıl mı?

Okuyucularım, Roskuro, Prenses'e bir zamanlar kırmızı bir masa örtüsü olan bir mahkumdan bahsetti. Ve Prenses de bu mahkumun salıverilmesini sağladı.

Ve Roskuro, adamı zindandan çıkarıp kızına, Miggery Sow'a götürdü. Sizin de tahmin ettiğiniz gibi, Miggery Sow bir prenses olamadı. Ama babası, daha önce yaptıklarını telafi edebilmek için, hayatının sonuna kadar ona bir prenses gibi davrandı.

Peki ya Despero'ya ne oldu? Sonsuza dek mutlu yaşadı mı? Eh, tabii ki Prenses'le evlenmedi, sonsuza dek mutlu yaşamaktan anladığınız buysa. Böyle garip bir dünyada bile, bir fare ve bir Prenses evlenemez.

Ama, okuyucularım, arkadaş olabilirler.

Ve oldular. Birlikte pek çok maceraya atıldılar. Ama bu maceralar başka bir öykünün konusu ve ne yazık ki bu öykü artık sona ermeli.

Ama, okuyucularım, öyküyü bitirmeden önce, şunu gözünüzün önüne getirin: Mutlu bir Kral ve bir Prenses, başında taçla bir hizmetçi kız ve yine başında bir kaşıkla bir sıçan, hepsi ziyafet salonundaki bir masanın etrafında toplamış. Masanın tam ortasında, kocaman bir çorba kazanı var. Onur konuğu olarak da, Prenses'in sağında, kocaman kulaklı minicik bir fare oturuyor.

Ve tozlu bir kadife perdenin arkasından onları gözetleyen, gördükleri manzarayı hayretler içinde seyreden, dört fare daha var.

“Aman Tanrım! Bakın, şuna bakın,” diyor Antionet. “Yaşıyor. Yaşıyor! Ve ne kadar da mutlu görünüyor.”

“Bağışlandım,” diye fısıldıyor Lester.

“Daha neler,” diyor Furlog, “inanılmaz.”

“Aynen öyle,” diyor İplikçibaşı Hovis gülümseyerek,
“aynen öyle.”

Ve okuyucularım aynen öyle.
Değil mi?

SON

Son söz

Despero zindandayken, gardiyan Gregory'nin avcunda oturup, yaşlı adamın kulağına fısıldayarak bir öykü anlattığını hatırlıyor musunuz?

Benim de size tüm kalbiyle bir öykü, bu öyküyü anlatan bir fare olduğumu, kendimi ve sizi karanlıktan kurtarmak için, bu öyküyü kulağınıza fısıldayarak anlattığımı düşünmenizi çok isterim.

“Öyküler ışıktır,” demişti gardiyan Gregory Despero'ya.

Okuyucularım, umarım siz de burada biraz ışık bulmuşsunuzdur.

